

2639

24-3

உ

கணபதிதுணை.

திருக்கைலாசபரம்பரைப்

பொம்மபுரம்

ஸ்ரீ. சிவஞானபாலைய நேசிகராதீனத்து

, நல்லாற்றார் அல்லது துறைமங்கலம்

சிவப்பிரகாசசுவாமிகள்

அருளிச்செய்த

சோணாசைலமாலை.

சிவநாமமகிமை.

இவ்விரண்டும்

கை - ஆதினத்துச்

சிதம்பரம் - ஈசானியமடம்

ஸ்ரீமத். இராமலிங்கசுவாமிகளவர்கள்

மாணக்கருள் ஒருவராகிய

க. வ. திருவேங்கடநாயடுவினால்

தாம் எழுதிய உரையோடு,

சென்னை:

தலாரத்நாகர அச்சுக்கூடத்தினால்

பதிப்பிக்கப்பட்டன.

விகாரிஸ்ரீ ஆனியன்.

Registered Copy Right.

மு. கருப்பையாபிள்ளை, புஸ்தகவியாபாரி
தமிழ்இஸ்லாமிய நாகரபுஸ்தகங்கள்
புகழ்மண்டபம் மதுரை.

உ

கணபதி துணை.

சிறப்புப்பாயிரம்.

நேரிசை வெண்பா.

ஏணருஞ் சோண சயிலனுக் கெஞ்ஞான்றும்
பூணர மாலை புனைந்தணிந்தான் - மாணப்
பவப்புணரி நீந்தியிடப் பாரதினால் செய்த
சிவப்பிரகா சக்ஞரவன் மேர்ந்து.

பாரதினால் - மரக்கலம்போலும் அரியநூல்கள்.

சென்னை புதுவண்ணாரப்பேட்டை: வித்தியாவிருத்திரிஸ்சபை,

சென்னை முத்தியாலுப்பேட்டை

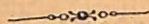
பூர்வகலாப் பிரசங்க நிகேதனசபை

ஆகிய இவற்றின் தலைவர்.

உ

கடவுள் துணை.

முகவுரை.

வழிபடேத் தொடங்கிய மன்னுமெக் கருமமும்
பழிபடா தினிதருள் பரம்பர னடிகளுந்
தகைமிகுந் கலையுணர் வெமக்குமே தருமருட்
டிகழிரா மலிங்க தேசிக னடிகளும்
மனமொழி மெய்களின் வணங்கியான் சால்புறு
மினமிகு மறிஞருக் கிசைக்கும்வின் னைப்பம்:—

சோணசைலமலை எனப்படும் இந்நூல் இற்றைக்கு உகச-
வருடத்திற்கு முன்னிருந்த நல்லாற்றார் அல்லது துறைமங்
கலம் ஸ்ரீ சீவப்பிரகாசகவாமீகள் திருவண்ணாமலைக்குத் தரி
சுனர்த்தமாக எழுந்தருளிக் கிரிப்பிரதக்ஷிணஞ் செய்துவரு
ம்பொழுதே தெய்வத்திருவருள் கைவந்துகிடைத்தலின் அப்
பிரதக்ஷிணமுடியுமுன் ஆதியில் அருளிச்செய்யப்பட்டது. இது
முன்னீரடிகளில் நூலாசிரியர் முறைப்படும், பின்னீரடிகளில்
அம்மலையைப்பற்றிய அதிவிசித்திர கற்பனாலங்காரங்களும்
அடங்கியதாய்த் தமிழில் அபிவிருத்தி அடையக்கருதும் நன்மா
ணக்கர்களுக்குக் கல்வி அறிவு ஒழுக்கங்களை உண்டாக்கிச் சிவ
பத்தியை விளைக்கத்தக்கதாக உள்ளதென்பது, இதில் சில செய்
பாடுகளைக் கற்றதுணையானே இனிதுவிளங்குமாகலின் யான்
விசேஷத் தெழுதவேண்டுவதில்லை இதுநிக.

இத்தகைய நூல்களுக்கு உரையெழுதப்புகுவோர் பற்பல நூல்களிற் பயின்றுபெற்ற நுண்ணறிவுடையராயிருப்பினன்றி அவருரை சிறவாதென்பதை அறிந்துவைத்தும், மிக்க அரிய நூல்களிற் பயில்வல்லாத சிறியேன் என்னுசைமேலீட்டால் திருக்கைலாச பரம்பரைப் பொம்மபுரம் ஸ்ரீ சிவஞானபாலைய தேசிகராதீனத்துச் சிதம்பரம் ஈசானியமடம் ஸ்ரீமத் - இராம லிங்கசுவாமிகளிடம் பாடங்கேட்டபொழுதும் பின்னும் அவர் களுணர்த்திய பதசாரம் மேற்கோள் முதலியவற்றைத் தழுவி ஒருவாறு ஒருரை எழுதி, சென்னை புதுவண்ணாரப்பேட்டை வித்தியாலிருத்தி லிய சபையைச் சார்ந்தோரும் முத்தியாலுப் பேட்டை பூர்வகலாப் பிரசங்க நிகேதன சபையைச் சார்ந்தோ ருமாகிய சில புண்ணியர்க ளுபகரித்த திரவிய சகாயத்தால் அச்சிட்டி முடித்தனன்.

இதன்றியும், ஷெ சிவப்பிரகாசசுவாமிகள் சிவநாமோச்சா ரணமுடையவர் அதன்மகிமையை எளிதினுணர்ந்து உய்யுமாறு அருளிச்செய்த சிவநாமமகிமை என்னுந் திவ்வியநூல் இதுகா றும் அச்சிற் பதிப்பிக்கப்படாதிருந்தமையின், அதுவும், மிக முயன்று அரிது தேடிவைத்திருந்த ஷெ இராமலிங்க சுவாமிகள் பாற்பெற்று, அவர்களுணர்த்திய சில முக்கிய குறிப்பைத்தழு விய பொழிப்புரையுடன் இதிற் சேர்க்கப்பட்டிருக்கின்றது. அரியபெரிய நூல்களிற்பயின்ற கல்விமான்கள் இவற்றில் குற்ற ம்களைக்குறியாது ஆசீர்வதிக்கப் பிரார்த்திக்கின்றனன்.

இங்ஙனம்

தாழ்மையுள்ள

க. வ. திருவேங்கடன்.

கணபதிதுணை.

திருச்சிற்றம்பலம்.

சோணசைலமாவஸ்யுரை.

காப்பு.

நேரிசைவெண்பா.

சதுரனெழிற் சோண சயிலற் றுதிப்பன்
மதுரமொழி யன்பர் மனமாங்—குதிநாதிநை [நை
கொண்டவனென் றேத்துங் குரைகழற்கால் யானைதி
கொண்டவனை யென்னுளத்தே கொண்டு.

இதன்போருள்: — மதுரம் மொழி அன்பர் மனம் ஆம்
குதிரை திறை கொண்டவன் என்று ஏத்தும் - இனியபாடல்க
ளாற்றுதிக்கும் அடியவர்களின் மனமென்னும் வாசிகளைத் திறை
யாகக்கொண்டருளுபவரென்று உலகினர் புகழும், குரை கழல்
கால் - சத்திக்கும் வீரக்கழலையணிந்த திருத்தாள்களையுடைய,
யானை திறை கொண்டவனை - யானைதிறைகொண்டவ ரென்
னுந் திருநாமம்வாய்ந்த விநாயகக்கடவுளை, என் உளத்து கொ
ண்டு - எனதுமனத்திலே தியானித்து (அக்கடவுளுடைய
அருட்பிரசாதத்தால்), சதுரன் எழில் சோணம் சயிலன் றுதிப்
பன் - மேம்பாட்டினை யுடையவராகிய அழகிய சோணசலே
சுரரைத் துதிப்பேன். என்றவாறு.

சதுரப்பாடி - ஆக்கலாதிய கிருத்தியங்களை அம்புயனாதியர்
தமது சந்நிதியிலியற்றாரிற்பத் தாம் இறைமைபூண்டு வாளா

விருத்தல். அன்றி, அரிபிரமர் தேடிக்காணுதற்கரிய அனலுருவாய் நின்றமையுமாம். சோண்சயிலன் - சிவந்த அக்கினிமலையுருவாயுள்ளவன்; சோணம் - சிவப்பு. மொழி கருவியாகுபெயராய்ச் செய்யுளின்மேலது. ஐம்புலவீதிகளிலும் மறிபடாது தாவிப்பாய்தலால் மனத்தைக் குதிரையென்றார். “*மனமெனும் வயமா வென்வயப் படாமன் மயங்குது மைம்புல வீதி மறிபடா தோடு கின்றது முறையோ” என்பதனானும் அறிக. மனமாங்குதிரை திறைகொண்டவனென்றேத்தும் யானைதிறை கொண்டவனென்பது சிவ்டபரிபாலனமும். துவட்டரிக்கிரகமும் உடையரெனப் பொருள்பட்டு முரண்டொடையாய் நின்றது. திறை - இறைப்பொருள். விநாயகக்கடவுள் தம்மை வழிபடுவார்க்கும் வழிபடார்க்கும் முறையே விக்கினங்களை நீக்குதற்கும் ஆக்குதற்கும் வல்லராகலின், விக்கினநிவர்த்தியின் பொருட்டு அவரைத்தியானித்துத் துதிப்பேன் என்றபடி. ஏ - அசை. ஒவ்வொருசெய்யுளினும் வருவிப்பனவெல்லாம் இசையெச்சமெனக்கொள்க.

வடதேசத்தினின்றும்வந்து திருவண்ணாமலையில் வசித்திருந்த முகிலன் என்னும் அரசன் சிவகணங்களுக்கும் நகரத்தவர்க்கும் இடையூறு விளைத்தலைக் கேள்வியுற்ற சுகைநமச்சிவாய தேசிகர் “சூலம் கரத்திருக்கச் சோதிமழு வாளிருக்க - வாலமுண்ட காலத் தருளிருக்க - மேலே, யெரித்த விழியிருக்க வின் றாட்சோ ணேசர் - தரித்ததென்ன காரணமோ தாம்.” என்று துதித்தலும், சிவாஞ்ஞையால் விநாயகக்கடவுள் அன்றிரவிலே பெரும்பயமுறுத்த; அவன் அஞ்சிச் சில யானைகளைத் திறையாகக் கொணர்ந்து விடுத்தது, வழிபட்டமையால் யானைதிறைகொண்ட விநாயகரெனத் திருநாமம் பெற்றனரென்பது துகைநமச்சிவாயதேசிகர் சரித்திரத் துணர்க.

எழுதீர்க்கழிநெடிலடியாசிரியவிநுத்தம்.

அண்ணன்மா புகழ்மூ வரும்புனை யரும்பா வன்றி
யென் கவியுநின் றனக்காம், பண்ணுலா மிருவ ரிசை
கொணின் செவியிற் பாணிமா னொலியுமேற்றிலையோ,
விண்ணுலா முடியின் மேருவின் வடபால் வெயி
லொரு புடையுற வொருபாற், றண்ணிலா வெறிப்ப
வளர்த்தெழுஞ் சோண சைலனே கைலைநா யகனே.

(இ-ள்.) விண் உலாம் முடியின் வடபால் மேருவின் - வான
மளாவிய திருமுடியோடு வடக்கின்கணுள்ள மேருவினைப்போல,
ஒருபுடை வெயில் உற ஒருபால் தண் நிலா எறிப்ப-சூரியநேத்
திரம் ஒருபால் வெயிலை வீசவும் மற்றொருபால் சந்திரநேத்தி
ரம் தண்ணிய சந்திரிகையை வீசவும், வளர்த்தெழும் சோண
சைலனே கைலைநாயகனே - (அரிபிரமர்பொருட்டுத் தென்
பான்மேருவோ என்னும்படி உன்னதமாய்) வளர்த்தோங்கிய
சோணசைலவழவரே! கைலைமலைக்கு நாயகரே!, அண்ணல் மா
புகழ் மூவரும் - பெருமைவாய்ந்த மிக்க புகழினையுடைய திரு
ஞானசம்பந்தமூர்த்தி நாயனார் திருநாவுக்கரசு நாயனார் சுந்தர
மூர்த்தி நாயனார் ஆகிய சமய குரவர்கள் மூவரும், புனை அரும்
பா அன்றி என்கவியும் நின்றனக்கு ஆம் - தேவரீருக்கு அணிந்த
அரிப திருப்பாடல்களையன்றி எனது புன்சுவியும் தேவரீருக்கு
அங்கீகாரமாகும் (யாதினாலெனில்), இருவர் பண் உலாம் இசை
கொள் நின் செவியில் பாணி மான் ஒலியும் ஏற்றிலையோ - இரு
வர்களுடைய பண்ணமைந்த இசையையேற்கும் திருச்செவி
யில் உமது திருக்கரத்தமைத்தமானின் கொடேரமான இசையை
யும் அங்கீகரித்திலீரோ? (இவ்வேதுவினால்.) எ-று.

கந்தருவரிசையினுக்கும் விலங்கினொலியினுக்கும் எத்துனை
உயர்வுதாழ்வு உண்டோ அத்துனை உயர்வுதாழ்வு மூவர்மொழி
க்கும் தம்மொழிக்கும் உண்டேனும், மாநொலியும் ஏற்றமை

யால் தம்மொழியும் அங்கீகரிப்பர் என்பது கருத்து. பெருமான் மூவ ரரும்பாவில் விருப்புடைய ரென்பதை “* மூவர் சொலந் தமிழ்கேட்குந் திருச்செவி” என்பதனாலும், இருவரென்றது இருகந்தருவரென்பதைத் “† கந்தருவரையிருகாதிற்சேர்த்தனை” என்பதனாலும் உணர்க. இருவர் தும்புருநாரதரென்னலு மொன்று. ஓகாரம் வினாப்பொருளது. வின் மேகமுமாம். ஒருபுறம் சூரியனனுஞ்ஞகால் மற்றொருபுறம் சந்திரனனுக்கலின் முறையே பகலிரவு நிகழப்பெறும் மேரு போலச் சூரியசந்திரநேத்திரங் களால் வெயில் நிலவு விரியப்பெறுதலை யுணர்த்தி நின்றலால், மேருவின் என்பதில் இன் உவமவுருபு. வடபால் மேரு என்பதால் அண்ணாமலை தென்பால்மேரு எனப்பட்டது. இது முதற் செய்யுளாதலால் அவையடக்கமும் துதியுமாய் நின்றது. (க)

துவக்கற வறிந்து பிறக்குமா னீருந் துயர்ந்திடா தடைந்துகாண் மன்று, முவப்புட னிலைத்து மரிக்குமோர் பதியு மொக்குமோ நினைக்குரின் னகரைப், பவக்கடல் கடந்து முத்தியங் கரையிற் படர்பவர் திகைப்பற நோக்கித், தவக்கல நடத்த வுயர்ந்தெழுந் சோண சைலனே கைலைநாயகனே.

(இ-ள்.) பவம் கடல் கடந்து முத்தி அம் கரையில் படர்பவர்-பிறப்பென்னுங் கடலைத்தாண்டி முத்தியென்னும் அழகிய கரையின்கண் அடைய விரும்புவோர், திகைப்பு அற நோக்கி-(அங்ஙனம் கடக்குங்கால் நிகழும்) கலக்கமற நோக்கிக்கொண்டு, தவம் கலம் நடத்த உயர்ந்து எழும் சோணசைலனே கைலைநாயகனே - தவமென்னுமரக்கலத்தை நடத்துதற்கே உயர்ந்தோங்கிய சோணசைலரே! கைலைநாயகரே!, அறிந்து துவக்கு அற பிறக்கும் ஆறும் - (பின் சரீரம்வாராத நிலைமையளிக்கும்

* தாயுமானவர். கல்லாலின் - சுசு.

† புள்ளிருக்குவேளூர்க்கலம்பகம் - க.

தகைமை) அறிந்து அச்சரீரமொழிதற்பொருட்டுப் பிறக்க விரு
ம்பும் திருவாரூரும், துயர்ந்திடாது அடைந்து காண் மன்றும் -
(பின்னும் பிறவித்) துயரமுறாதபடி (சரீரமொழிதற்பொருட்டு
அடைந்து தரிசித்தற்குரிய திருச்சிற்றம்பலமும், உவப்புடன்
நிலைத்து மரிக்கும் ஓர் பதியும் - (சரீரமொழிதற்பொருட்டு)
மகிழ்வுடன் வசித்து இறத்தற்குரியதொரு காசி' டியும், நினை
க்கும் நின் நகரை ஒக்குமோ - (நினைத்தமா' ரையே முத்தி
பாலிக்கத்தக்கதென அறிஞரால் சரீரமொழிதற்பொருட்டுத்)
தியானிக்கத்தக்க நினது நகரை நிகர்க்குமோ? நிகராகா. எ-று.

துவக்கறவென்பது மூவிடத்துங்கூட்டப்பட்டது. துவக்கு-
தோல்; அது ஆகுபெயராய் உடலையுணர்ந்திற்று. “ * தில்லை
யைக் காணக் காசியி லிறக்கச் சிறக்குமா ஞர் தனிற் பிறக்க - வெ
ல்லையில் பெருமை யருணையை நினைக்க 'வெய்தலா முத்தி ”
என்பது நூல்வழக்கு. உடலொழிவே பந்தவிவர்த்தியாகிய முத்
தியாகலின், முத்தி சித்திக்கவென்பார் 'துவக்கற, என்றும், பிற
த்தன் முதலியன இயல்பாகக் கிடைப்பினல்லது முயலினும்
கிடைப்பதரிதாக, நினைத்தல் யாவர்க்கும் எளிது முடிவதாதல்
பற்றி 'நினைக்கு நின்னகரை அவை ஒக்குமோ' என்றும், கார
ணகாரியத் தொடர்ச்சியாய் அளவில்லாது வருதலின் பிறவி
யைப் 'பவக்கடல்' என்றும் கூறினர். கடலிற் கப்பலோட்டு
வோர் திகைப்பற அதனைச்செலுத்தற்குக் கரையில் ஓர் குறிப்
பினைக்குறித்துச்செல்லுமாறு, இதனை இலக்க - டி தவ
க்கலம் நடத்தாரிற்பர் என்பது கருத்து. நோக்கல் - ஈண்டுத்தி
யானித்தல். ஓகாரம் எதிர்மறை. (உ)

நீங்கருந் துயர்செய் வளிமுதன் மூன்ற னிலையுளே
னவைதுரந் திடுமுன், வாங்கிரின் றனிவீட் டிறைகு
வான் விரும்பி வந்தன னின்குறிப் பறியே, னாங்குறை

மதியே தாங்கியென் றுலக மறைகுறை யறநிறை மதியுந், தாங்கிய முடியோ டோங்கிய சோண சைலனே கைலைநாயகனே.

(இ-ள்.) குறை ஆம் மதியே தாங்கி என்று உலகம் அறை குறை அற - குறைந்த பிறைமதியையே சூடினவரென்று உலகத்தோர் கூறும் குறைவு நீங்க, நிறை மதியும் தாங்கிய முடியோடு ஒங்கிய சோணசைலனே கைலைநாயகனே - பூரணசந்திரனையும் தாங்கிய முடியையுடையராய் ஒங்கி விளங்கிய சோணசைலரே! கைலைநாயகரே!, நீங்கரும் துயர்செய் வளிமுதன்மூன்றன் நிலை உளேன் - நீங்கற்கரிய துயரினைச் செய்யாநின்ற வாதபித்த சிலேஷ்மங்களின் இடமாகிய சரீரத்திலிருக்கும் யான், அவை துரத்திடுமுன்-அம்மூன்றும் என்னைத் துரத்துதற்கு முன்னரே, நின் தனி வீடு வாங்கி உறைகுவான் விரும்பி வந்தனன் - (முத்தியெனப்படும்) உம்முடைய தனிவீட்டினைச் சுதந்திரமாகப்பெற்று அதில் நிலைபெறாக வசிக்கக் காதலித்தடைந்தேன், நின்குறிப்பு அறியேன்-தேவரீர் திருவுள்ளம் எங்ஙனமோ? உணரேன். எ-று.

வாதபித்த சிலேஷ்மமென்னும் நோய்களுக்குரிய உடலில் ஒதுக்கிருக்கும் தாம் அம்மூன்றும் முரணுதற்கு முன்னரே நிலைபெறுடைய வீட்டைப்பெற அவாவெய்தியடைந்தமை அறிவித்தபடி. உயிர் உடலில் ஒதுக்கிருப்பதென்பதனை “* புக்கி லமைந்தின்று கொல்லோ வுடம்பினுட் - மிச்சி லிருந்த வுயிர்க்கு” என்பதனுமறிசு. நீங்கு முதனிலைத்தொழிற்பெயர். அருமை இன்மைப்பொருளது. தாங்கியென்பது “ஆத்திசூடி” என்பதுபோல வினைக்குறிப்புப்பெயர். உம்மை இறந்தது தழீஇயது. (ங)

கனிமலை துவர்வாய்க் கோதையர்க் குருகுங் கன்மனக் கொடியனுக் கென்னீ, துனிமலை பிறவி தவிர்த்தனை

யெனநிற் சுளிபவ நிலையெனக் கிரங்காய், பனிமலை
கதிர்வந் துறநிலை யாடி பயின்றபீ டிகையென வுதயத்,
தனிமலை யிருப்ப வளர்ந்தெழுந் சோண சைலனே
கைலைநா யகனே.

(இ-ள்.) பனி மலை கதிர் உதயம் தனி மலை வந்து உற நிலை
ஆடி பயின்ற பீடிகை என இருப்ப - பனியைப்போக்காரின்ற
சூரியன் உதயமலையின்றேன்றுங்கால் (அம்மலை) நிலைக்கண்ணாடி
அமைத்துவைத்த பீடம்போலக் குணதிசையில் எதிரிற்க, வள
ர்ந்து எழும் சோணசைலனே கைலைநாயகனே-இறைமைபூண்டு
ஓங்கி விளங்கும் சோணசைலரே! கைலைநாயகரே! , கனி மலை
துவர் வாய் கோதையர்க்கு உருகும் கல் மனம் கொடியனுக்கு -
கோவைக்கனியையுந் கீழ்ப்படுத்தும் சிவந்த வாயினையுடைய
மங்கையர்பொருட்டு வருந்திநிற்கும் கொடியவனுக்கு, துனி
மலை பிறவி என் நீ தவிர்த்தனை என நின் சுளிபவர் இலை -
துன்பத்தைக்கொண்ட பிறப்பினைத் தேவரீர்யாதுகாரணத்தால்
நீக்கியருளினீரென்று உம்மைச் சினைப்பவரின்று ; (ஆகையால்),
எனக்கு இரங்காய் - அடியேனுக்கு அருள்புரிவீராக. எ-று.

மங்கையர் மயலின் மயங்குவார்க்கு வீடுபேறு இன்றென்ப
தும் சிவபெருமானொருவரே ஒப்புயர்வில்லாத முதற்கடவுளா
கையால் அவர் திருவுளம்பெறில் அம்மயலைக்கடத்த லெளிதெ
ன்பதும் “*வல்லான்வகுத்ததே வாய்க்கால்” என்பது பெருவழி
க்காதலால் அவரருளின் அதை மாற்றவல்லுந ரின்றென்பதும்
சூறிப்பித்தபடி. மலைதல் - ஈண்டுப்பொருதலும் இயைத்தலும்.
சூரியன் நிலைக்கண்ணாடிக்கும் உதயகிரி அது நிறுவிய பீடத்திற்
கும் ஒப்பு. இறைவராவார் தம்மழகுநோக்கி உவக்கும்படி அவர்
க்கெதிரே நிலையாடி நிறுவல் இயல்பாகலால் இங்ஙனம் உரு
வகித்தார். (சு)

சுடரிலை நெடுவேற் கருங்கணர்க் குருகித் துயர்ந்து நின் றலமரு மனநின், னடநவில் சரண பங்கய நினைந் து நைந்துநைந் துருகுநா ஞளதோ, மடலவிழ் மரை மாட் டெகினைன வருகு மதியுறக் கார்த்திகை விளக் குத், தடமுடி யிலங்க வளர்ந்தெழுஞ் சோண சைல னே கைலைநா யகனே.

(இ-ள்.) மடல் அவிழ் மரைமாட்டி எகின் என - இதழ்விரிந்த செந்தாமரையினருகே அன்னந்தங்கி நின்றும்போல, கார்த்திகைவிளக்கு அருகு மதிஉற தடமுடி இலங்க வளர்ந்தெழும் சோணசைலனே கைலைநாயகனே - கார்த்திகை தீபமானது தனதுருகே சந்திரனிருக்கும்படி விசாலித்த திருமுடியிலே விளங்கும் வண்ணம் வளர்ந்தோங்கிய சோணசைலரே! கைலைநாயகரே!, சுடர் இலை நெடுவேல் கருங்கணர்க்கு உருகி - காந்திபெற்ற இலை வடிவமைந்த நீண்ட வேல்போலும் கருங்கண்களைவாய்ந்த மகளிர்கள் மயலால் உருகி, துயர்ந்து நின்ற அலமரும் மனம் - துயரடைந்திருந்து சுழலாநின்ற என்மனமானது, நடம் நவில் நின் பங்கயம் சரணம் நினைந்து நைந்து நைந்து உருகும் நாள் உளதோ - நடனஞ்செய்யாநின்ற தேவரீருடைய செந்தாமரை மலர்போலும் திருவடிகளைப் பலகாணினைந்து குழைந்தருகும் காலமும் உளதோ? (அருளுவீராக.) எ-று.

கணர்க்கு வேற்றுமை மயக்கம். அலமரல் - சுழலல். நவில் - செய்தல். நைந்துநைந்து - மிகுதிக்கண்ணதாகிய அடிக்கு. ஓகாரம் ஏக்கப்பொருள்பட வினாவிற்கணிப்பதோ ரிடைச்சொல், இங்ஙனம் வருமிடந்தோறுங்கொள்க. கார்த்திகைதீபம் செந்திறம்வாய்ந்து மேலோங்கியும் பிறை வெண்ணிறம்வாய்ந்து கூனியுயிருத்தலால், தாமரைமலரும் அன்னமும்போல உருவகித்தனர். ()

அருங்கவி வாத ஐரனே முதலோ ரன்பிலே மென்றது வேண்டி, யிரங்குதல் பொய்ம்மையன்பிலே னெ

னயா னியம்பலே மெய்யெனக் கருளாய், கருங்கட
முமிழு மீர்ங்கவுட் பனைக்கைக் கரியுரிக் கஞ்சுகங் கடு
ப்பத், தரங்கமுண் டெழுகார் முகில்பயில் சோண
சைலனே கைலைநா யகனே.

(இ-ள்.) கருங்கடம் உமிழும் ஈர்ங்கவுள் பனை கை கரி உரி கஞ்
சுகம் கடுப்ப - கரிய மதசலம்பொழியும் குளிர்ந்தகன்னங்களை
யும் பனைபோலுத்துதிக்கையையுமுடைய யானைச்சட்டையை
(மலையுருக்கொண்ட இப்பொழுதும் அணிந்திருத்தல்) நிகர்ப்ப,
தரங்கம் உண்டு எழு கார் முகில் பயில் சோணசைலனே கைலை
நாயகனே - அலைகளையுடைய சமுத்திர நீரைப்பருகி யெழுந்த
கரிய மேகங்கள் பழகின்ற சோணசைலரே! கைலைநாயகரே!,
அருங்கவி வாதவூரன் முதலோர் - (திருவாசகம் திருக்கோவை
யாரென்னும்) அரிய திருப்பாடல்களை யருளிய திருவாதவூரிலவ
தரித்த மாணிக்கவாசக சுவாமிகளாதியோர், அன்பு இலேம்
என்று அது வேண்டி இரங்குதல் பொய்ம்மை - (தேவாரீடத்
தே பத்தியுடையராயிருத்தும்) பத்தியின்மையுடையோமென்
று அதுதந்தளிக்கப் பிரார்த்தித்துவருந்தல் யதார்த்தமன்று,
அன்பு இலேன் என யான் இயம்பலே மெய் எனக்கு அருளாய் -
பத்தியின்மையுடையேனென அடியேன்விண்ணப்பித்தலே சத்
தியமாகையால் அடியேனுக்கு அப்பத்தியை அருள்வீராக. எ-று.

சிவபெருமானே அந்தணவுருவங்கொண்டு அணுகியெழுதுதற்
குரிய பொருளமைதி யுடையனவாய் ஓதுவார்க்கும் கேட்பார்க்
கும் ஒருங்கு சிவபதமளிக்குந் தகுதியனவாகலின், 'அருங்கவி'
என்றார். பெருதபேறெல்லாம் பெற்றிருப்பிலும் தம்மை இழித்
துக்கொள்ளுதல் சன்மார்க்கரியல்பு; அவ்வாறு வாதவூரடிகளா
தியோர் தம்மை இழித்து மொழிந்ததல்லது உள்ளபடி பத்தி
யில்லாதவரல்ல, யான் உள்ளபடி யில்லாதவனே யாகையால்,
எனக்கருளவேண்டுமென்பது கருத்து, ஏகாரங்களுள் முந்தி

யது அசை, பிந்தியது பிரிநிலைக்கணின்ற தேற்றம். தரங்கம் இரு மடியாகுபெயர் ; சமுத்திரநீரை யுணர்த்தலின். (சு)

புரத்துறு மவுணக் குழாமும்வண் டிசைகூர் பூங் கணை மதனுமுன் பெறுநின், சிரித்தவெண் ணகையு துதல்விழி நோக்குந் சிறியனே னிருண்மலம் பெறுமோ, கருத்தினுங் கருத வரியதுண் ணியனென் கட னற வுலகெலாங் காண்பான், றரித்ததி தூல வடிவு துந் சோண சைலனே கைலைநா யகனே.

(இ-ள்.) கருத்தினும் கருத அரிய நுண்ணியன் என் கடன் அற உலகெலாம் காண்பான் - கருத்தாலும் கருதற்கரிய சிற்று ருவனென்று கூறும் முறைமை நீங்கும்படி உலகமுற்றும் எளி மையிற்கண்டு தரிசிக்கும்வண்ணம், அதிதூலம் வடிவு தரித்து உறும் சோணசைலனே கைலைநாயகனே - மிகப்பருத்த திருவு ருவைக் கொண்டிவிளங்கும் சோணசைலரே! கைலைநாயகரே!, புரத்தி உறும் அவுணர் குழாமும் வண்டு இசைகூர் பூ கணை மத னும் முன் பெறும் - முப்புரவாசிகளான அவுணர்கள் கூட்டமும் வண்டிகளிசைபாடும் புட்பபாணங்களையேந்திய மன்மதனும் முன்னே தேவரீரிடமாகப்பெற்ற, சிரித்த வெண் நகையும் துதல் விழி நோக்கும் சிறியனேன் இருள் மலம் பெறுமோ - விளக்க மமைந்த வெண்முறுவலையும் நெற்றிக்கண்பார்வையையும் சிறி யேனது இருள்மயமான ஆணவமலம் பெறுமா? (பெற விரும்பு தின்றனன்.) எ - று.

சிவபெருமான் சூக்குமத்திலும் அதிசூக்கும சரீரியென்னும் சாஸ்திரமுறைகடந்து பேரருள்வசத்தால் உலகெல்லாங்கண்டும் உய்யுமாறுகொண்ட அருள்வடிவமே இம்மலைவடிவமென்ப தும், புரங்களையும் அனங்களையும்போல ஆணவமலத்தையும் புன்முறுவலாலேனும் நெற்றிக்கண்ணினாலேனும் தடுக்கவேண்

மென்பதும் கருத்தாகக்கொள்க. கருத்தினும் என்புழி உம்மை உயர்வுசிறப்புப்பொருட்டு. (எ)

ஆர்த்தெழு தினாகள் சுருண்டெறி கடனஞ் சமுது செய் பெரும்புகழ்த் தனிமை, தீர்த்திட வுளங்கொண்டவலனேன் றனைநின் றிருவடிக் கன்பனாக் கிலையே, கார்த்திகை விளக்கு மணிமுடி சுமந்து கண்டவ ரகத்திரு ளனைத்துஞ், சாய்த்துநின் றெழுந்து விளங்குறுஞ் சோண சைலனே கைலைநா யகனே.

(இ-ள்.) கார்த்திகை விளக்கு மணி முடி சுமந்து - கார்த்திகைத்தீபத்தை அழகிய முடியிலே தாங்கி, கண்டவர் அகத்து இருள் அனைத்தும் சாய்த்து - (அத்தீபத்தையும் அதனைத் தாங்கிய தேவரீரையும்) சேவித்தோர்களுடைய மனவிருண்முழுமையும் கெடுத்து, நின்றெழுந்து விளங்குறும் சோணசைலனே கைலைநாயகனே - உயர்ந்தோங்கியிலகும் சோணசைலரே! கைலைநாயகரே!, ஆர்த்து எழு தினாகள் சுருண்டு எறி கடல் நஞ்சு - முழங்கியெழுகின்ற அலைகள் மடங்கிவீசும் கடலிற்றோன்றிய ஆலகாலத்தை, அமுது செய் பெரும்புகழ் தனிமை தீர்த்திட உளம் கொண்டு - திருவமுதாகக் கொண்டருளிய பெரும்புகழ்ச் சியின் தனிமையை நீக்கத் திருவுளத்தேசிர்த்தித்து, அவலனேன் தனை நின் திருவடிக்கு அன்பன் ஆக்கிலையே - பயனற்றவனாகிய என்னை நினது திருவடிக்கு அடிமையாக்கிக் கொண்டிருளில்லையே! (என்செய்வேன்.) எ - று.

உலகிலுள்ள தீபம் தான்புகுந்தவிடத்துப் புறத்திருளொன்றே ஒழிக்கும், கார்த்திகைத்தீபமும் அதனைத்தாங்கும் இச்சோணசைலமும் அடைந்து சேவித்தவரது அகத்திருண் முழுமையும் நீக்கும் ஆற்றலுடையவென்பதும், தேவரீரருந்திய கடலினஞ்சுபோலும் கொடியவென்னையும் ஆண்டருளின் அந்நஞ்சு

ருந்துதலினுண்டாகிய புகழ்ச்சியொத்த மற்றொருபுகழ்ச்சி அதற்கினமாக உண்டாமென்பதும் கருத்தாகக்கொள்க. (அ)

தொடையுடைத் திரடோ ணமன்புறத் துடலந் தொலைக்குமு எனகத்துட றெலைத்துத், தடையறத் திகழ்பே ரறிவுரு வாகத் தமிழனேற் கருளுநாளுளதோ, படையினிற் கரிக்கோ டிளம்பிறை புளையப் பொங்கு சோ தியங்கொடி விரித்த, சடையெனப் படர்ந்து கிடந்தொளிர் சோண சைலனே கைலைநாயகனே.

(இ-ள்.) படையினில் கரி கோடு இளம் பிறை புளைய-பக் ஷத்திலிருக்கிற யானைக்கோடு குறைந்த பிறைமதியை ஒத்திருக்க, பொங்கு அம் சோதி கொடி விரித்த சடை என படர்ந்து கிடந்து ஒளிர் சோணசைலனே கைலைநாயகனே - பிரகாசிக்கின்ற அழகிய சோதிக்கொடிகள் விரித்துவிட்ட சடையைப் போல நாற்புறமும் கிடந்து திகழப்பெற்ற சோணசைலரே! கைலைநாயகரே!, தொடை உடை திரள் தோள் நமன் புறத்து உடலம் தொலைக்குமுன் - வெற்றிமாலையுனைந்த திரண்ட தோள் களையுடைய இயமன் எழுவகைத்தாதுக்களாலாகிய இப்புறவுடலை ஒழிக்குமுன்னரே, தமிழனேற்கு அகத்து உடல் தொலைத்து - அடியேனுக்குப் புரியட்டகமெனப்படுஞ் சூக்கும சரீரத்தையும் நிவர்த்தித்து, தடை அற திகழ் பேர் அறிவு உருவு ஆக அருளும் நாள் உளதோ - பந்தமகலவிளங்கும் மெய்ஞ்ஞானமே சொருபமாகப் பாலித்தருளும் காலமும் உளதோ? (அறியேன்.) எ - று.

மனம் புத்தி அகங்காரங்களும் சத்த பரிச ரூப ரச கந்தங்களாகிய பஞ்சதன்மாத்தினைகளும் கூடியது புரியட்டகமெனப்படும். இதனை “* வாய்ந்தமனம் புத்தியாக் காரந்தன் மாத்தினாயு - மாய்ந்துபுரி யட்டகமென் றார்.” என்பதனுணர்ச்சி.

* இறைவனுத்பயன் பாசசாதகவியல்.

சோணசைலவடிவாகிய இக்கோலத்தும் பிறையுஞ் சடையு நீங்காதிருத்தல்போல, யானைக்கோடும் சோதிக்கொடியும் விளங்காநின்றனவென்பது. சோதியங்கொடி - பகன்முற்றும் ஏனைக்கொடிகள்போலிருந்து இரவில் சோதிமயமாய்விளங்கும் ஓர் விதக்கொடி. இத்தகையமரத்தைச் சோதிமரம் என்பர். (க)

கண்புன நுளிப்ப வழற்படு மிழுதிற் கரைந்துரு நெஞ்சினின் றனையே, பெண்பயி லுருவ மொடுநினைந் தெனது பெண்மய லகற்றுநா னுளதோ, வண்புனல் வேந்த னார்கலிக் குடத்து மணிமுகிற் கலயத்தின் முகந்து, தண்புன லாட்ட வாடுறுஞ் சோண சைலனே கைலைநா யகனே.

(இ-ள்.) வண் புனல் வேந்தன் ஆர்கலி குடத்து - வளமையுடைய புனலரசனான வருணன் கடலென்னுங்குடத்தினின்றும், முகில் மணி கலயத்தில் முகந்து - மேகமென்னும் இரத்தினகலசத்தினுள்மொண்டு, தண் புனல் ஆட்ட ஆடுறும் சோணசைலனே கைலைநாயகனே - தண்ணியபுனலைஅபிஷேகிக்க ஆடியருளப்பெறும் சோணசைலரே! கைலைநாயகரே!, கண் புனல் நுளிப்ப அழல் படும் இழுதில் கரைந்து உகும் நெஞ்சில் - கண்கள் நீரைப்பொழிய அழலிப்பட்ட வெண்ணெய்போலக் கரைந்துருகுநெஞ்சத்திலே, நின்றனையே பெண் பயில் உருவ மொடு நினைந்து - தேவரீராயே அம்பிகையார் ஒருபாலமர்ந்த உருவத்தினோடு தியானித்து, எனது பெண்மயல் அகற்றும் நாள் உளதோ - அடியேனது பெண்மயக்கத்தை நிவர்த்திக்குங்காலமும் உண்டோ? எ - று.

திருவருட்சத்தியை முன்னிட்டே சிவத்தைத் தியானித்துப் பெண்மயல்கடந்து பேரின்பம்பெறவேண்டுமென்பது தோன்றச் சாதூரியமாய்ப் 'பெண்பயி லுருவ மொடுநினைந் தெனது பெண்மய லகற்றுநா னுளதோ' என்றும், அதிலுலவடிவமை

ந்த இப்பெருமானுக்கு வருணாட்டிலுள்ளி வேறொருவரால் அபிஷேகிக்க முடியாதென்பதுதோன்றப் 'புனல்வேந்தனுட்ட ஆறும்' என்றும் வியந்துகூறினார். ஆர்கலி-சமுத்திரம். மணி முகில் - நீலமணிபோலுமுகில்; அல்லது முத்தங்கனையினுமுகி லென்னலுமாம். பெண்பயிலுருவம் - அர்த்தநாரீச்சுரவடிவம். நினையே என்பதில் ஏகாரம் தேற்றத்துடன் பிரிநிலையுமாம். (க0)

வேலையந் துகில்கூழ் மலர்தலை யுலகில் மெய்யினைப் பொய்யெனு மவர்க்கே, யேலவந் தருள்வ தன்றிமெய் யினைமெய் யெனுமெனக் கருள்புரிந் திடாயோ, கால நன் குணர்ந்து சினகரம் புகுந்து காண்பரி தெனாதுல கனைத்துஞ், சாலநின் றுழியே கண்டிடுஞ் சோண சைலனே கைலைநா யகனே.

(இ -ள்.) உலகு அனைத்தும் காலம் நன்கு உணர்ந்து சின கரம் புகுந்து காண்பு அரிது எனாது - உலகினரனைவரும் தரி சித்தற்குரிய காலத்தை நன்றாக வுணர்ந்து ஆலயம்புகுந்தும் காணுதலரிய - திருவுருவமென்று வருந்தாவண்ணம், நின்ற ழியே சால கண்டிதும் சோணசைலனே கைலைநாயகனே - நின் றவிடத் திருந்தே (காலமுதலியநோக்காது கண்களார) மிக வுஞ் சேவிக்கத்தக்க சோணசைலரே! கைலைநாயகரே!, வேலை அம் துகில் கூழ் மலர் தலை உலகில் - சமுத்திரமாகிய அழகிய ஆடைகூழ்ந்த பரந்த இடமுடைய உலகின்கண், மெய்யினை பொய் எனுமவர்க்கே வந்து ஏல அருள்வது அன்றி - உடலி னைப்பொய்யென்று மதிப்பவர்க்கே எழுந்தருளி மிகவும் அருள் பாலிப்பதல்லது, மெய்யினை மெய் எனும் எனக்கு அருள் புரிந்தி டாயோ-உடலினை நிலைத்ததென மதிக்கும் எனக்கு நினதருளைப் பாலிக்கமாட்டாரோ? (அறியேன்.) எ-று.

தேகம் மெய்யெனப்பெயர்பெறினும் பொய்யேயாயழிதலைச் சோதனையால் பிரத்தியகூத்துணர்ந்து அதில் அபிமானமற்ற

வர்க்கேயல்லது அதில் உண்மைப்பாவனையால் அபிமானமுந் தார்க்கு அருள்பாலியாமைதிண்ணமாகலின் அவ்வாறுபுரியாது, தேகாபிமானம் அறும்வகைசெய்து அதுக்கிரகிக்க வேண்டுமெனப் பிரார்த்தித்தபடி. சூழ் வினைத்தொகை. காண்பு - தொழிப்பெயர். எனது இடைக்குறை. உலகு-ஆகு பெயர். (கக)

மயலினு லமுந்தும் பிறவியா மளற்றை வளர்தரு நின் பெருங் கருணை, வெயிலினு லுலர்த்தி பெனதுளக் கமலம் விரிக்குமொண் பரிதிநீ யலையோ, பயிலுமா லயமோர் சைலமோர் சைலம் பகைப்புல முருக்குகார் முகமோர், சைலமா துலனு மெனக்கொருந் சோணசைலனே கைலைநா யகனே.

(இ-ள்.) பயிலும் ஆலயம் ஓர்சைலம் - தினமும் அமருமா லயம் கைலைமலையாகும், பகை புலம் முருக்கு கார்முகம் ஓர் சைலம் - பகைவராகிய திரிபுராதிபர்களுடைய இடத்தையழிக்கும் வில் மேருமலையாகும், மாதுலன் ஓர்சைலம் ஆம் என்கொளும் சோணசைலனே கைலைநாயகனே - மாமனார் இமையமலையாகுமென வியக்கும்படி கொண்டுவிளங்கும் சோணசைலனே! கைலைநாயகனே!, மயலினுல் அமுந்தும் பிறவி ஆம் அளற்றை - மயக்கக் காரணமாக அமுத்துதற்குரிய பிறப்பென்னும் சேற்றினை, வளர்தரும் நின் பெருங்கருணை வெயிலினுல் உலர்த்தி - உளராதின்றமடது மிக்கதிருவருள் வெய்யிலினு லுலரச்செய்து, எனது உளக்கமலம் விரிக்கும் ஒண் பரிதிநீ அலையோ - எனது இருதயகமலத்தை விகசிக்கச் செய்யும் அழகிய சூரியன் தேவரீரன்றோ? (ஆகையால் அருளவேண்டும்.) எ-று.

தானல்லாதவற்றைத் தானென்றும், தனதல்லாதவற்றைத் தனதென்றும் அபிமானிக்கும் மயக்கத்தின் காரியமே பிறப்பாதலால், 'மயலினுலமுந்தும்பிறவி' என்றும், பிறவிவசப்பட்டோர் மேன்மேலும் அதிலமுத்தப்பெறுதலன்றி விலகலரிதாத

லால் பிறப்பை 'அளறு' என்றும், பெருமான் திருவருட்கிரணத்தினாலேயே இருதயதாமரை விரிதற்குரியதாதலால் அம்பெருமானைப் 'பரிதி' என்றும் கூறினார். ஆலயமும் கார்முகமும் மாதுலனும் மலையெனக்கொண்டு தாமும் மலையுருவாயினுரென அவர் திருவிளையாடலை வியந்தமையுணர்க. மலையரையனை மலையென்றது இலக்கணை. (௧௨)

புலம்புரி துயரங் கழன்றுநின் கழற்கால் புந்தியஞ்சினகரத் திருத்தி, நலம்புரி புனிதர் பேரவை தமிழேனணுகுவா னருளுநா னுளதோ, வலம்புரி மனிதர் கடலென வொலித்து வளைவுற நடுவண்மந் தரம்போற், றலம்புரி தவத்தி னின்றொளிர் சோண சைலனே கைலைநா யகனே.

(இ-ள்.) வலம்புரி மனிதர் கடலென ஒலித்து வளைவுற - பிரதக்ஷிணஞ்செய்யும் அடியவர்கள் கடல்போல (அரகரவென்று) துதித்துக்கொண்டு வளைந்திருக்க, நடுவண் மந்தரம் போல் - மத்தியில் மந்தரமலையைப்போல, தலம் புரி தவத்தின் நின்று ஒளிர் சோணசைலனே கைலைநாயகனே - உலகினர்செய்த தவத்தின் பிரயோசனமாக ஒங்கிவிளங்கும் சோணசைலனே! கைலைநாயகனே!, புலம் புரி துயரம் கழன்று - விஷயங்களால் விளைக்கப்படும் துயரங்களினிங்கி, நின் கழல் கால் - தேவரீரது வீரக் கழலையணிந்த திருவடிகளை, புந்தி அம் சினகரத்து இருத்தி - மனமாகிய அழகிய ஆலயத்தின்கண் அமர்த்தி, நலம் புரி புனிதர் பேரவை தமிழேன் நணுகுவான் அருளும் நாள் உளதோ - நன்மையைப்பாலியாரின்ற அடியவர்களுடைய பெரியகூட்டத்தின்கண் தனியானயான் அடையும்படி கிருபையருளும் நாளும் உண்டோ? (அறியேன்.) எ-று.

அரகரவென்னும் ஓசையும் தொகைப்பெருக்கும்பற்றி மனிதனாக்கடலாகவும், மந்தரம் கடைந்தோர்க்கு அமுதுதந்தது

போல அமுதென்னும் முத்திவீட்டைத்தருதலால் சோணசைலத்தை அம்மந்தரமாகவுங் கூறினார். புரி நான்கும் வினைத்தொகைப்பொருளன. புலம் இது போலியாய்ப் புலன் எனவரும். துயரம் இதில் அம் சாரியை. தமிழேன் இதில் தமிழ் - தனிமை. நனுகுவான் - நனுக; வான் வினையெச்சவிருதி. (௧௩)

நீரினி லெழுமொக் குளினழி யுடம்பு நிலையென நிலைக்குமா னந்த, வாரிதி படிய வறிந்திடா துழலு மடமையே னுய்யுநா ளுளதோ, வேரியல் பதமுன் றேடுமக் கேழ லின்றுநா டியகிளைத் திடல்போற், சாரலி னேன மருப்புழுஞ் சோண சைலனே கைலைநாயகனே.

(இ-ள்.) ஏர் இயல் பதம் முன் தேடும் அக்கேழல்-அழகமைந்த தேவரீர் திருவடியை முன்னர்த்தேடிய அந்தத் திருமாலாகியவராகம், இன்றும் நாடிய கிளைத்திடல்போல்- இப்பொழுதும் அத்திருவடியையேதேடப் பூமியைக் கிண்டுதல்போல, சாரலின் ஏனம் மருப்பு உழும் சோணசைலனே கைலைநாயகனே - பக்கங்களில் பன்றி தனதுகொம்புகளால் உழுதலைப்பெற்றுள்ள சோணசைலனே! கைலைநாயகனே!, நீரினில் எழும் மொக்குளின் அழி உடம்பு நிலையென - நீரினிடத்தே தோன்றும் குமிழிபோன்று (காலநியதியற்றதாய்) அழியக்கூடிய உடலினை நிலையுடையதென்றுகருதி, நிலைக்கும் ஆனந்தம் வாரிதி படிய அறிந்திடாது உழலும் மடமையேன் உய்யும் நாள் உளதோ - அழியாத் தன்மையையுடைய பேரின்ப சமுத்திரத்தில் மூழ்கிநிற்க அறியாது விஷயவாசனையிலுழலும் அறியாமையுடைய யான் உய்யுங்காலமும் உளதோ? (அறியேன்.) ஏ-று.

மொக்குள் இக்காலத்து அழியுமென்னும் நியதியின்றியழிதல் நிச்சயமுடையதாய் நின்றல்போல நின்றலால், உடலுக்கு அழியுடம்பென்று விசேடணங்கொடுக்கப்பட்டது. நிலையாததை நிலை

யென்றுகருதி நிலையுடையதை விரும்பாதுழலுதலால், 'மடமையேன், என்றார். உளதோ உண்டோ என்பவற்றிற்கு அத்தகைய அனுபவங்களை உண்டாக்கவேண்டுமென்பது கருத்தாக வருமிடந்தோறும் கொள்க. நாடிய என்பது செய்யிய என்னும் வினையெச்சம். அக்கேழல் அகரம் சிறப்புப் பொருளது. இன்றும் என்பதில் உம்மை இறந்ததுதழீஇயது. (கசு)

கருத்திடை நினது கருணைமா மேனி கண்டெழுத்தைந்துநா வியம்பச், சிரத்தினி லமைத்த கரத்தொடு நினையான் நினம்வலம் புரியுமா றருளாய், வரத்திரு முடியின் மதிதிரு முடியின் வளைந்துகந் தரத்தினி லிருள்கந், தரத்தினி லிருத்தி விளங்குறுஞ் சோணசைலனே கைலைநா யகனே.

(இ-ள்.) வரம் திருமுடியின் மதி திருமுடியில் வளைந்து - மேன்மை தங்கிய திருமுடியின்கணிர்ந்த சந்திரனை (இம்மலை வடிவங்கொண்ட இப்போதும்) அழகிய உச்சியின்கண் குமுடியும், கந்தரத்தினில் இருள் கந்தரத்தினில் இருத்தி - முன் கண்டத் திலமைத்த விஷக்கருமையாகும் இருளை இப்போது குகைகளிடமாக இருத்தியும், விளங்குறும் சோணசைலனே கைலைநாயகனே-பிரகாசிக்கின்ற சோணசைலரே! கைலைநாயகரே!, கருத்திடை நினது கருணை மாமேனி கண்டு - மனத்தின்கண் தேவரீருடைய கருணைமயமான சிறந்த திருமேனியைத் தியானித்துக் கொண்டு, ஐந்து எழுத்தும் நா இயம்ப - பஞ்சாக்கரங்களையும் நா உச்சரிக்க, சிரத்தினில் அமைத்த கரத்தொடும் - சிரத்தின் கண் குவித்த கைகளோடும், நினை யான் தினம் வலம் புரியும் ஆறு அருளாய் - தேவரீரை அடிபென் நாடோறும் பிரதக்ஷிணஞ்செய்து வாழும்படி அருள் புரிவீராக. எ - று.

தேவரீரை மனோவாக்குக்காயங்களால் வழிபடல் அருளல் வேண்டுமென்பார், 'கருத்திடைக்கண்டு எழுத்து நாவியம்ப சிர

த்தமைத்த கரத்தொடு வலம்புரியுமாறு அருளாய், என்றனர்.
கண்டு புரியுமாறெனக் கூட்டுக. மதி இப்பொழுதும் வணந்த
மை அது தவழப்பெறுதல். கந்தரம் - கண்டம், குகை. (கரு)

பாரொலா மிகழு மிகழ்ச்சியும் புகழ்ச்சிப் பயனென
வுணர்ந்துநா டொறுமா, ருரன ரவையி னிகழ்ந்த
சொற் றுதியி னுவக்குரின் பதந்தொழ வருளா, யேரு
லா மண்டச் சுவர்மதின் மிசைப்பா விலங்குறு மண்ட
கோ ளகையாச், சாருமா லயத்தி லிலிங்கமாஞ்
சோண சைலனே கைலைநா யகனே.

(இ-ள்.) ஏர் உலாம் அண்டம் சுவர் மதில் - அழகமைந்து
விளங்கும் இவ்வண்டச்சுவரோ ஆலயத்தின் மதிலாகவும், இலங்
குறும் அண்டம் கோளகை மிசை பாவு ஆக - பிரகாசிக்கின்ற
அண்டத்தின் மூடியே ஆலயத்தின் மேற்பாவாகிய விமானமா
கவும், சாரும் ஆலயத்தில் இலிங்கம் ஆம் சோணசைலனே கை
லைநாயகனே - சார்ந்துள்ள இவ்வண்டமென்னும் ஆலயத்தில்
இலிங்கவடிவமாக எழுந்தருளிய சோணசைலனே! கைலைநாய
கனே!, பார் எலாம் இகழும் இகழ்ச்சியும் புகழ்ச்சி பயன் என
உணர்ந்து - உலகமெலாம் இகழும் இகழ்ச்சிமொழியையும் புக
ழ்ச்சிப்பயனுடையனவாக தேவரீர் கொண்டருள்வீனாத் தெ
ளிந்து, ஆருரன் ஆர் அவையில் இகழ்ந்தசொல் - திருநாவலா
ரர் தக்கவர்கள் நிறைந்த சபையின்கண் இகழ்ந்தசொற்களை,
நாள் தொறும் துதியின் உவக்கும் நின் பதம் தொழ அரு
ளாய் - தினத்தோறும் துதிபோல விரும்பியருளும் தேவர்
ருடைய திருவடிகளை அடியேன் தொழத் திருவருள் பாலீப்
பீராக. எ-று.

ஆருரர் திருவெண்ணையநல்லூரில் மணப்பந்தரிலே பித்த
னே பேயனே என்றிகழ்ந்தமையே யன்றித் திருவாரூரில்
“வாழ்த்து போதிரே” எனவும், ஓணகரத்தன்றியில் “உங்

களுக்காட்செய்யமாட்டோம்” எனவும், திருவொற்றியூரில்
 “மகத்திப்புக்கதோர் சனியெனக்கானாய்.” எனவும், இவ்வண்
 ணம் பற்பல தலங்களில் துதித்தமை குறிப்பிப்பார் ‘ஆரூரூர
 வையினிகழ்ந்தசொல், என்றும், சிவபெருமான் மலைவடிவான
 மையின் அவ்வடிவுக்கியைந்த ஆலயம் இவ்வண்டமே என்பார்
 ‘அண்டச்சுவர்மதில் மிசைப்பா வண்டகோளகையாச் சாருமா
 லயம், என்றும், இகழ்ச்சியையும் புகழ்ச்சியாகக் கொள்ளும்
 தெய்வம் உம்மை யல்லது கண்டிலோமாகையால் உமது திரு
 வடிவழிபாடே வேண்டுமென்பார் ‘நின்பதந்தொழ’ என்றும்
 கூறினர். மிசைப்பா-மேற்பரப்பு. மிசைப்பாலென்னும் பாடங்
 கொள்ளின் மேற்பகுதியெனப் பொருளுணைக்க. கோளகையா
 றுகெட்ட வினையெச்சம். நாடொறும் நின்பதந்தொழ என
 முடித்தலுமாம். (கசு)

இந்தியங் கரண முடலம்வே ருக்கி யிருண்மலப்
 படலமுங் கீறிக், கந்தமு மலரு மெனரினை யென்னிற்
 காண்பறக் காணுநா னுளதோ, வந்தொரு களிறு
 முழுவையுங் கொன்ற மலிபகை தவிர்ப்பவெண் ணிக
 ந்த, தந்தியும் புலியும் வளர்த்திடுஞ் சோண சைலனே
 கைலைநா யகனே.

(இ-ள்.) வந்த ஒரு களிறும் உழுவையும் கொன்ற மலி பகை
 தவிர்ப்ப - தாருகவனமுனிவர் பகைகொண்டேவ வந்த களி
 ரென்றும் புலியொன்றும் கொன்றருளிய மிக்கபகையினை நீக்
 கிக்கொள்வதற்கே, எண் இகந்த தந்தியும் புலியும் வளர்த்திடும்
 சோணசைலனே கைலைநாயகனே - அளவிதந்த யானைகளையும்
 புலிகளையும் வளர்த்தருளும் சோணசைலனே! சைலைநாயகனே!,
 இந்தியம் கரணம் உடலம் வேருக்கி - பஞ்சேந்திரியம் அந்தக்
 கரணம் தேகம் இவற்றினை (யானல்ல வென்று) வேறுபடுத்தி,
 இருள்மலம் படலமும் கீறி - இருண்ட ஆணவமல மறைப்

மினையும் சேதித்து, நின் என்னில் கந்தமும் மலரும் என காண்
பு அற காணும் நாள் உண்டோ - தேவரீரை என்னுள்ளே மணமு
மலரும்போல ஒற்றுமைப்பட ஊனக்கண்ணுலன்றி ஞானக்கண்
னுல் காணுங்காலமும் உண்டோ? (அறியேன்.) எ-று.

இந்திரியம் - மெய் வாய் கண் மூக்கு செவி. கரணம் - மனம்
புத்தி சித்தம் அகங்காரம். அறியாமையால் ஆன்மாவென அபி
மானிக்கப்பட்டிருந்த இந்திரியத்தினை வேறுக்கி, அவ்வபிமான
த்திற்குச் சாதனமாயிருந்த இருண்மலப்படலத்தைப்புகிறி,
கந்தம் மலரிலபேதமாக ஒற்றித்து சிற்றல்போல ஆன்மாவில்
தேவரீர் அபேதமாக ஒற்றித்து நின்றலெக்காணுமாறு அருளல்
வேண்டுமென்பதுகருத்து. வேறுக்கிக்கிறிக் காணும்நாள் என
இயையும். வந்த ஒரு களிறு என்பதில் பெயரெச்சத்தகரம்
தொக்கது. “*புகழ்புநீர் தில்லிலோர்க் கில்லை” என்புழிப்
போல. (கள்)

முழங்குவண் டினங்கள் விருந்துணு மலங்கள் மொ
ய்குழன் மகளிர் தம் மயலாற், புழுங்குமென் றனைநின்
றிடிவடி நிழலிற் புகவிடுத் தளிக்குநா ஞானதோ, வழங்
கு வெண் டினாயா றவிர்சடை கரப்ப மணிமுடி நின்
றிழிற் திடல்போற், றழங்குவெள் ளருவி யிழிந்தொ
ளிர் சோண சைலனே கைலைநாயகனே.

(இ - ள்.) அவிர்சடைகரப்ப - விளங்கும் சடைமாத்திரம்
மறையாநிற்க, வெண்திரை வழங்கு ஆறு மணிமுடிநின்று இழி
ந்திடல்போல் - வெள்ளிய அலைகளைக்கொழிக்கும் கங்காநதி
மறைவின்றி அழகிய முடியிலிருந்து ஒழுகுதல்போல, தழங்கு
வெள்ளருவி இழிந்து ஒளிர் சோணசைலனே கைலைநாயகனே-
சத்திக்கின்ற வெள்ளிய அருவிகள் இழிந்துதிகழும் சோண
சைலனே! கைலைநாயகனே!, முழங்கு வண்டு இனங்கள் விருந்து

உணும் அலங்கல் மொய் குழல் மகளிர்தம் மயலால் - இசைபா
டும் வண்டினங்கள் புதிதுண்ணும் (தேனிமைந்த) ஸுமாலையு
ய கூந்தலினையுடைய மங்கையர்மயக்கத்தால், புழுங்கும் என்
றனை நின் திருவடி நிழலில் புக விடுத்து அளிக்கும் நாள் உள
தோ - வெதும்பும் என்னைத் தேவரீரது திருவடிநிழலில்டை
வித்துக் காக்கும்காலமும் உண்டோ? (அறியேன்.) எ-று.

சடை காணப்படுதலில்லாது அருவிமாத்நிரன் காணப்படுத
லால், இங்ஙனம் கூறிலார். மணி இரத்தினங்களுமாம். (கஅ)

குன்றுதோ றுடுங் குமரனே யெனவுங் கொடுஞ்சிலை
மதனவே ளெனவும், புன்றொழின் மணிதர்ப் புகழ்ந்
துபாழ்க் கிறைக்கும் புலமைதீர்த் தெனக்கருள் புரி
யா, யொன்றொரு தினந்தோட் குட்குழைந் தனமென்
றுறுதுநா டொறுமக மேரு, தன்றலை தாழ்ப்ப வளர்ந்
தெழுஞ் சோண சைலனே கைலைநா யகனே.

(இ-ள்.) ஒன்றொருதினம் தோட்கு உள் குழைந்தனம் என்று
உறுது - (திரிபுரசங்காரகாலமான) ஒருதினத்தில் இச்சிவபெரு
மான் திருக்கரத்துக்குள்ளே (வில்லாகக்) குழையப்பெற்றனம்
என்று நினைவுற்று (அவ்வளவில்மகிழ்ச்சி) உற்றிராமல், மகமேரு
நாஸ்தொறும் தன்தலை தாழ்ப்ப வளர்ந்து எழும் சோணசைல
னே கைலைநாயகனே - மகமேருமலை தினந்தோறும் தனது தலை
யைத் தாழ்த்துக்குணியுமாறு வளர்ந்தோங்கிய சோணசைலரே!
கைலைநாயகரே!, புன் தொழில் மணிதர் - அற்பச் செய்கையு
டைய மணிதர்களை, குன்றுதோறு ஆடும் குமரனே எனவும் -
மலைகடோறும் திருவிளையாடல் புரியும் குமரக்கடவுளை ஒப்
பானவனே என்றும், கொடும் சிலை மதனவேள் எனவும் - வளை
ந்த கருப்புவில்லையேந்திய மன்மதனே என்றும், புகழ்ந்து பாழ்
க்கு இறைக்கும் புலமை தீர்த்து - வியந்து கூறி வீணேபோக்
கும் புலமைத்தன்மையையொழித்து, எனக்கு அருள் புரியாய்-

அடியேனுக்குத் (தேவரீரையேபாடும் பரிசுதந்து) அருள்புரிய வேண்டும். எ - து.

முருகக்கடவுளையும் மன்மதனையும் ஒப்புக்கூறுவது இளமையும் அழகும் பற்றியென்க. கற்றதனாலாயபயன் கடவுளைவணங்கலே வணங்காக்கால் அக்கல்வியாற்பயனில்லையென்பது தோன்றப் 'பாழ்க்கிறைக்கும்புலமை' என்றார். இதனை "நல்லமிலாதானை நல்ல னேயென்று நரைத்த மாந்தரை யினையனே-குலமிலாதானைக் குலவ னேயென்று கூறி னுன்கொடுப் பாரிலைப் - புலமே லாம்வெறி கமழும் பூம்புக லாரைப் பாடுமின் புலவீர்கா - ளைம ராதம ருலக மாள்வதற் கிடாது மையுற வில்லையே." என்னும், தேவாரத்தானுமுணர்க. பாழ் என்பது ஆகுபெயராய்ப் பாழ்ப்பட்ட பயிராதிகளை உணர்த்தியதெனக்கொண்டு, இறைத்தல் நீரிறைத்தலென்னலுமொன்று. ஒன்றொரு தினம் - நான் மிகுதியின்மைக்குறிப்பினின்றது. தோள் - கை. முன் வலியிலேதோற்றுக்குழைவுற்றோம், இப்பொழுதும் வடிவிலே தோற்றுச் சிறுமையுற்றோமெனத் தினமும் நாணத்தால் மேரு தலைகுனிந்துநிற்க; அதிகவுன்னதமாக வளர்ந்தோங்கியது சோணசைலமென்பது கருத்து. (கக)

வெண்டிரு நீறு புனையுமா தவர்க்கு விருந்துசெய்துறும்பெரு மிடியுங், கொண்டநல் விரதத் தினைக்கும்பாக் கையுமிக் கொடியனேற் கருளுநா ளுளதோ, வண்டுமூங் குவளை மலர்தடஞ் சுனையின் மற்றைவானவர்க்குரித் தன்றிச், சண்டியுண் மகிழ்ந்து கொள மலர் சோண சைலனே கைலைநா யகனே.

(இ-ள்.) வண்டு உழும் குவளைமலர் தடம் சுனையில் - வண்டு உள் இண்டியுதுங் குவளைமலர்கள் அகன்ற சுனைகளிலே, மற்றைவானவர்க்கு உரித்து அன்றி - பிறதேவர்களுக்கு உரிமையாகா

* சுந்தரமூர்த்திநாயனார் திருப்புகலார்த்தேவாரம் - சு.

து, சண்டி உள் மகிழ்ந்து கொள மலர் சோணசைலனே கை
 லேநாயகனே - சண்டேசுரநாயனார் திருவுளங்களித்துப் புனை
 ந்துகொள்ளும்படி மலர்கின்ற சோணசைலரே! கைலேநாயக
 ரே!, வெண் திருநீறு புனையும் மாதவர்க்கு விருந்து செய்து
 உறும் பெரு மிடியும் - வெண்ணிற விழுதியைப்புனையும் மிக்க
 தவமுடைய அன்பர்களுக்கு அரிது அமுதுசெய்வித்துச் (செல்
 வச்செலவினால்) நேர்ந்த பெரிய தரித்திரமும், கொண்ட நல்
 விரதத்து இளைக்கும் யாக்கையும் இ கொடியனேற்கு அருளும்
 நாள் உளதோ - மேற்கொண்ட நல்ல விரதானுஷ்டானத்தா
 லே மெலியுஞ் சரீரத்தையும் இத்திமையேனுக்குத் தந்தருளும்
 நாளும் உளதோ? (அறியேன்.) எ -று.

திருநீற்றின்வகையுள் செம்மை கருமையன நிஷேதமுடைய
 வாய்த் தரிப்போர்க்குத் தீங்குவிளைப்பன என்பதுதோன்ற
 'வெண்டிருநீறு' என்றும், தரித்திரமில்லாமையும் சரீரமெலி
 யாமையுமே உலகினர்விரும்பாநிற்க; * "மண்ணி னிற்பிறந்
 தார்பெறும் பயன்மதி குடும் - அண்ண லாரடி யார்தமை யமு
 துசெய் வித்த" லும் அரிய விரதாதிகளால் உடல்வாட்டலுமே
 என்பதுதோன்ற, அவ்வுலகினர் கொள்கைக்கு மாறாக 'மிடியும்
 இளைக்கும்யாக்கையும் அருளுநாளுளதோ' என்றும், சிவபெரு
 மாளே இம்மலைவடிவாயிருத்தலால், அவர்மேற்றோன்று மலர்க
 ளெல்லாம் அருச்சித்தபுட்பங்களைப்போல நிர்மாலியமேயாத
 லால், அவை ஏனைத்தேவருக்கு உரிமையின்றிச் சண்டிகேசுர
 ருக்கே உரிமையாதல்தோன்றச் 'சண்டியுண் மகிழ்ந்துகொள்'
 என்றுங் கூறினார். இகரச்சுட்டு இழிவுப்பொருளது. குவளைமலர்
 சுனையில் மலர் சோணசைல மெனக் கூட்டுக. (20)

வந்துமா மறலி யெனதுயி ருண்பான் மயிலையுண்
 சிரலினிற் கின்றான், முந்திரீ யெனையா னந்தவா ரிதி

* பெரியபுராணத்தில் ஆளுடையபிள்ளையார் புராணம்-க. அ. எ.

யின் மூழ்குற விடுத்தருள் புரியாய், நந்துமா மலையே யென்றுசா திப்ப நனைமலர் வேங்கையு மசோ குஞ், சந்துமேன் முளைப்பச் செய்துகொள் சோணசைலனே கைலைநாயகனே.

(இ - ள்.) நந்தும் மா மலையே என்று சாதிப்ப - (சிவசொருப மெனக்கொள்ளாது) வளர்ந்த மலையேயென்று (அபக்குவிகள்) உறுதிசூறும்படி, நனை மலர் வேங்கையும் அசோகும் சந்தம் மேல் முளைப்ப செய்துகொள் சோணசைலனே கைலைநாயகனே - தேன்செறிந்த மலர்களையுடைய வேங்கையும் அசோகும் சந்தனமுமாகிய விருக்ஷங்களை மேலே உதிப்பச்செய்துகொண்டு விளங்கும் சோணசைலனே! கைலைநாயகனே!, மாமறலி எனது உயிர் உண்பான் வந்து மயிலை உண் சிரலின் நிற்கின்றான் - கரிய இயமன் எனதுயிரை அபகரிக்கும்படி மீனைக்கவரநிற்கும் மீன்குத்திப்பறவைபோல நிற்கின்றனன், நீ முந்தி எனை ஆனந்தம் வாரிதியில் மூழ்குற விடுத்து அருள் புரியாய் - தேவரீர் (அவ்வியமன் கவரும்) முன்னரே அடியேனை ஆனந்தசமுத்திரத்தின் மூழ்கிடச்செய்து அருள்புரிவீராக. எ - று.

மாமறலி - சரீரப்பருமையுடைய இயமனென்னலு மொன்று. மயிலை - மீன். சிரல் - மீன்குத்திப்பறவை. நீருண்மூழ்கிய மீனைக்கவரும் ஆற்றலில்லாது மீன்குத்திப்பறவை விலகுதல்போல் ஆனந்தசமுத்திரத்தின்மூழ்கிய என்னைக்கவரும் ஆற்றலில்லாது இயமனகலும்படி அவ்வானந்தசமுத்திரத்தில் மூழ்குவித்தல் வேண்டுமென்பதும், இச்சோணசைலம்சிவசொருபமேயென்பபக்குவிகள் கொள்ளுதற்குக் கருவியாகச் சுருதியாதிகளை நாட்டியதுபோல, அபக்குவிகள் மலையேயென்று சாதித்தற்குக் கருவியாக வேங்கையாதியமரங்களை மேலேமுளைப்பச் செய்துகொண்டு விளங்காரின்றன ரென்பதும் கருத்தாகக்கொள்க. நந்தல் - வளர்தல். நந்துளானென்னும் பாடத்திற்கு, சங்கையுள்ள திருமால் அடிதேடத் தொடங்கியகாலத்துச் செல்லச்செல்ல

மலையாகவே காணப்பட்டமையால் மலையென்றே சாதிப்ப
எனப்பொருளுரைக்க. சாதிப்பச்செய்துகொள் எனக் கூட்டுக.

பூமழை யமரர் பொழியமா தவர்கட் புனன்மறு
கிடைப்பொடியடக்கத், தாமொழி மனைநீ தூதுபோம்
பயனில் சொற்பதர் புடைத்தினைக் கின்றேன், யாமு
ணர் மிகுபே ருருவமாய் வரினு மிருவரு முணர்த்
திடி னன்றித், தாமுணர் கிலொன் றெழுந்துயர்
சோண சைலனே கைலைநா யகனே.

(இ-ள்.) யாம் உணர் மிகு பேர் உருவம் ஆய் வரினும் - நாம்
(எல்லாராலும் எளிமையில்) அறியத்தக்க மிக்கபெரிய வடிவமு
டையேமாய்த் தோன்றினும், இருவரும் உணர்த்திடின அன்றி
தாம் உணர்கிலர் என்று எழுந்து உயர் சோணசைலனே கைலை
நாயகனே - (பிரமவிட்டுணுக்க) ளிருவரும் அகத்தே உணர்த்தின
லன்றித் தாமுணரும் ஆற்றலிலரென்று காட்டுவான் ஓங்கி யு
யர்ந்துரிதும் சோணசைலரே! கைலைநாயகரே!, அமரர் பூ
மழை பொழிய மாதவர் கண் புனல் மறுகிடை பொடி அட
க்க - தேவர்கள் புஷ்பவருஷம் வருஷிக்கவும் மிக்க தவசிகளு
டைய கண்கள் ஆராமையாற்பொழிந்த ஆனந்த அருவி திருவீ
தியிலுள்ள பொடிகளை அடக்கவும், தாமொழி மனைநீ தூது
போம் பயன் இல் - செவ்வியமொழிகளைக் கூறும் (பரவை
நாச்சியாரது) திருமனைக்குத் தேவரீர் தூதுபோகக்கூடிய (அவ்
வளவு) பொருட்பிரயோசனமில்லாத, சொல் பதர் புடைத்து
இளைக்கின்றேன் - சொற்களாகிய பதர்களைத் தூற்றித்தூற்றி
மெலிகின்றனன். (என்செய்வேன்!) எ - று.

நாயன்மார் தமது திருப்பாடல்கள் பெருமானே தூதுஞ்செ
ல்லுதற்கேதுவாகிய பொருட்பயனிரம்பிய சொற்களையுடைமை
யின் வேண்டிய பெற்றனர்; டானே, அப்படிப்பட்ட பொருட்
பயன் சிறிதும்பெறாத சொற்களாகிய பதர்களைப்புடைத்துப்
பயன்யாதும் பெறுது மெலியாரின்றேனெனத் தம்மையிழித்

துக் கூறியவாறு. அன்மொழி பண்புத்தொகைப்புறத்துப்பிறந்த அன்மொழித்தொகை. போம்பயனெனக் காரியத்தைக் காரணமாக வுபசரித்தார். புடைத்தல் - ஈண்டுச் செய்யுளாகத் தொடுத்தலின்மேலது. பதரென்றதற்கிணங்கப் புடைத்தென்றார். உணர்கிலர் என்பதில் கில் ஆற்றலையுணர்த்துவதோ ரிடைச் சொல்.

(௨௨)

கழைமொழிக் கொடியோர்க் கேவல்செய் துடலங் கமருகு மமிழ்தின்மங் குறாமல், விழைவறத் துறந் துன் றிருவடிக் கமலம் விழைகுநர்க் கேவல்செய் திலனே, மழைமதக் களிநல் யானைமத் தகம்பாய் வள்ளுகி ரோடுசெல் லரிமாத், தழைசிறைச் சிம்புள் கொண் டெழுஞ் சோண சைலனே கைலைநாயகனே.

(இ-ள்.) மழை மதம் களிநல் யானை - மழைபோலும் மதப் பெருக்கும் செருக்குமுடைய (உத்தம) இலக்கணமமைந்த யானையினது, மத்தகம் பாய்வள் உகிரோடு செல் அரிமா - மத்தகத்திலேசெலுத்திய கூரிய நகங்களோடு செல்லுகின்ற சிங்கத்தை, தழை சிறை சிம்புள் கொண்டு எழும் சோணசைலனே கைலைநாயகனே - தழைந்த சிறகுகளையுடைய சரபப்புள் அதிசுலபமாகக் (கூலினகங்களால்) அங்கிக்கொண்டெழும்பும் சோணசைலரே! கைலைநாயகரே!, கழை மொழி கொடியோர்க்கு ஏவல் செய்து - கரும்பினிரதம்போலு மொழிகளையுடைய கொடிபோல்வாரான பெண்களுக்கு (அவரேவிய) ஏவற்றொழிலைச் செய்து, உடலம் கமர் உகும் அமிழ்தின் மங்குறாமல் விழைவு அற துறந்து - (அரிதிற்பெற்ற) இச்சாரம் பூமியின் வெடிப்பிலுற்றிய அயிர்தம்போல வீணையழிடாமல் சகல பற்றுக்களையும் முற்ற வொழித்து, உன் திருவடி கமலம் விழைகுநர்க்கு ஏவல் செய்திலனே - தேவரீருடைய திருவடித்தாமரைகளையே விரும்பிநிற்கும் சரணர்கட்குத் தொண்டுசெய்யாதவனாயினேன் (என்செய்வேன்!).) எ - று.

மிர்தத்தையொழித்து இன்பமனிக்கும் அமிர்தம் அதைப்பெற
 ரோர்தவரால் வெடிப்பிற்சிந்திப் பயன்படாதொழிந்தாற்போல,
 அத்தகைய இம்மானுடசரீரமும் அப்பயன் வினையாது வீண்ப
 டாதபடி ஏவல்செய்திலனென்பதும், யானைமத்தகத்திலே பா
 ய்ந்தகத்தோடு அதனை யூர்ந்துசெல்லுஞ் சிங்கத்தை அந்தயா
 நையோடு சரபங்கொண்டுசெல்லும் அப்படிப்பட்ட சாரலையு
 டையது இச்சோணசைலமென்பதும் கருத்தாகக்கொள்க.
 'கொடியோர்' என்பதற்கேற்க 'மங்குறாமல்' என்றும், அடியார்
 பெருமைதோன்ற 'ஏவல்செய்திலனே' என்றும் வருத்தியும்
 இரங்கியும் கூறினார். கழை - ஆகுபெயர். கொடியோர் - கொ
 டுமையருமாம். பாய் வினைத்தொகை. உடலம் அம் சாரியை.
 வள் - கூர்மை. அரிமா இருபெயரொட்டி. சிம்புள் - எண்
 காப்புள். (௨௩)

கார்தரு சுருண்மென் குழற்சிறு துதற்பூங் கணை
 புரை மதரரிக் கருங்கட், டார்தரு குவவுக் கொங்கை
 நுண் மருங்குற் மையலார் மையலென் றொழிவேன்,
 சீர்தரு மணியி னணின்தன வெனக்கட் செவியுமொண்
 கேழலின் மருப்புஞ், சார்தரு மூலக விளக்கெனுஞ்
 சோண சைலனே கைலைநாயகனே.

(இ - ள்.) சீர்தரும் அணியின் அணின்தன என கட்செவியும்
 ஒள்கேழலின் மருப்பும் சார்தரும்-முன் சிறப்பமைந்த ஆபரண
 மாகத் தரிக்கப்பட்டனபோலப் பாம்பும் அழகிய பன்றிக்கொம்
 பும் (இப்பொழுதும்) நிலைபெற்ற, உலகவிளக்கு எனும் சோண
 சைலனே கைலைநாயகனே - உலகதிபமெனக் கொண்டாடப்
 பெறும் சோணசைலரே! கைலைநாயகரே!, கார்தரு சுருள்
 மெல் குழல் - மேகம்போலச் சுருளுற்ற மெல்லியகூந்தலும்,
 சிறுதுதல் - சிறிய நெற்றியும், பூ கணை புரை மதர் அரி கருங்
 கண் - கூரிய அம்பையொத்த களிப்புவாய்ந்த அரிபரந்த கண்
 கனும், தார்தரு குவவு கொங்கை - ஆரம்புண்ட குவிந்த தனங்

களும், நுண் மருங்குல் தையலார் - சிறிய இடையுமுடைய மகளிராலணுகும், மையல் என்று ஒழிவேன் - மயக்கங்களை என்று நீங்கப்பெறுவேன். எ-று.

கார்தரு என்பதில் தருவும், அணிந்தனவென என்பதில் எனவும் உவமவுருபிடைச்சொற்கள். சுருள் வீணைத்தொகை. மன்மதபாணங்களுள் தாமரைகுவளை யொத்த கண்ணெனலுமாம். அணிந்தன இதில் படுவிசுதி தொக்கது. கட்செவி - கண்களையே செவியாகவுடையது (பாம்பு.) ஒண்மை தையல் - அழகு. சார்தரும் உலகவிளக்கெனும் என்னும் பெயரெச்சங்கள் சோணசைல னென்னும் ஒருபெயர் கொண்டன. உலகவிளக்கு - உலகனைத்திற்கும் மலவிருளையோட்டி ஞானப் பிரகாசத்தை உண்டாக்குந் தீபம். (உசு)

நந்துகைத் தலத்து நாரணற் கயற்கு நவமணிக் கரகநீ ரிருந்து, மைந்துறக் குறித்து மாட்டியுந் காண்பான் மதித்திடா துனையெதிர்ந் திலரே, யைந்துகைத் தனிக்கோட் டொருபெருந் களிநு மறுமுகம் படைத்தகே சரியுந், தந்தெமைப் புரக்குந் கருணைகூர் சோணசைலனே கைலைநாயகனே.

(இ - ள்.) ஐந்து கை தனி கோட்டு ஒரு பெரும் களிறும் - ஐந்து திருக்கரங்களையும் ஒற்றைக்கொம்பையுமுடைய (விநாயகக்கடவுளென்னும்) ஒரு பெரிய யானையினையும், அறுமுகம் படைத்த கேசரியும் தந்து - ஆறுமுகங்களையுடைய (சுப்பிரமணியக்கடவுளென்னும்) சிங்கத்தினையும் தோற்றுவித்தருளி, எமைபுரக்கும் கருணை கூர் சோணசைலனே கைலைநாயகனே - அடிமையாகிய எங்களைக் காத்தருளும் கிருபையிக்க சோணசைலரே! கைலைநாயகரே!, நாரணற்கு நந்து அயற்கு நவமணிகரகம் நீர் கைதலத்து இருந்தும் - விஷ்ணுமூர்த்திக்குச் சங்கமும் பிரமதேவருக்கு நவமணிகுயின்ற கமண்டலதீர்த்த

மும் திருக்கரங்களில் வாய்த்திருந்தும், மைந்து உற குறித்தும் ஆட்டியும் காண்பான் மதித்திடாது உனை எதிர்த்திலர் - முறையே உமது சந்தியில் வன்மை பொருந்த னதையும் திருமுடியில் திருமஞ்சனஞ்செய்தும் (பத்தியால் உம்மைக்) காணமதியாது அகங்கரித்தமையால் உம்மைக் காணராயினர் (என்னே!) ஏ-று.

மைந்துறக் குறித்தல் - பலங்கொண்டு தொனிப்பித்தல். நாரணற்குக் கைத்தலத்து நந்திருந்தும் குறித்தும் என்றும், அயற்குக் கைத்தலத்து நீரிருந்தும் ஆட்டியும் என்றும் கூட்டிப் பொருள் கொள்க. அன்பர்க் கெனியரும் அல்லார்க் கரியருமாதல் தோன்றக் 'குறித்தும் ஆட்டியும் காண்பான் மதித்திடாது, உனை எதிர்த்திலர்' என்றார். (உரு)

வினையரும் புகலிக் கிறைமணப் பந்தர் விருந்தினுக்கு உவிலேன் முந்திற், வினையிரந் துடுவான் வந்தனன் பதநீ யுதவியென் றுயரொழித் தருளா, யினியபைந்தமிழின் பொதியமால் வரைபோ லிசைக்குரு காதிம மலையின், றனையையின் நீஞ்சொற் குருகுறுஞ் சோணசைலனே கைலைநா யகனே.

(இ-ள்.) இனிய பைந்தமிழின் பொதியம் மால் வரைபோல் இசைக்கு உருகாது - இனிய பசிய தமிழினையுடைய பொதிய மலைபோல இராகத்திற்கு உருகாமல், இமம் மலையின் தனையை இன் தீம் சொற்கு உருகுறும் சோணசைலனே கைலையாகனே - பனிமலையின் புத்திரியாராகிய அம்பிகையின் இனிய சொற்கு இளகுத் தன்மைவாய்ந்த சோணசைலனே! கைலையாகனே!, வினையரும் புகலிக்கு இறை மணம் பந்தர் விருந்தினுக்கு உதவிலேன் - வினையற்ற சீர்காழிக்குத் தலைவராகிய ஞானசம்பந்தப் பிள்ளையார் தமது திருமணப்பந்தரி லளித்த முத்திவிருந்தினுக்கு யான் அடையாமற்போயினேன், முந்திற்று உனை இரங்கிடுவான் வந்தனன் - (அது அடியேன் இச்சரீர மெடுத்தற்கு) முற்காலத்

ததாயினமையின் தேவரீரைவேண்டி அம்முத்திப்பெற அடைந்தனன், நீ பதம் உதவி என் துயர் ஒழித்து அருளாய் - தேவரீர் உமதுபதவியளித்து எனதுதுயரத்தை ஒழித்தருளவேண்டும். ஏ-று.

அருமை - ஈண்டு இன்மை. பந்தர் - போலி. விருந்து - புதுமை; அது ஆகுபெயராய்ப் புதிதுண்பிக்கும் முத்தியின்பத்தைச் சுட்டினின்றது. உதவல் - தருணத்தில் அடையப்பெறுதல். புகலி ஆளுடையபிள்ளையாரால் சிறப்பெய்திற்றென்பார் 'புகலிக்கிறை' என்றும், அவர் மணங்காணவந்தவர் பரிசுனர் நகரவாசிகளாதியரையேயன்றிப் பூப்படைந்தொதுங்கினின்ற ஓர்கணிகையையும் சோதியிற்கலப்பித்துத் தாம் கலந்தாராதலின், யானும் அங்கிருப்பின் பிரார்த்தனையின்றியே அச்சிவபதம் பெற்றிருப்பன்; அது முந்தினமையின் தேவரீரை யாசிக்கலாயிற்றென்பார், 'முந்திற்று உணையிரந்திவான் வந்தனன், என்றுங் கூறினர். இதனை "பொழில்புடைகுழம் திடுபுகலிக் கவுணியர்தங் குலத்துதித்த புனித ரந்த-வெழின்மருவு காரிகைதன் முகநோக்கிப் பெருநெருப்புக் கீர மின்னாஞ்-செழுமையறு மைந்தெழுத்தி னுருவதுவா மினையநெடுந் தீர்த்த மூழ்கித்-தழல்வடிவாய் விளங்குபெருஞ் சோதியிடைப் புகுகியெனச் சாற்றி னாரால். இன்னவகை மணங்காண வந்தவருந் தவர்களுட னின்ப வீடு - தன்னையுற நினைந்தனைய மாதலத்தி னிடையினிது சார்ந்து னோரு-மன்னுறுச்சென் றடைந்ததம்பி னெனையாளு மெழிற் காழி வள்ள லார்தா - மின்னிடைப்பூங் கோதையுடன் சென்றனைய சோதியினுண் மேவி னாரால்." என்னும் ஆச்சாபுரப்புராணச் செய்யுள்களானுமுணர்க.

இசையிலேதருக்கிய நாராநருக்கு அதனையொழிக்கநினைத்த திருமால் மேருவில் தவம்புரியும் ஆதிசனையரிடம் வேறுகாரியங்குறித் தனுப்பலும், அவர் மகதியாழினைக்கி மேகராகத் துறிஞ்சியைப்பாடி அம்மலையை உருகுவித்து வீணையவைக்க

இதுகியபின்பு அவ்வாறு உருகப்பாடி அவ்வீணையை யெடுக்கமுடியாமல் நாரதர் தோற்றாரொன இசைநூலார் கூறுவதுபோலப் பொதியமுருகியசரித்திரம் யாண்டுளதோ அறிந்திலம். (உசு)

பெண்ணருங் கலமே யமுதமே யெனப்பெண் பேதையர்ப் புகழ்ந்தவந் திரிவேன், பண்ணுறுந் தொடர்பிற் பித்தவென் கினுநீ பயன்றர லறிந்துநிற் புகழேன், கண்ணுறுந் கவின்கூ ரவயவங் கரந்துங் கதிர்கணா றுயிரங் கோடித், தண்ணிறங் கரவா துயர்ந்தெழுந் சோண சைலனே கைலைநா யகனே.

(இ-ள்.) கண்ணுறும் கவின் கூர் அவயவம் கரந்தும் - காண்ப்படும் அழகுமிக்க திருவவயவங்களை மறைத்தும், நூறுயிரம் கோடி கதிர்கள் தண் நிறம் கரவாது உயர்ந்து எழும் சோணசைலனே கைலைநாயகனே - இலக்கங்கோடி சூரியர்போலும் சூளிர்ந்த ஒளியை மறையாது வளர்ந்தோங்கிய சோணசைலனே! கைலைநாயகனே!, பெண் பேதையர் பெண் அரும் கலமே அமுதமே என புகழ்ந்து அவம் திரிவேன் - பெண்களுள்ளே மிக்க பேதைமை யுடையனாயும் பெண்களுக்குள் அரிய ஆபரணம் போல்பவனே! அமுதம்போல்பவனே! என்று புகழ்ந்து ஒரு பயனுமெய்தாது திரிகின்றயான், பண் உறும் தொடர்பில் பித்த என்கினும் - இசையமைந்த செய்யுட்களில் பித்தனெயென்று உம்மையழைக்கினும், நீ பயன் தரல் அறிந்தும் நின்புகழேன் - விரும்பிய பயனைத் தேவரீரளித்தலை (ஆளுடையநம்பிகள் திவ்யசரித்திரத்தால்) அறிந்துவைத்தும் உம்மைப் புகழ்ந்திலேன் (என்னறியாமை இருந்தவாறு என்கொல்கேன்.) எ-து.

தொடர்பிற் பித்தவென்பது “பித்தாபிதைசூடி” என்னும் திருப்பாடலா தியவந்தைச் சுட்டிநின்றது. கண்ணுதல் - தியானித்தலுமாம். ஒளியால் சூரியனை ஒப்பினும், இதமளித்தலில் சந்திரனை ஒத்தவரென்பது தோன்றக் ‘கதிர்கள் நூறுயிரங்

கோடி தண்ணிறம், என்றார். இதனை “*தண்ணீர் திங்களிற் றண்
ணெனத் தன்கதிர் - வண்ணங் குன்றுறு ஞாயிறு” என்பதனா
னும் அறிக. (௨௭)

உயங்குதா லிடைப்பூங் கோதைய ரல்கு லொளிம
ணிப் பாம்புதிண் தெலான், மயங்குவேன் றனக்குன்
பதமருந் துதவி மயக்கமென் றெழித்தருள் புரிவாய்,
முயங்குமா புகழ்ப்பூம் புகலியந் தணர்க்கு முத்துவெ
ண் பந்தரீந் தகல்வான், றயங்குமீன் முத்துப் பந்தர்
வாழ் சோண சைலனே கைலைநா யகனே.

(௫-ள்.) மா புகழ் முயங்கு பூ புகலி அந்தணர்க்கு - மிக்க
சீர்த்திதங்கிய அழகிய சீர்காழியி லவதரித்த திருஞானசம்பந்த
மூர்த்திக்கு, வெண் முத்து பந்தர் ஈந்து - வெண்முத்தங்களா
லாகிய பந்தலைத்தந்தருளி, மீன் முத்து தயங்கும் அகல் வான்
பந்தர் வாழ் சோணசைலனே கைலைநாயகனே - உடுக்கென்
னும் முத்தங்கள் விளங்கும் அகன்ற ஆகாயமாகிய பந்தரின்னீழ்
வாழும் சோணசைலரே! கைலைநாயகரே! உயங்கு தூல்துடை
பூ கோதையர் - அசையாநின்ற தூலொத்த இடையினையும்
மலர்கூடிய கூந்தலையுமுடைய மங்கையரது, அல்குல் ஒளி மணி
பாம்பு தீண்டுதலால் - நிதம்பமென்னும் ஒளியமைந்த மணியி
னையுடைய பாம்பு தீண்டப்பெற்றமையால், மயங்குவேன்
தனக்கு உன்பதம் மருந்து உதவி - மயக்கமெய்திக் கிடப்பேனா
கிய எனக்குத் தேவரீருடைய திருவடியென்னும் மருந்தினைத்
தந்து, மயக்கம் என்று ஒழித்தி அருள் புரிவாய் - அம்மயக்கத்
தினை என்றறீக்கி அருள்புரிவீரோ? (அறியேன்.) ௭ -று.

உயங்கல் - துவளல். அகல் வினைத்தொகை. அதியுன்னத
சொருபராகிய இப்பெருமானுக்குப் பந்தராதற்குரியது ஆகாய
மேயன்றி வேறின்மையின் இங்ஙனம் வியந்தார். (௨௮)

* பிரபுவிற்கல்லி ஆரோகணகதி உ.

மெய்த்தவ ரடிக்குற் றேவலின் றிறத்தும் விளங்கு
மா கமவுணர்ச் சியினும், புத்தலர் கொடுநிற் பரவுபூ
சையினும் பொழுதுபோக் கெனக்கருள் புரிவாய்,
முத்தமு மரவ மணிகளு மெறிந்து முதிர்தினைப் புன
த்தெயின் மடவார், தத்தைகள் கடியுஞ் சாரலஞ்
சோண சைலனே கைலைநா யகனே.

(இ - ள்.) முதிர் தினை புனத்து எயின் மடவார் - விளைந்த
தினைப்புனத்திற் (காவல்பூண்டுள்ள) வேட்டுவப்பெண்கள், முத்
தமும் அரவம் மணிகளும் எறிந்து தத்தைகள் கடியும் சாரல்
அம் சோணசைலனே கைலைநாயகனே - முத்துக்களையும் நாக
மணிகளையுமே (கற்களாக) வீசி (அத்தினைக்கதிர் கவரவரும்)
கிளிகளையோட்டும் சாரலினையுடைய அழகிய சோணசைலரே!
கைலைநாயகரே!, மெய் தவர் அடி குற்றேவலின் திறத்தும்
உண்மைத்தவமுடைய பெரியோர்களின் திருவடிகளுக்குச் சிற
றேவல்செய்யும் வகையினும், விளங்கும் ஆகமம் உணர்ச்சியி
னும் - (யாவராலும் அங்கீகரிக்கப்பட்டுத்) திகழும் சிவாகமங்களை
ஆராய்ந்துதெளிதலினும், புத்து அலர் கொடு நின் பரவு பூசை
யினும் - அன்றலர்ந்த மலர்களைக்கொண்டு தேவாரை வழிபடுங்
பூசைத்தொண்டினும், பொழுது போக்கு எனக்கு அருள் புரி
வாய் - காலங்கழித்துவாழும் பேற்றினை அடியேனுக்கு அளித்
தீராக. எ - று.

அன்பர்பணிசெய்தலே எளிதிற் சிவானந்தப்பேற்றிற்கு ஏது
வாதலின் அதனை முன்னும், பூசிக்குற் தனதியல்பையும் பூசித்
கப்படுங் கடவுளியல்பையும் பூசித்தற்குரிய கருவிகளையும் விளக்
கலின் சிவாகமவுணர்ச்சியை இடையினும், அவ்வுணர்ச்சிக்குப்
பயன் அதிற்கூறியபடி வழிபடுதலேயாகலின் அதனை இறுதியி
னும்வைத்து, இவ்வாறு கழியாநாள் பயனில் நாளாய் முடித்
தலின் இவற்றிற் 'பொழுதுபோக் கெனக்கருள் புரிவாய்' என்
றார். முத்தமும் மணிகளும் எங்குங்கிடத்தலின் கற்போலெ

நின்று, தாமுயன்று வினைத்த தினைகவருங்கிளியைக் கடிவாராயி
னரென அம்மலைவளங்கூறியபடி. எயின் - வேட்டுவச்சாதி.
இதனை “என்காங்கிளைப்பெயர்” என்னும் நன்னூற் சூத்திரத்
துணர்க. (உக)

பாயும்வெண் டிரைப்பே ராழிசூ முலகிற் பழமொ
ழி யொழியமெய் யடியா, ராயுமென் மலரோர் மலை
யள வணிய வமர்ந்தரின் கோலம்யான் மறவேன்,
றாயவெண் மதியிற் களங்கமென் றுரைப்பச் சூழ்பசங்
கொடிபயி லுருவச், சாயைசென் றுறநின் நிலங்கு
றுஞ் சோண சைலனே கைலைநாயகனே.

(இ - ள்.) தாய வெண்மதியில் களங்கம் என்று உரைப்ப -
சூத்தமுடைய வெள்ளிய சந்திரனிடத்திற் களங்கமென்று எவ
நெஞ்சுறும்படி, சூழ்பசங்கொடி உருவம் பயில் சாயை சென்று
மற - படர்ந்துள்ள பசிய கொடிவடிவங்களிற் பொருந்தியசா
தையகள்சென்று படியும்வண்ணம், நின்று இலங்குறும் சோண
சைலனே கைலைநாயகனே - ஒங்கிவிளங்கும் சோணசைலரே!
புகைலைநாயகரே!, பாயும் வெண்திரை பேர் ஆழி சூழ் உலகில் -
பரவிய வெள்ளிய திரைகளையுடைய பெரிய கடல்வளைந்த இவ்
வுலகின்கண், பழமொழி ஒழிய - (மலையளவு தெய்வத்திற்கு
மலையளவு புஷ்பம் சாத்துவதுண்டோ? என்றுகூறும்) பழ
மொழிநீங்க, மெய் அடியார் ஆயும் மெல் மலர் ஓர் மலை அளவு
தேணிய அமர்ந்த ரின் கோலம் யான் மறவேன்-உண்மைத் தொ
ண்டர்கள் ஆய்ந்தெடுக்கப்பட்ட மெல்லிய மலர்களை ஒரு மலைய
ளவே அருச்சித்து வணங்க எழுந்தருளிய தேவரீர் திருக்கோ
லத்தைச் சிறியேன் மறக்கமாட்டேன். என்று.

பாய்தல் - தாவலுமாம். மலைமலையாகக் குவித்துச் சாத்து
கின்றனரெனவே, அத்தலத்துள்ள அடியவர் மிகுதியும், சந்தி
ரன்பாற் களங்கமெனக் கொடிச்சாயை பதிகின்றதெனவே,

மலையுன்னதமும் குறிப்பித்தவாறாயிற்று. மெய்யடியா ரணிய
வென இனையும். (௩௦)

நடமிடு பசும்பொற் புரவிமேற் கொண்டு நளின
மென் மலர்க்கரத் தெறியும், படையொடு துரந்து
வந்துமென் விடயப் பகைப்புலி தனையெறிந் திலையே,
யடிநடு நிழல்சென் றெழுகட லடைய வகல்பெரும்
புறத்துவா ரிதியிற், நடமுடி நிழல்சென் றுறவளர்
சோண சைலனே கைலைநா யகனே.

(இ - ள்.) அடி நடு நிழல் எழுகடல் சென்று அடைய - அடி
நிழலும் நடுநிழலும் எழுகடலளவு சென்று சேரவும், அகல்
பெரும் புறத்து வாரிதியில் தடம் முடி நிழல் சென்று உறவளர்
சோணசைலனே கைலைநாயகனே - அகன்ற பெரும்புறக்
கடலில் விசாவித்த முடிநிழல் சேரவும் ஓங்கிய சோணசை
லரே! கைலைநாயகரே!, நடம் இடு பசும் பொன் புரவி மேற்
கொண்டும் - நடனஞ்செய்யும் பசிய பொன்னிறமுள்ள குதிரை
யிலாரோகணித்தும், நளினம் மலர் மெல்கரத்து எறி பூ படை
யொடு துரந்து வந்தும் - தாமரைமலர்போன்ற மெல்லிய
திருக்கரத்தில் வீசத்தக்க ஆயுதங்களைக்கொண்டு துரத்திவந்
தும், என் விடயம் பகை புலிகளை எறிந்திலையே - அடியேனது
விடயப் பகைகளாகிற புலிகளை வீசினீரில்லையே; (என்செய்
வேன்!) எ-று.

குதிரைவீரராதல் உமக்கியற்கையே யாகையால், இனியே
னும் இங்ஙனம் வந்து எறிதல்வேண்டு மென்பதுபடநின்றது.
கொண்டும் என்புழி உம்மைவிரிக்காது வந்து என்புழிமாத்
திரம் உம்மைவிரித்து, சுயரூபமாகத் தோன்றி அருளாது விடி
னும் இவ்வாறு வந்தேனும் என்பால் சத்தாதி விடயங்களை யொ
ழித்திரில்லையே என்செய்வே நென்னலுமாம். விலகவிடாது
மனக்கலங்கப் பாய்ந்து வஞ்சித்து வருத்திக்கொல்லுத லுடை
மையின் விஷயங்களைப் புலியென்றார். (௩௧)

யாவுமா முமையுண் ணுமுலை முலைப்பா லீந்துபா டச்செயா யெனினு, மேவுமா துயர்செய் சூலைநோ யெனினும் விடுத்துநிற் பாடுமா றருளா, யீயாவுமா னலது தொல்லுருக் கொளின்வே ரென்மெடுத் திடு மென நினைந்து, தாவுமா னினமெண் ணிகந்தசூழ் சோண சைலனே கைலைநா யகனே.

(இ - ள்.) தொல் உரு கொளின் - சிவபெருமான் தமது பழையதிருவடிவந் தாங்குவாராகில், ஓவும் மான் அலது - (முற் றகாலத்திற்றரித்து) இக்காலத்திற்றுமக்கப்பட்டுள்ள அம்மானை யன்றி, வேறு ஒன்று எடுத்திடும் என நினைந்து - தமக்கிஷ்டமா கியவேறொருமிருகத்தைத் தாங்கியருளுவரெனச் சிந்தித்து, தா வும் மான் இனம் எண் இகந்த சூழ் சோணசைலனே கைலைநா யகனே-தாவிச்செல்லும் மான்கூட்டங்கள் அளவிற்றதன சூழ்ந் துவாழும் சோணசைலரே! கைலைநாயகரே!, யாவும் ஆம் உண்ணமுலை உமை முலைப்பால் ஈந்து - எச்சிறப்பும் உண்டா தற்கேதுவாகிய உண்ணமுலையம்மையென்னும் உமாதேவியா ருடைய திருமுலைப்பாலை (அடியேனுக்குத்) தந்து, பாட செ யாய் எனினும் - தேவாரைப் பாடும்படிச் செய்துகொள்ளீரே னும், மேவும் மா துயர் செய் சூலை நோய் எனினும் விடுத்து நின் பாடும் ஆறு அருளாய் - நிலைபெறும் மிக்கதூன்பத்தினைச் செய் யாரின்ற சூலைநோயேனும் என்மேலேவித் தேவாரைப் பாடும் படி செய்துகொள்வீராச. எ - று.

இம்மை மறுமை வீடென்னும் முப்பயன்களையுஞ் சுட்டலின், 'யாவுமாம்' என்புழி உம்மை முற்றும்மை. யாவுமாதற்கேதுவா கிய முலைப்பாலை யாவுமா முலைப்பாலென்றது காரியத்தைக் கா ரணமாக உபசரித்தல். ஆளுடையபிள்ளையார்க்குப் பாலையும் ஆளுடைய அரசுக்குச் சூலையும்ளித்துப் பாடச்செய்திராகலின், பித்திய பேறேனும் இப்பேதையேற்கு அருளல்வேண்டுமென்ப தும், காளகண்ட திரிநேத்திரதாரியாய்ச் சுகலீகரித் திருந்தகால

த்தில் நம்மினமாகிய மாணையே தாங்கினராகலின், மலையுருக்
கொண்ட இக்காலத்தும் சூழ்ந்திருப்பின் அகலாது காத்தமை
நோக்கி நம்மையே தாங்குவரெனக் கருதியதுபோல மானினம்
சூழ்ந்தனவென்பதும் கருத்தாகக் கொள்க. (௩௨)

விருப்பொடு வெறுப்பு மகன்றுபே ரின்ப வெள்
ளத்து ளழுந்துரின் னடியார், திருப்பத மிறைஞ்சி
யவர்க்குவே ளாண்மை செய்பெருஞ் செல்வமே யரு
ளாய், பொருப்புக டொறும்வீழ் பொங்குவெள் ளரு
வி போன்றறி விலர்க்கிடை யருமற், றரிப்பருங்
கருணை பொழிதருஞ் சோண சைலனே கைலைநா
யகனே.

(இ-ள்.) பொருப்புகள் தொறும் வீழ் பொங்கு வெள்ளருவி
போன்று அறிவு இலர்க்கு - ஏனைமலைகடோறும்வீழ்கின்ற அதிக
ரித்த வெள்ளிய அருவிநீர்போல அறிவீனர்களுக்கும் தோ
ற்றும்படி, தரிப்பு அரும் கருணை இடை அருமல் பொழிதரும்
சோணசைலனே கைலைநாயகனே - தாங்குதலரிய கருணை வெள்
ளமே இடைவிடாது சொரியும் சோணசைலரே! கைலைநாயக
ரே!, விருப்பொடு வெறுப்பும் அகன்று பேரின்பம் வெள்ளத்
துள் அழுந்தும் - விருப்பும் வெறுப்பும் விட்டு மிக்க இன்பப்பெ
ருக்கிலே மூழ்கிச்சுதிக்கும், நின் அடியார் திருப்பதம் இறைஞ்
சி - உமது அடியவர்களுடைய திருவடிகளை வணங்கி, அவர்க்கு
வேளாண்மை செய் பெரும் செல்வமே அருளாய் - அவ்வடிய
வர்கட்கு வேண்டியவற்றை ஈயும் உயர்ந்தவாழ்வியையே தந்
தளிப்பீராக. ஏ-று.

வேளாண்மை - உபகரித்தல். செல்வத்தா லெய்தாப்பேறு
களும் சிவனடியாரைப் பேணுதலாலெய்தலின் அச்சிறப்பு நோ
க்கி, அவர்க்குபகரித்தலையே பெருஞ்செல்வமென்றார். இது,
“தினமத் தனைபொன் சிவஞானிக் கீர்தால் - பலமுத்தி சித்தி

* திருமந்திரம் - பாத்திரம் - க.

பரபோக மூந் தரும்” என்பதனுணர். தொறும் என்பது தன்னையேற்ற பெயர்ப்பொருண்முழுமையும் அப்பெயர்ப்பொருளோடு இயையும்பொருளும் இருப்பதையுணர்த்துவதோர் இடைச்சொல். இடைவிடாது சொரியும் கருணைப்பெருக்கம் அறிவிலர்க்கு அருவிபோன்று தோற்றாரிப்பதெனவே, அறிவினர்க்குப் பிறரால் தாங்கற்கரிய கருணைப்பெருக்கமாகவே தோற்றாரிக்கு மென்பதாயிற்று. (௩௩)

பொங்குறு கவினுங் கற்பும்வாய்ந் திலங்கு புண்ணிய மடந்தையும் பொருளு, மிங்குநன் குதவி யங்கு வான் கதியி னிருத்துரிற் புலவரென் புகழார், துங்க வெங் குறவர் புனத்திடுபரண்கா றுணித்துநட் டாரமீ மிசைமா, தங்கவெண் மருப்புப் பரப்புறுஞ் சோணசைலனே கைலைநாயகனே.

(௫-ள்.) துங்கம் வெங் குறவர் புனத்து இடுபரண் கால் ஆரம் துணித்து நட்டு - மிக்கவீரமுடைய வேடர்கள் தினைப் புனத்திலிடும்பரனுக்குக் கால்களாகச் சந்தனமரங்களைவெட்டி யூன்றி, மீமிசை மாதங்கம் வெண் மருப்பு பரப்பும் சோணசைலனே கைலைநாயகனே + அப்பரணின்மேற்பரப்பாக யானே களின்வெள்ளியகோடுகளையேபரப்பும் சோணசைலரே! கைலைநாயகரே!, பொங்குறு கவினும் கற்பும் வாய்ந்து புண்ணியம் இலங்கும் மடந்தையும் - மிக்கோங்கிய அழகும் கற்புத்தன்மையும் அமைந்து தருமவொழுக்கமும் திகழ்ப்பெற்ற மனையையும், பொருளும் இங்கு நன்கு உதவி - செல்வத்தையும் இம்மையிலே செவ்விதிற்றந்து, அங்கு வான் கதியில் இருத்தும் தன் புலவர் என் புகழார் - மறுமையிலே உயர்ந்தகதிகளில் நிலைபெறுவிக்கும் தேவாரைப் புலவர்கள் யாதுபுகழார்? (மிகப் புகழ்வார்.) எ-று.

இம்மையில் உத்தமகுணதிகளில் மிக்க வனிதையராதியபோகமும், அம்மையில் சிவபோகமும் அருளவல்ல தேவாரைப்

புலவர்கள் புகழாது மனிதரை வாளா புகழ்கின்றார்களே இஃதென்னே என்று இரங்கியதுமாம். வெம்மை - இங்கு வீரம் மீமிசை - ஒருபொருட்பன்மொழி; மேலிடமுமாம். எவனென்னும் வினப்பெயர் என்னெனத் திரிந்தது. (நச)

போழ்ந்திடு வடுக்கண் மகளிரை யணைத்துப் புகழ் நந்தி பிரம்படிக்கொதுங்கிச், சூழ்ந்திடு மமரர் நெருங்குசந் நிதியிற் றொண்டனேன் வரவருள் புரியாய், வாழ்ந்திடு மகக்கண் டிருகுதாய் முலைப்பால் வழிந் தொழு குதலென வடியார், தாழ்ந்தெழ வருவி யொழுதுஞ் சோண சைலனே கைலைநாயகனே.

(இ - ள்.) வாழ்ந்திடும் மக கண்டு உருகு தாய் முலை பால் வழிந்து ஒழுகுதல் என - விர்த்திக்குங் குழந்தையைக்கண்டு மனங்குழையும் மாதாவுக்கு முலைக்கண் பால்வழிந்து தானே ஒடிதல் போல, அடியார் தாழ்ந்து எழ அருவி ஒழுகுதும் சோண சைலனே கைலைநாயகனே - அடியவர்கள் வணங்கி யெழுங்கால் தானே அருவியொழுகப்பெற்று விளங்கும் சோணசைலரே! கைலைநாயகரே!, போழ்ந்திடும் வடு கண் மகளிரை அணைத்து - பிளந்த மாம்பிஞ்சுபோலுங் கண்களையுடைய தம்மனைவியரை அணைத்துக்கொண்டு, புகழ் நந்தி பிரம்பு அடிக்கு ஒதுங்கி - கிர்த்திவாய்ந்த நந்திதேவர் (சந்திதியில் விலகவீசம்) பிரம்படி தம்மேற் படுமென்றொதுங்கி, சூழ்ந்திடும் அமரர் நெருங்கு சந் நிதியில் தொண்டனேன் வர அருள் புரியாய் - பின்னுஞ்சூழ்ந்து தேவர்கள் நெருங்கும் தேவரீர் சந்திதியில் கீழ்மையேனும் வர அருள்புரிவீராக. எ-று.

மகளிரையணைத்தல் கூட்டமிகுதியால் தம் மனைவியர்கட்கு ஊறு நேராமையென்பொருட்டு. மக-மக்கள்; இது உகரச்சாரியையேற்று மகவு எனவரும். தொண்டு - ஈண்டுக் கீழ்மைப்பொருளது; * “தொண்டராம் பேய்ச்சமணர்” என்புழிப்போல. தா

ய்க்கு மக்களின் மேன்மை நோக்குங்கால் அன்புமிகுதியின் முலை
ப்பால் ஒழுகுதல்போலத் தம்மைவணங்கலாகிய நல்வாழ்வு
பெற்ற அடியார்களைநோக்குந்தோறும் பெருமானுக்கு அருண்
மிகுதிதோன்றுமென்பார், அதனை அருவிமேல்வைத்து விதந்து
கூறினார். (௩௫)

நேர்ந்திடு மொருசெங் கோல்கொடு கொடுங்கோ
னிமிர்ந்திட விலங்கைசென் றடைந்தோன், கூர்ந்த
வன் பொடுநின் றிறைஞ்சுபு வழுத்துங் குரைகழ லிரக்
கவஞ் சுவல்யான், சேர்ந்திடு மலைமான் பெருமுலை
யுவமை சிறுமலை களுக்குத வாமற், சார்ந்திட விரும்பி
வளர்ந்தெழுஞ் சோண சைலனே கைலைநா யகனே.

(இ-ள்.) சேர்ந்திடும் மலைமான் பெருமுலை உவமை சிறுமலை
களுக்கு உதவாமல் - ஒற்றித்துவிளங்கும் பார்வதிதேவியாரது
பெரிய தனங்களுக்கு உவமையாகுதல் சிறியமலைகளுக்குக் கிட
டாது, சார்ந்திட விரும்பி வளர்ந்து எழும் சோணசைலனே
கைலைநாயகனே - தமக்கே கிட்டும்படி விரும்பி உன்னதமாக
உயர்ந்தோங்கிய சோணசைலரே! கைலைநாயகரே!, இலங்கை
கொடுங்கோல் நிமிர்ந்திட - இலங்காபுரி கொடுங்கோல்நிமிர்ந்து
செங்கோலுடைத்தாக, நேர்ந்திடும் ஒரு செங்கோல் கொடு
சென்று அடைந்தோன் - நேர்மையடைந்துள்ள ஒப்பற்ற செங்
கோலை யேந்தி (இராவணவத முன்னிலையிற்போய்) அஃவிலங்
கையை யடைந்த இராமமூர்த்தியானவர், கூர்ந்த அன்பொடு
நின்று இறைஞ்சுபு வழுத்தும் குரை கழல் - மிக்க அன்பொடு
நின்று வணங்கி வேண்டித் துதிக்கும் ஓசைமிக்க வீரக்கழலணிந்
த திருவடிகளை, இரக்க யான் அஞ்சுவல் - யாசித்துவேண்ட அடி
யேன் அஞ்சாநிற்பன். எ-று.

கொடுங்கோனிமிரின் செங்கோலாமாகலின், செங்கோலாக
வென்பார் 'கொடுங்கோனிமிர்ந்திட, என்றும், அன்புமிக்க இராம
மூர்த்தி வேண்டத்தக்க அரியதிருவடியை அன்பற்ற யான்

வேண்டுவது தகுதியோ? என்பார், 'இரக்கவஞ்சவல்' என்றுங் கூறினார். இச்சைலத்தையடுத்த தீர்த்தகிரியில் இராமமூர்த்தி வழிபட்டனரென்பது புராண சித்தமாகலின், இத்தலத்தும் வழிபட்டனர்போலும். நேர்மை - தகுதி. செங்கோல் கொடுங்கோலென்றவை - நீதி அநீதிமேலன. நிமிர்தல் - ஓடலுமாம். கொடுங்கோலோடச் செவ்விய பாணங்கொண்டடைந்தவரெனலும், கொடு என்பது மூன்றும் வேற்றுமைச் சொல்லுருபான கொண்டென்பதின்மருஉ எனலும் ஒக்கும். இறைஞ்சுபு செய்யு வாப்பாட்டு வினையெச்சம். வழுத்தல் - ஈண்டு வேண்டித்துதித்தலின் மேற்று. கழல் - தானியாகுபெயர்; திருவடிகளையுணர்த்தலின். அஞ்சவல் - அல் தன்மை பொருமைவிசுதி. மலையிலுதித்தமையின் 'மலைமான்' என்றார். சார்தல் - தன்னையே யடைதல். (நசு)

தெருமரும் பிறவி தமையகன் றிடாத தேவரைத் தேவரென் றெண்ணி, யருமருந் தனைய நினையடையாத வறிவிலார் பவப்பிணி யறுமோ, கரிமருந் கணைந்த தெனமுழை வாயிற் கார்வர விரைந்தெழுந் துகள்கே, சரிமறைந் திருந்து நாணுறுஞ் சோண சைலனே கைலைநாயகனே.

(இ - ள்.) முழை வாயில் கார் வர - குகைவாசலில் மேகம் தவழ (அதனைநோக்கி), கரி மருங்கு அணைந்தது என மறைந் திருந்து - யானை பக்கலில் அணைந்ததென்று நினைந்து ஒளித் திருந்து, விரைந்து எழுந்து உகள் கேசரி நாணுறும் சோண சைலனே கைலைநாயகனே - (சமீபித்தலும்) விரைந்துகிளம்பிச் (சந்தோஷத்தால்) துள்ளியசிக்கம் (அஃதன்மைகண்டு) வெட்கி விற்கும் சோணசைலரே! கைலைநாயகரே!, தெருமரும் பிறவி தமை அகன்றிடாத தேவரை தேவர் என்று எண்ணி - சுழலுந் தன்மையவாகிய பிறவிகளை நீங்காத தேவர்களைத் தெய்வங்களென்று கருதி, அருமருந்து அனையநினை அடையாத அறிவிலார்

பவம் பிணி அறுமோ - அருமருந்தன்ன தேவரீரை எய்தப் பெறாத அஞ்ஞானிகளின் பிறவிநோய் ஒழியுமோ? (ஒருபோதும் ஒழியா.) எ-று.

பிறவி யகலாத தேவரெனப் பிறரைக் கூறினமையின் தாழ்வும் பிறவியகன்று விளங்கிப் பிறர்பிறவியையும் அகற்றவல்லவர் இக்கடவுளே யென்பதும், இடையே யிறவாதபடி நீண்டவாயுண்டையராகச்செய்வதாகலின் பவப்பிணியொழிக்கும் இக்கடவுளுக்கு அமிர்தத்தை ஒருபுடையுலமையாக்கியதென்பதும் கருத்தாகக்கொள்க. தெருமரல் - (காற்றாடிபோல் மாறிமாறிச்) சுழலல். அருமருந்து - அமிர்தம். உகள் - வினைத்தொகை. (௩௭)

ஆண்டும்கம் பலசென் றிடவிருந் திடினு மன்றியோரிமைப்பினி லுடல, மாண்டுகு மெனினு நன்றுநின் கமல மலரடிக் கன்பரா யிருப்பிற், பூண்டயங் கயில் வேற் குதலையந் திஞ்சொற் புதல்வன்மே லிவர்செய லெனமார்த், தாண்டன்வந் திவர விளங்குறுஞ் சோணசைலனே கைலைநா யகனே.

(இ-ள்.) பூண் தயங்கு அயில் வேல் குதலை அம் தீம் சொல் புதல்வன் மேல் இவர்செயல் என - அணிகள்விளங்கும் கூரிய வேற்படையும் நிரம்பாமைவாய்ந்த அழகிய இனிய சொற்களுமுடைய சூமாரக்கடவுள் மேலேறித் தவமுதல்போல, மார்த் தாண்டன் வந்து இவர விளங்குறும் சோணசைலனே கைலைநாயகனே-சூரியனனுதித் தவழவிளங்குஞ் சோணசைலரே! கைலைநாயகரே!, நின் கமலம் மலர் அடிக்கு அன்பர் ஆய் இருப்பில் - தேவரீருடைய தாமரைமலர்போன்றதிருவடிகட்கு அன்பராகி இருப்பரேல், உடலம் ஆண்டு பல உகம் சென்றிட இருந்திடினும் - அவர்சாரம் ஆண்டுகளாலாகிய பலயுகங்கள்செல்லுமளவும் இருக்கினும், அன்றி ஓர் இமைப்பினில் மாண்டு உகும் எனினும் - அல்லது ஓரிமைப்பொழுதில் மாண்டொழியுமாயினும், நன்று - நன்மையுடையதேயாம். எ - று.

ஆண்டென்பதற்கு உலகங்களைப்புரந்து என்னலுமாம். திருவடிப்பத்தி யெய்தியோர் தேகத்தாலடையவேண்டிய சிவகதி யெய்தப்பெற்றவரேயாதலின், தேகம் பன்னுளிருப்பினும் அந்நிச் சின்னாஸிலாழியினும் அதுபற்றிக் கவலையின்றென்பதாம். இதனை * “கரும்பாட்டிக் கட்டி சிறுகாலைக் கொண்டார் - தரும்பெழுந்து வேங்காற் துயராண் டிழுவார் - வருந்தி யுடம்பின் பயன்கொண்டார் கூற்றம் - வருங்காற் பரிவ திலர்.” என்பத னானுமறிக. மார்த்தாண்டன் - சூரியன். சூரியனை உவமித்தது ஒளியாலும் இவர்தம் செயலாலுமென்க.

(நா)

விரைவிடை யிவரு நினைப்பிற வாமை வேண்டுநர் வேண்டிக மதூரம், பெருகுது தமிழ்ச்சொன் மலர் நினக் கணியும் பிறவியே வேண்டுவன் றமியே, நிருசுடர் கருமேல் கீழ்வரை பொருந்த விடையுறன் மணிக்குடக் காவைத், தரையிடை யிருத்தி நின்றனோர் சோண சைலனே கைலைநாயகனே.

(இ-ள்.) இரு சுடர்களும் மேல் கீழ் வரை பொருந்த - சூரியனும் சந்திரனும் மேற்றிசை கீழ்த்திசைகளிலுள்ள அத்தகிரியினும் உதயகிரியினும் தனித்தனி தங்க, இடை உறல் மணி குடம் காவை தரையிடை இருத்தி நின்றல் நேர் சோணசைலனே கைலைநாயகனே - (தேவாரீ) இடையில் மலைவடிவாக நின்றல் இருபுறத்தும் மணிக்குடங்களைக் கொண்ட ஒரு காவடியைச் சுமந்துநிற்பவரையொக்கும் சோணசைலனே! கைலைநாயகனே!, வினா விடை இவரும் நினை பிறவாமை வேண்டுநர் வேண்டிக - விரைந்து தாவுகின்ற இடப்பத்தில் ஏறியருளுந் தேவாரைப், பிறவாமையேவெண்டி வேண்டுபவர்கள் வேண்டக்கடவர், தமிழேன் நினக்கு மதூரம் பெருகுது தமிழ் சொல்மலர் அணியும் பிறவியே வேண்டுவன்-அடியேன் தேவாரீருக்கு இனிமையதிகரி

த்த தமிழ்ச்சொற்களென்னும் மலர்களாற்றொடுத்த மாலையைத் தரிக்கும் பிறவியினையே விரும்புவேன். எ - று.

பிறவாமையா லெய்தப்பெறும் பேரின்பம் கடவுள்வழிபாடி டைய பிறவியாலும் எய்தலாமென்பது னாலோர்துணிபாகவின் 'துதிக்கும்பிறவியேவேண்டுவன்' என்றார். இது * "பிறவாத விதிலென்ன பயன்வந்து பிறந்தாலு - மிறவாத பேரின்பம் பெற லாமால்" என்பதனுணுமிக. சொல் - கருவியாகுபெயர்; பா டலை யுணர்த்தலின். அணிதற்கேதுவாகியபிறவியை அணியும் பிறவியென்றது காரியத்தைக் காரணமாகவுபசரித்தல். பெளர் ணிமையில் சூரியன் அத்தகிரியையடையுந் தருணத்துச் சந்தி ரன் உதயகிரியிலுதித்தமர்வனாகவின் அக்காலஞ்சுட்டி வர்ணித் தபடி. காவென்பது காவப்படுதலிற் போந்தபெயர். காவுதல் - சுமத்தல். சூரியசந்திரர்களை யியக்கி இடைநிற்றலின் காவு வோர்க்கு உவமித்ததென்க. (௩௬)

ஒண்மணிப் பசும்பொற் பூணிள முலையார்க் குளத் திட மெலாமளித் தடியார், கண்மணிக் கமையா விரு ந்துசெய் தருணீ கணமிருப் பதற்கிடம் புரியேன், வெண்மணிக் கழைமுன் கரியநெற் றிதழி வேங்கை பொன் சொரியமா சுணங்க, டண்மணிப் பைக ளவி ழ்த்திடுஞ் சோண சைலனே கைலைநாயகனே.

(இ-ள்.) வெண் மணி கழை முன் - வெள்ளிய முத்தங்களை யுதிர்க்கும் முங்கில்களுக்கு முன்பு, கரிய நெற்று இதழிவேங் கை பொன் சொரிய - கறுத்த முதிர்காய்களையுடைய கொன் றையும் வேங்கையும் பொன்போலுமலர்களைத் தூவ, மாசுணங் கள் தண் மணி பைகள் அவிழ்த்திடும் சோணசைலனே கைலை நாயகனே - பாம்புகள் தண்ணிய மணிகளைப் பைவிரித்துக் கக் கும் சோணசைலரே! கைலைநாயகரே!, ஒன் மணி பசும்

பொன் பூண் இளமுலையார்க்கு-அழகிய மணிகளழுத்திய பசிய பொம்பூணணிந்த இளமைத்தனங்கனையுடைய மங்கையர்க்கு, உளத்து இடம் எலாம் அளித்து - என் உள்ளத்திலுள்ள இடமுற்றும் உரிமையாகத்தந்தி, அடியார் கண்மணிக்கு அமையா விருந்து செய்தருள் நீ - அடியவர்களின் கண்மணிகளுக்குத் தெவிட்டுதலில்லாத காசுநியென்னும் விருந்தினைப் பாலித்தருளும் தேவரீர், கணம் இருப்பதற்கு இடம் புரியேன் - கணநேரமேனும் இருந்தருளுதற்குச் சம்றிடமும் அமைக்கப்பெற்றி லேன் (இவ்வறியாமையென்னோ!) எ-று.

எலாம் என்றமையால் சற்றும் என்பது வருவிக்கப்பட்டது முற்றும் மங்கையர் சிந்தனையெல்லது உமது சிந்தனை சற்றும் பெற்றிலேன் எவ்வனமுய்வேனென்பது கருத்து. கழை வெண் மணிசொரியுமுன்னோ அதற்கெதிராக இதழியும் வேங்கையும் பொன்சொரிய மாசணம் மணிப்பையவிழ்த்துச்சொரியுமெனக் கொடைமேல்வைத்து மலைவளங்கூறியபடி. வெண்முத்தையுடைய கழையசைவு நடித்தலையொக்க அதற்குப் பரிசில்போல எதிரே பொன்னும் மணியும் சொரியுமென்னலுமாம். பை - படம். (சு0)

அருங்கலம் புனையு மகளிரோ ரிருவ ரணிமணம் புணர்த்திவா ரணமுந், துரங்கமும் புலவர்க் குதவுரின் றனையே துதித்திடா துழன்றனன் வறிதே, மருங்கு ரின் றழகா லத்திதாங் குவபோன் மரைமலர்ப் பெ ருஞ்சுனை யொழிபூந், தரங்கரின் றிலங்க விளங்குறுஞ் சோண சைலனே கைலைநா யகனே.

(இ-ள்.) மருங்கு நின்று அழகு ஆலத்தி தாங்குவபோல்-பக் கங்களினின்று அலங்கார தீபங்களைத் தாங்குவனபோல, மரை மலர் பெருஞ்சுனையொழி பூ தரங்கம் நின்று இலங்க விளங்கு றும் சோணசைலனே கைலைநாயகனே - செந்தாமரைமலர்க ளைத் தாங்கிய பெரிய சுணைகளோடு பொலிவமைந்த ஆலைகள்

நிலைபெற்றுவிளங்கத் திகழும் சோணசைலரே! கைலைநாயகரே!, புலவர்க்கு - சந்தரமூர்த்திநாயனாருக்கு, அரும் கலம் புணையும் மகளிர் ஓர் இருவர் அணி மணம் புணர்த்தி - அரிய பூண்களைப் புனைந்துள்ள ஒப்பற்ற மகளிர்களிருவரை மணமுடிப்பித்து, வாரணமும் துரங்கமும் உதவும் நின்றனையே துதித்திடாது வறிதே உழன்றனன் - யானையையும் குதிரையையும் தந்தருளும் தேவரீரையே துதிக்கப்பெறுது வீணே வாணுள்போக்கியலைந்தனன். (என்னே!) எ - று.

இருவர் - பரவைநாச்சியார் சங்கிலிநாச்சியார். இவ்வுலகிற் சஞ்சரிக்கத் திருநாகைக்காரோணத்தில் குதிரையும், கைலைக் கெழுந்தருளுதற்கு அங்குநின்றும் திருவஞ்சைக்களத்தில் யானையும் அளித்தனரென்க. இதனை “* ஒருமாப் பெற்று மண்சரித் தொருவெள் ளானை - வானகம் புகும்போ துற்றவள்ளல்” என்றார் பின்னோரும். உபசாரக்கருவிகளுள் ஒன்றாகிய அலங்காரதீபம் பல அடிக்கமைந்து விளங்குதல்போலச் செந்தாமரை மலர்களும் விளங்கலின் அவற்றைத் தீபத்திற்கும், அலைகளைக் கைக்கும், சுனையைத்தாங்குவோர்க்கும் உவமித்தது. அழகாலத்தி அழகிய நீராஞ்சனமெனக் கொண்டு, சுனையுட்படும், செந்தாமரை மலர்ப்பரப்பு செந்நீரும், அப்பரப்பு தரங்கத்தாலசைதல் அந்நீரசைவுமாக்கலும் ஒன்று. (சுக)

ஏனுறு மமரர் கடைகட லளித்த விருளொடு மணிமிடற் றடியே, னணவ விருளும் கலந்திழற் கருமையழகுமிக் கிலங்குறுங் கண்டாய், மாணெழில் வராக முழும்புழை யனந்தன் மணியொளிப் பிழம்பெழல் சிறுதித், தானுவின் முருக நெழுதனோர் சோணசைலனே கைலைநாயகனே.

* திருவாளொளிபுற்றார்ப்புராணம் பாயிரம். இதனை கழறி றிற்றிவார்தாயனார் புராணம். சுரு.வது பாடலினுமுணர்க.

(இ-ள்.) மாண் எழில் வராகம் உழும் புழை - பெருமை பெற்ற அழகிய பன்றிகள் கிண்டித்துவாரத்தில், அநந்தன் மணி ஒளி பிழம்பு எழல் - ஆதிசேடனது உச்சிமணிகளின் ஒளித்திரட்சி மேலோங்குதல், சிறு தீ தாணுவின் முருகன் எழுதல் நேர் சோணசைலனே கைலைநாயகனே - சிறிய தீத்திரட்சிவடிவாக முருகக்கடவுள் தோன்றும் தோற்றத்தை யொத்திருக்கும் சோணசைலரே! கைலைநாயகரே!, ஏன் உறும் அமரர் கடை கடல் அளித்த இருளொடு - வலிமைமிக்க தேவர்கள் கடைந்த கடல் தோற்றுவித்த (விஷமென்னும்) இருட்டினோடு, அடியேன் ஆணவம் இருளும் கலந்திடில் - அடியேனது ஆணவமென்னும் நீங்கா மலவிருளையும் சேர்ப்பீராயின், மணி மிடற்று கருமை அழகு மிக்கு இலங்குதும் - நீலமணிபோலும் கண்டத்தில் கருமையொளி அதிகரித்து விளங்காநிற்கும். எ - று.

அடியேனது ஆணவமலம் தேவரீருண்டவிடத்தினும் வருத்தம் இருண்மயத்ததாகலின் இதனையும் கண்டத்திலிருத்தியருளவேண்டுமென்பதும், வராகம் கிண்டிய துவாரவழியில் ஆதிசேடன்மணி ஒளிவீசல், பெரிய தீத்தம்பமாயமருஞ் சிவபெருமானருகே சிறிய தீத்தம்பமாக முருகக்கடவுளெழுதலொக்குமென்பதும் கருத்தாகக்கொள்க. (சஉ)

மின்னவிர் சடிலக் கற்றையு மருள்கூர் விழிகளுந்திருமுகத் தழுகுங், கன்னவி நிரடோ ணை்குமீ ரடியுங் கண்டு கண் களிக்குநா ளுளதோ, வின்னிசையொலிகேட் டிருகுதல் கடுப்ப விழிதர வருவிகிம்புருடர், தன்னிக ரிசைகூர் சாரலஞ் சோண சைலனே கைலைநாயகனே.

(இ-ள்) இன் இசை ஒலிகேட்டு உருகுதல் கடுப்ப அருவி இழிதர - இனிய கீதமுழக்கங்கேட்டு மலையே உருகிக்கசிதல் போல அருவிநீர் நரப்புறமும் ஒழுகாநிற்க, கிம்புருடர் தன்னி

கர் இசை கூர் சாரல் அம் சோணசைலனே கைலைநாயகனே -
கிம்புருடர்களாத் பாடப்படுவதாய்த் தனக்குத்தானே ஒத்ததா
கிய இனிய கீதங்கள்மிகும் சாரலினையுடைய சோணசைலரே !
கைலைநாயகரே !, மின் அவிர் சடிதல் கற்றையும் - மின்போல
ஒளிரும் சடிதல் திரட்சியும், அருள் கூர் விழிகளும் - அருள்
மிக்குத்திகழ்ந்திருக்கண்களும், திருமுகத்து அழகும் - திருமுக
மண்டலவழகும், கல் நவில் திரள் தோள் நான்கும் - மேரு
வோ என்றுசொல்லத்தக்க திரண்ட சதுர்ப்புயங்களும், ஈர் அடி
யும்-உபய திருவடிகளும், கண் கண்டு களிக்கும் நாள் உளதோ-
எனது கண்கள் தரிசித்து மகிழ்ந்தாலமும் உளதோ? எ - று.

கல் — ஆகுபெயராய் மலையையுணர்த்திற்று. கடித்தல் -
ஒத்தல். (சுந)

அள்ளிவெண் டிருநீ றுடன்முழு தணியு மடியவர்ப்
பெறினெழுந் திளங்கன், றுள்ளிரின் றுருகு மன்னை
யின் மனநெக் குருகுபு சென்றிறைஞ் சிலனே, யெள்ளி
வெம் புலியெண் கரிதிரு மேனி யேறுதறகாதென
வெகுண்டு, தள்ளிவந் தருவி யிழிதனேர் சோண
சைலனே கைலைநா யகனே.

(இ-ள்.) வெம் புலி என்கு அரி எள்ளி திருமேனி ஏறுதல்
தகாது என வெகுண்டு-வெவ்விய புலி கரடி சிங்கம் இவைகள்
அவமதித்துச் சுவாமியின் திருமேனியில் ஏறியுலாவல் தகா
தென்று கோபித்து, அருவி தள்ளி வந்து இழிதல் நேர் சோண
சைலனே கைலைநாயகனே - அருவிகள் அவற்றைக் கீழ்வீழ்த்தி
வந்து இறங்குதலை ஒத்திருக்கும் சோணசைலரே ! கைலைநாயக
ரே !, வெண்திருநீறுஅள்ளி உடல் முழுதும் அணியும் அடியவர்
பெறின் - வெள்ளியதிருநீற்றைக்கொண்டு சரீரமுற்றுந்தரிக்கும்
அடியவர்களை எதிர்நோப்பெறின், எழுந்து இளம் கன்று உள்ளி
ரின்று உருகும் அன்னையின் - இளங்கன்றினை நினைத்து நின்ற

உருகுகின்ற தாய்ப்பசுவைப்போல, மனம் நெக்கு உருகுபு சென்று இறைஞ்சிலனே-நெஞ்சம் இளகிக்கசிந்து சென்று வணங்கினேனில்லையே: (என்செய்வேன்!) எ - று.

கன்றையுள்ளியணையும் அன்னைபோல் அடியவர் இரங்கி எதிர்ப்பெறின் கண்டமாத்திரத்தே, தும்பறுத்துக்கொண்டோடும் கன்றுபோல விரைந்து மனமுருகிச்சென்று இறைஞ்சிலேனெனினும்பொருந்தும். இப்பொருட்கண் உருகென்பதற்கு உருகியணையுமென்க. அருவி புலியாடிகளைக்கீழ்வீழ்த்துவது திருமேனிமேலிவர்தல்கூடாதென்று தள்ளுதலை ஒத்ததென்பது. ()

இழையெனத் தளர்சிற் நிதையுண முலையா னெனக்குவண் புகலிவேந் தயின்ற, கழுமணிப் பசும்பொற்குலவுபாற் கிண்ணங் கழுவுநீர் வார்ப்பதற் குரையாய், முழையிடைக் கதிர்மா மணிவிளக் கேற்றி முசுக்கலை பிணுவொடு மசோகத், தழையிடைத் தழுவி யுறங்குறுஞ் சோண சைலனே கைலைநாயகனே.

(இ - ள்.) முசுக்கலை முழையிடை கதிர் மா மணி விளக்கு ஏற்றி - ஆண்முசுக்குரங்கு குகையின்கண் காந்தியுடைய பெரிய மணியினை விளக்கெனவைத்து, அசோகம் தழையிடை பிணுவொடு தழுவி உறங்குறும் சோணசைலனே கைலைநாயகனே - அசோகந்தழையைப்பரப்பி அதனிடையில் பெண்குரங்கினோடும் அணைந்து உறங்கப்பெறும் சோணசைலரே! கைலைநாயகரே! இழை என தளர் சிறு இடை உண்ணமுலையார் - நூலிழைபோலத்துவளும் சிறிய இடையினையுடைய உண்ணமுலையம்மையார், வண் புகலி வேந்து அயின்ற - வளவிய சீர்காழிக்கிறைவரா யவதரித்த திருஞானசம்பந்தமுர்தீநாயனார் முன்னுண்டருளிய, கழும் மணி குலவு பசும் பொன் பால்கிண்ணம் கழுவுநீர் - சாணையில் தீற்றிய மணிகள் பதிக்கப்பெற்ற பசும் பொன்னலாகிய பாற்கிண்தைக் கழுவிய நீரையேனும், எனக்கு வார்ப்பு

தற்கு உரையாய் - அடியேனுக்கு வார்க்கும்படி கட்டினாயிடுவீ
ராக. எ-று.

அம்பிகையாருட்ட ஞானப்பாலருந்தும்பேற்றைப் பெறும்
பக்குவமில்லேனாகையால், அப்பாற்கிண்ணம் கழுவுநீரேனும்
வார்க்கப் பணித்தருள்வீனொன்பது கருத்து. கழுவும் என்பதில்
இடையிலுள்ள உயிர்மெய்கெட்டுக் கழுமெனநின்றது. கழுவு
தல் - ஈண்டுச் சாணையில்லாத் திறல். உணமுலையாள் வார்ப்பதற்
கெனவும் அயின்ற பாற்கிண்ணமெனவும் பிணுவொடுமுறங்குறு
மெனவும் கூட்டிமுடிக்க. முசு - ஒருவிதகுரங்கு. கலை - ஆண்.
பிணு - பெண். (சரு)

வினைவழி யுடலிற் கமைந்துறு முணவே வேண்டி
னார் வினைகொடு புணரா, நனைமலர் புனைநின் திருவடி
யடைவா னாடொறும் வேண்டில ருலகர், கனையிருள்
கரந்த விடமறிந் துணப்போங் காட்சியிற் புனக்கிளித்
தொகுதி, தனையெறி மணிகண் முழைபுகுஞ் சோண
சைலனே கைலைநா யகனே.

(இ-ள்.) புனம் கிளி தொகுதிதனை எறி மணிகள் - புனத்தில்
(கிளைக் கதிர்களில் வீழும்) கிளிக்கூட்டத்தினை (ஒட்டுதற்குக்
குறச்சிறுமிகளால்) எறியப்படும் மாணிக்கக்கற்கள், இருள் கர
ந்த இடம் அறிந்து உண போம் காட்சியில் - நெருங்கிய இருள்
ஒளித்துள்ள இடத்தைபுணர்ந்து அதனையழிக்கச்செலுந் தோற்
றம்போல, முழை புகும் சோணசைலனே கைலைநாயகனே -
குகையினுட்செல்லும் சோணசைலரே! கைலைநாயகரே! உலகர்
வினை வழி உடலிற்கு அமைந்துறும் உணவே வேண்டினார் - உல
கிலுள்ளவர் தாம் ஈட்டிய இருவினைக்கீடாக எடுத்த வுடலுக்கு
முன்னரே அமைந்து கிடக்கும் அதுபவமான உணவையே வே
ண்டுகின்றனர், வினை கொடு புணரா நனை மலர் புனை நின் திரு
வடி அடைவான் நாடொறும் வேண்டிலர் - இருவினைகளைக்

கொண்டு அடையப்படாதனவாய்த் தேன்சொரியும் மலர்புனை யப்பட்டுள்ள தேவரீரது திருவடிகளையடையத் தினமும் வே ண்டினூர்களிலர்; (அந்தோபாவம்!) எ-று.

செல்வம் வறுமை இன்பம் பிணி மூப்பு சாக்காடு இவ்வாறும் கருவிலேயே அமைந்துகிடத்தலின், இவை முயல்வில்லாவழி யும் எய்துமென்பதுதோன்ற 'வினைவழியுடலிற் கமைந்துறுமு ணவு' என்றும், திருவடிப்பேறு சிவபுண்ணியமுதிர்வால் இரு வினையொப்பெய்தின் அடையலாமல்லது சுகதுக்கங்கட்கேது வாகிய நல்வினை தீவினைகளால் அடையமுடியாதென்பதுதோ ன்ற 'வினைகொடுபுணரா' என்றும், அத்தகையபேற்றை அத்தி ருவடி யர்ச்சனைவழிபாட்டானே அறிஞர் எளிதெய்துவரென் பதுதோன்ற 'நனைமலர்புனைநின் நிருவடி' என்றுங்கூறிஞர். கூறவே, முயலவேண்டாததில் முயற்சிக்கும் முயலவேண்டிய தில் முயற்சியில்லாமைக்கும் பாவங்கா ரணமல்லது வேறென்னை யென்றவாறு. கனை - நெருக்கம். உண்ணுதல் - ஈண்டு அழித் தல். நனை - தேன். வினைகொடு புணராத்திருவடி எனக்கூட் டிக. கொண்டு மூன்றும்வேற்றுமைச்சொல்லுருபு, இது இடை க்குறைந்தது. (சசு)

மாங்குயின் மிழற்று நாவலூர்ப் புலவன் மறுப்பவு முடிமிசை யிருத்தும், பூங்கழ லடியேன் றலைமிசை யிருத்தப் புகலினு மென்கொனி யிரங்கா, யோங்குறு மண்ட கோளகை யளவு முயர்ந்துமோர் மழவிடை முதுகிற், றாங்குபு நடக்க விருந்திடுஞ் சோண சைல னே கைலைநா யகனே.

(இ-ள்.) ஓங்குறும் அண்டம் கோளகை அளவும் உயர்ந்தும்- உன்னதமான அண்டப் பரப்பளவும் ஓங்கிய திருமேனி வாய்க் கப்பெற்றும், ஓர் மழ விடை முதுகில் தாங்குபு நடக்க இருந் திந்ம் சோணசைலனே கைலைநாயகனே - ஒரு இளமைதங்கிய

இடபம் தனதுமுதுகில் ஏந்திச்செல்லக் கனமின்றி அதிலமரும் சோணசைலரே! கைலைநாயகரே!, மா சூயில் மிழந்தும் நாவ லூர் புலவன் - மாஞ்சோலையிற் சூயில்கள் இசைக்கும் வளமிக்க திருநாவலூர்ப் புலவரான சுந்தரமூர்த்திநாயனார், மறுப்பவும் முடியிசை இருத்தும் பூ கழல் - பலமுறை தடுக்கவும் அவர்சிர சிலே சூட்டும் தாமரை மலர்போலும் திருவடிக்களை, அடியேன் தலையிசை இருத்த புகலினும் நீ இரங்காய் என்கொல் - தொண்டனயான் என்சிரசிலேசூட்டப் பலமுறை துதித்துவேண்டினும் தேவரீர் இரங்குகிலீர் என்னோ? ஏ-று.

நாவலூர்ப்புலவன்மறுத்தது திருவதிசையில் சித்தவடமடத் தில் சிவபெருமான் அந்தணராய்வந்து திருமுடியிற்கூட்டியபொழுது. கொல் இரக்கம்பற்றிவந்த ஐயம். அண்டகோளகையளவு முயர்ந்தம் மழவிடைமுதுகிற்குங்க இருத்தலாவது - மலைவடிவாயிருத்தலோடு சோமாஸ்கந்தராசிய வடிவமாகியும் அமர் தல். ஒருவென்பது ஈண்டுச் சிறுமைப்பொருளது. தாங்குபு செய்பு என்னும் வாய்பாட்டு வினையெச்சம். (சுஎ)

ஈரமு மருளு மொழுக்கமுஞ் சால்பு மின்சொலு மிந்தியப் பகைவெல், வீரமு மருளி யெனதுவெம் பிறவி விலக்கியாட் கொள்ளுநா னுளதோ, வாரமு மகிலுந் தடிந்துசெம் மணிக ளரித்தெறிந் தெறுழ்வ லிக் குறவர், சாரலி னிறுங்கு விதைக்குறுஞ் சோண சைலனே கைலைநா யகனே.

(இ-ள்.) எறுழ் வலி குறவர் - மிக்க வன்மையுடைய வேடர்கள், சாரலில் ஆரமும் அகிலும் தடிந்து செம்மணிகள் அரித்து எறிந்து - மலைச்சாரலிலுள்ள சுந்தன மரங்களையும் அகில்மரங் களையும் வெட்டி (அங்குள்ள) செவ்விய நாகமணிகளை ஆராய்ந் தெடுத்தகற்றி, இறுங்கு விதைக்குறும் சோணசைலனே கைலை நாயகனே - சோளங்களை விதைத்து விளைவிக்கப்படும் சோண

சைலரே! கைலைநாயகரே!, ஈரமும் அருளும் ஒழுக்கமும் சால்பும் இன்சொலும் இந்தியம் பகை வெல் வீரமும் அருளி - அன்பும் கருணையும் ஆசாரமும் குணவமைதியும் இனியசொற்களும் பஞ்சேந்திரியங்களாகிற பகைகளைவெல்லும் திடமும் அடியேனுக்குத்தந்தருளி, எனது வெம் பிறவி விலக்கி ஆள் கொள்ளும் நாள் உளதோ-என்னுடைய வெவ்விய பிறவிப்பிணியையகற்றி அடிமைகொண்டருளும் காலமும் உளதோ? (அறியேன்.) எ-று.

ஆன்பு - உரியவரிடத்துநிகழும் மனநெகிழ்ச்சி. அருள் - எல்லாந்மாட்டும் நிகழுந்தயை. ஈரம் முதலியவை ஒன்றுக்கொன்று காரணகாரியமாய்ப் பிறவிநீக்கத்திற்கு ஏதுவாதல் பற்றி முறைப்படுத்து வேண்டியபடி. ஆரமாதிகளைத் தடிந்தெறிதற்குக்காரணம் அவற்றினைப் பொருட்படுத்தாமை. அதில் - சந்தனமரம்போல வாசனையுடையதொருமரம்; இது முதிர்ந்துவைரம்பற்றிய கள்ளிச்செடியிடையினும் பிறக்கும். * “கள்ளிவியற்றின கில்பிறக்கும்” என்பதனுனுமுணர்க. எழுவலி ஒருபொருட்பன்மொழி. (சஅ)

தொகைமிகு மமரர் முனிவரர் பரவித் தொழுதகை யொடுவினா கமழ்பூம், புகைமிகு மணிமண் டபத்திடை நெருங்கப் புழுகுநீ யணிதல்கண் டிவந்தேன், குகைமிகு வாயிற் சோதிமா மரஞ்சேர் குளிர்மதி விழுங்கவாய் வைத்த, தகைமிகு மூரற் திரளேநேர் சோண சைலனே கைலைநாயகனே.

(இ-ள்.) குகை மிகு வாயில் - மலைக்குகையினது பெருத்த வாயின்கண்ணிற்கும், சோதி மா மரம் சேர் குளிர் மதி - சோதிமயமான பெரிய மரத்தினுனியிற் சேர்ந்த குளிர்ந்த சந்திரன், விழுங்க வாய் வைத்த தகை மிகும் மூரல் திரளே நேர் சோண

சைலனே கைலைநாயகனே - விழுங்குதற்கு வாயின்கண்வைத்த வெண்ணிறமிக்க அன்னத்திரட்சியை ஒத்துவிளங்குகின்ற சோணசைலரே! கைலைநாயகரே!, பூ விரை கமழ் புகைமிகும் மணி மண்டபத்திடை - பொலிவுபெற்ற வாசனையீசும் புகைமிகுந்த மணிமயமான மண்டபத்தினிடத்தில், தொகைமிகும் அமரர் முனிவரர் பரவிதொழுத கையொடு நெருங்க - கூட்டமான முப்பத்துமுகக்கோடி தேவராதியர்களும் முனிவர்களும் துதித்து அஞ்சலிக்குங் கரங்களோடு நெருங்கின்றுதரிசிக்க, நீ புழுகு அணிதல் கண்டு உவந்தேன் - தேவரீர் புழுகுணிந்துகொள்ளும் விழாவினைத் தரிசித்து உவப்படைந்தனன். (இதற்கு எப்புண்ணிய மியற்றினேனோ அறிந்திலேன்.) எ - று.

பூர்வத்திலே ஒரு புழுகுப்பூனை, இச்சோணசைலப் பெருமானுக்குச் சாந்தெனப் புழுகையப்பி அகலாது வசித்த புண்ணியப் பேற்றால் அயோத்தியிலே மனுசுலத்தில் ஏமாங்கத நென்னும் அரசனாயிற்றுப், பூர்வசன்மவாசனையால் ஈங்கடைந்து, புழுகாசிய கலவையணிந்து வழிபட்டுச் சிவபதமெய்திய ஐதீகம்பற்றி நடக்கும் மகோற்சவதரிசனம் கிடைக்கப்பெற்ற ஆர்வமேலீட்டால் துதித்தவாறு. இச்சரித்திரவிரிவை அருணகிரிபுராணம் தராபதிபுழுகுசாத்தியசருக்கத்திலுணர்க.

சோணசைலநாதருக்கு மலைக்குகையே திருவாயாகவும், அங்குநிற்குஞ்சோதிமரமே அன்னமமைக்கும்பாத்திரமாகவும், சந்திரனே பாற்றிரளன்னமாகவும் உருவகித்தவாறு. விரை கமழ்புகையாவது - குந்துருக்கம் பச்சைக்கற்பூரம் அகில் சந்தனம் கருஞ்சீதாரி என்பவற்றின் பொடியோடு சிறிது கபிலைப் பசுநெய்கலந்து இடிந்துபம். இது பஞ்சதுபமாம். இன்னும் தசாங்கமுதலாகப் பலதிறப்படும். (சுக)

சினம்படு முளங்கொன் றவரவை யெனையுந் சேர்ப்பது தகுமுனக் கிசைவண், டினம்படு மலரினகவித

மொழிபுல் விதமுமொன் றுதலுல குடைத்தே, மனம்
படு மடிமை யுளன்சிலை யெறிக்கு மனங்குழைந் துமை
யவள் களபத், தனம்பட வடிவங் குழைந்திடுஞ்
சோண சைலனே கைலைநா யகனே.

(இ - ள்.) மனம் படும் அடிமை உளன் சிலை எறிக்கு மனம்
குழைந்து - அகத்தொண்டிடையராகிய சாக்கியநாயனார் விட்-
டெறிந்த கல்லுக்குத் திருவுளம் உருகப்பெற்று, உமையவள்
களபம் தனம் பட வடிவம் குழைந்திடும் சோணசைலனே கை-
லைநாயகனே - உமாதேவியாரின் கலவையணிந்த கனத்தனமுறுத்
துதலால் திருமேனிகுழைந்து மகிழப்பெறும் சோணசைலரே !
கைலைநாயகரே !, இசை வண்டு இனம் படும் மலரின் அகவித
மொழி புல் இதழும் ஒன்றுதல் உலகு உடைத்து - இசைபாடும்
வண்டினங்கள் பொருந்திய மலர்களில் அகவிதழ்களோடு புற
விதழ்களும் பொருந்திநிற்றல் உலகினியற்கையாகும் (ஆதலால்),
சினம் படும் உளம் கொன்றவர் அவை எனையும் சேர்ப்பது உன-
க்கு தகும் - சினக்கும் உளத்தின்சேட்டையையொழித்த அடி-
யவர்கூட்டத்தில் அடியேனையும் தேவரீர் சேர்ப்பது பொருந்-
தும், எ - று.

சினம் - கோபமிருந்தடங்கியபின் நிற்கும் ஒரு குணம். இத-
னைத் திருமுருகாற்றுப்படையில் “கடுஞ்சினங்கடிந்த காட்சியர்”
என்பதற்கு நச்சினர்க்கினியரருளிய உரையானுமுணர்க. எனே-
யும் என்பதில் உம்மை இழிவுசிறப்பு. அர்ச்சனை வழிபாட்டிற்கு
ரியதாகும் அகவிதமொழி உரித்தாகாப்புறவிதழும் பூவிதழென்னு-
மொற்றுமையால் ஒன்றிநிற்றல் உலகியற்கையாகலின், உரிய
உமதுதொண்டரோடு உரிமையற்றயானும் உமதுதொண்ட-
னெனப் பெயர் பூண்டிருத்தலின், ஒன்றிநிற்றற்பாலனெயென்-
பார் ‘சேர்ப்பதுதகும்’ என்றும், புறத்தே தொண்டிடையா-
ராகாது அகத்தே தொண்டிடையராகலின், ‘மனம்படுமடிமை’

என்றுக் கூறினார். * “அல்லி அகவிதழ்” “புல்லி புறவிதழ்” என்பன சூத்திரம். (௫௦)

வாம்பரி கரிதேர் சிவிகைபொற் குவியன் மணிப் பணி பெரும்புவி யாட்சி, யாம்பரி சலவென் றுன்பத மருவி னன்றியென் கவிகளென் கவிகள், காம்பரி முர ண்ணமும் மதகரி வளைத்த கைவிட மோதலாற் கதிர்த் தேர்த், தாம்பரி துணுக்கென் நீர்த்திடுஞ் சோண சைலனே கைலைநா யகனே.

(௫-ள்.) முரண் மும்மதம் கரி கைவளைத்த காம்பு அரி விட மோதலால்-வலிமையும் மும்மதமுமுடைய யானையானது துதி க்கையால்வளைத்த மூங்கில்களைவிட அவைதாக்குதலால், கதிர் தேர் தாம் பரி துணுக்கென்று ஈர்த்திடும் சோணசைலனே கை லைநாயகனே - சூரியனுடைய தேரிற்பூட்டப்பட்டுத் தாவிச்செ ல்லும் சப்தமாவென்னுங் குதிரை (அதனைச்) சம்மட்டியின் அடியென மதித்து விரைவாகத் தேரை இழுத்துச்செல்லும் சோணசைலரே! கைலைநாயகரே!, வாம்பரி கரி தேர் சிவி கை பொன் குவியல் மணி பணி பெரும்புவி ஆட்சி - தாவிச்செ ல்லுங்குதிரை யானே இரதம் பல்லக்கு பொற்றிரட்சி அரத னம்பதித்த அணிகள் பெரிய உலகாளுதல் (ஆகிய இவைகள்), ஆம் பரிசு அல என்று உன் பதம் மருவின் அன்றி என் கவிகள் என் கவிகள் - விர்த்திக்குந் தகுதியுடையன அல்லவென்று வெ றுத்துத் தேவரீரது திருவடிப்புகழ்ச்சியைப் பெற்றாலல்லது எனது பாடல்கள் என்னபயனைத்தரும் பாடல்களாகும் (ஒரு பயனையும் தராத்தனவே.) எ - று.

ஆதல் - விர்த்தித்தல். விர்த்திப்பனவல்லவெனவே அழிவன் வென்பது தாமேபோதரும். பரிசு-பரிசுடைப்பொருளை யுணர்ந் தலின் ஆகுபெயர். கவிகள் உலகவின்பத்தை விழைந்துபுகழாது

திருவடிகளைப் புகழ்ந்தாலல்லது பயனுடையனவாகா என்பது கருத்த. காம்பு அரி - மூங்கில்; ஒருபொருட்பன்மொழி. மூங்கிலின் செறிவுமாம். வாடும் ஆகும் தாவும் என்பன இடைக் குறைந்தன. (௫௧)

துன்னுறு துயரப் பிறவிவெம் கொடுநோய் தொலைப்பினுந் தொலைத்திடா துறினு, நின்னடி மலரை யன்றியான் மறந்து நினைப்பனோ விறக்கும்வா னவரை, மன்னளி பருக வுடையிரான் மதுவும் வாரண மதழும்வெள் ளருவி, தன்னொடு மிகலி யொழுகுநஞ் சோண சைலனே கைலைநா யகனே.

(இ-ள்.) மன் அளி பருக உடை இரால் மதுவும் - நிலபெற்ற வண்டிகள் மொய்த்துண்ணுதலால் உடைந்த தேன்கூட்டினின் றும் ஒழுகும்தேனும், வாரணம் மதழும் - யானையின்மதநீரும், வெள்ளருவி தன்னொடும் இகலி ஒழுகுதும் சோணசைலனே கைலைநாயகனே - வெள்ளிய அருவிநீரோடு மாறுபட்டு இழி யப்பெறும் சோணசைலரே! கைலைநாயகரே!, தன் உறு துயரம் பிறவி வெம் கொடுநோய் தொலைப்பினும் - மேன்மேலுறும் துன்பமயமாகிய பிறவியென்னும் வெவ்வித கொடியபிணியை (அடியேனுக்கு) ஒழிப்பினும், தொலைத்திடாது உறினும் - ஒழிக் காது மேன்மேல் உறச்செய்யினும், நின் அடி மலரை அன்றி - தேவரீரது திருவடித்தாமரைமலரையல்லது, இறக்கும் வான வரை மறந்தும் யான் நினைப்பனோ - மரிக்கும் தேவகூட்டங்களை மறந்தேனும் அடியேன் தியானிப்பனோ? (தியானியேன்.) எ-று.

அநாதியாய் விடாது தொடர்ந்துவருதலால் 'துன்னுறுபிறவி' என்றும், அது அணுத்துணையும் இன்பம்பயத்தலின்றித் துன்பமேயத்தலால் 'வெங்கொடுநோய்' என்றும், "உடையாய் கூவிப்பணிகொள்ளா தொறுத்தா லொன்றும் போதுமே" என்

றபடி ஆண்டானுற்பெறும் தண்டனையும் ஆக்கவினைவிற்கு ஏது
வாமாகையால் 'தொலைப்பினுந் தொலைத்திடாதுறினும்' என்
றும், தேன் சென்றிறமும் மதம் கருநிறமுமாய் நிறம்பேறுபடுத
லால் 'வெள்ளருவிதன்னொடு மிகலி' என்றுங் கூறினார். உறு
விப்பினுமென்னும் பிறவினை உறினுமெனத் தன்வினையாய் நின்
றது. இறால் - தேனடை. (௫௨)

நீரினா லழலால் வருங்கொடும் பிணியா னிருதரா
லலகைபால் விலங்காற், சோரரால் வருந்து மவரலர்
நினது தூயநா மம்புகன் றிடுவார், சீருலா மணியா லரி
பர வுதலாற் றிசையுற நீள்கையா லெழின்மை, சார்
தலா லுமையாள் விழிநிகர் சோண சைலனே கைலைநா
யகனே.

(இ-ள்.) சீர் உலாம் மணியால் - கனம்வாய்ந்த அரதனமணிக
ளாலும் (பொலிவமைந்த கண்மணியுடைமையாலும்), அரி பர
வுதலால் - சிங்கங்கள் சூழ்தலாலும் (செவ்வரிபரவப்பெறுதலா
லும்), திசை உற நீள்கையால் - திக்குகளிம்பொருந்த நீண்டிரு
த்தலாலும் (நோக்கமமைய நீளச்செல்லுதலாலும்), எழில் மை
சார்தலால் - எழுச்சியுடைய மேகங்கள் தவழ்தலாலும் (அழ
கிய மை தோய்தலாலும்), உமையாள் விழி நிகர் சோணசைல
னே கைலைநாயகனே - உமையம்மையின் திருக்கண்களுக்கு நிக
ராய்த்திகழுந் சோணசைலரே! கைலைநாயகரே!, நினது தூய
நாமம் புகன்றிடுவார் - தேவரீருடைய சுத்தமாகிய திருநாம
த்தைத் துதிக்கப்பெறுமவர்கள், நீரினால் அழலால் வரும் கொ
டும் பிணியால் இருதரால் அலகையால் விலங்கால் சோரரால்
வருந்துமவர் அலர் - நீராலும் நெருப்பாலும் (வாத பித்த சிலே
ஷ்டமங்களால்) உண்டாகும் கொடிய நோய்களாலும் அரக்கரா
லும் பசாசங்களாலும் மிருகங்களாலும் கள்வர்களாலும் தூயரு
ழப்பவராகார்கள். எ - று.

மூன்றனுருபுகள் கருவிப்பொருளன. “* ஒதுவார்தமை நன்
நெறிக்குய்ப்பது” ஆகலின் சிவநாமத்தினைத் ‘துயநாமம்’ என்
தும், “† கொல்வா ரேனுங் குணம்பல நன்மைக - எில்லா ரேனு
மியம்புவ ராயிடி - நெல்லாத் தீங்கையு நீங்குவர்” என்பது
திண்ணமாகலின் ‘வருந்தமவரலர்’ என்றும் கூறினார். பின்னி
ரண்டடியும் சிலிவ்ந்தமாய்ப் பொருள்பயத்தலுணர்க. சிலிவ்
டம் - சிலேடை. சீருலாம் அணியெனவும் பிரித்தலும், சோண
சைலத்தில் அரிபரவல் திருமால் துதித்தலென்னலும் ஒன்று.
திசை - திக்கு, நோக்கம். எழில் - எழுச்சி, அழகு. எழுச்சியெ
னக்கொள்ளுங்கால் “‡ நுண்மா னுழைபுல மில்லா நெழினை
ல - மணமாண் புனைபாவை யற்று” என்பதிற்போல எழில் என்
பதில் இல் தொழிற் பெயர்விகுதி என்க. (ரு௩)

முகவிளக் கென்ன மணிக்குழை மிளிர முலைமுகட்
டணிபெற மலராள, பகல்விளக் கென்ன வொளிகெட
வரும்பொற் பாவையர்க் கிரங்கிடா தருளா, யகவிளக்
கென்ன வகறிரி நெய்தீ யாக்குவோ ரின்றியே யெழூந்
த, சகவிளக் கென்ன விளங்குறுஞ் சோண சைலனே
கைலைநா யகனே.

(இ-ள்.) அகம் விளக்கு என்ன - ஒவ்வொருவீட்டினும் ஏற்
றப்பட்ட விளக்கினைப்போல, அகல் திரி நெய்தீ ஆக்குவோர்
இன்றியே - தகழியும் திரியும் நெய்யும் நெருப்பும் (இக்கருவி
களைக்கொண்டு) ஏற்றுவோரும் இல்லாமலே, எழுந்த சகம்
விளக்கு என்ன விளங்குறும் சோணசைலனே கைலைநாயகனே -
ஒளியுடன் தோன்றிய உகைதீபமென்று அன்பர்க்குதிக்குமாறு
பிரகாசிக்கும் சோணசைலரே! கைலைநாயகரே!, முகம் விளக்கு
என்ன மணி குழை மிளிர - முகத்துக்கு (நதோர்) விளக்கமே

* ஆருடையபிள்ளையார் தேவாரம் நமச்சிவாயப்பதிகம் - க.

† ஷை - இ. ‡ திருக்குறள் - ச.௨௭.

னும்படி அரதனத்தோடு விளங்க, முலை முகடு அணி பெற-முலை கள்தம்மேலே ஆபரணவகைகளினு லழகுபெற, மலராள் பகல் விளக்கு என்ன ஒளி கெட வரும்-தாமமைமலரில்வசிக்கும் இலக் குமியும் பகலொளிமுன் தீபவொளிபோலத் (தம்முன்) ஒளி கெடும்படி வராரின்ற, பொன் பாவையர்க்கு இரங்கிடாது அரு ளாய் - பொற்பதுமைபோல்வார்க்குக் காதல்பூண்டு வருந்தாத படி கிருபைசெய்வீராக. எ -று.

விளக்கு என்பதில் வினைமுதற்பொருள் விசுத்திபுணர்ந்துகெட் டது. விளக்கு-விளக்கத்தைச்செய்வது. பகல்விளக்காதல் தன் னொளிமழுங்கல். மிளிர பெற வரும் பாவையர் என இயையும். அகவிளக்குக்கு மாறுபட்டுக் கருவியாதிகளின்றி உலகைவிளக்கு ம் விளக்கென்றது முடிவிலாற்றலுடைமையை விளக்கி நின்றது

நீலியோ டினைநா டொறுமருச் சித்து நின்றொழில் புரிந்திட வுடற்குக், கூலியோ தனமென் றளிப்பவர்க் கன்றிக் கூற்றினைக் கடக்குமா நெளிதோ, மாலியோ சனையின் வணங்குறுங் கைலை மலைநிவே தித்திடக் குவித்த, சாலியோ தனமென் றிடத்திகழ் சோண சைலனே கைலைநா யகனே.

(இ-ள்.) மால் யோசனையில் வணங்குறும் கயிலை மலை - திரு மாலும் நெடுந்தூரத்தினின்று வணங்கும் திருக்கைலைமலையா னது, நிவேதித்திட குவித்த சாலி ஓதனம் என்றிட திகழ் சோ ணசைலனே கைலைநாயகனே - நிவேதனஞ்செய்தற்பொருட்டுக் குவித்த செந்நெலாற்சமைத்த அன்னக்குவியலென எதிர்விளங் கப் பிரகாசிக்கும் சோணசைலரே ! கைலைநாயகரே !, நீலியோ டு உனை நாடொறும் அருச்சித்து நின் தொழில் புரிந்திட - அம்பி கையாருடன் தேவரீரையும் தினமும் பூசித்து உமது தொண்டி னையே செய்துவருதற்கு, உடற்கு கூலி ஓதனம் என்று அளிப்ப வர்க்கு அன்றி - உடலுக்குக் கூலியாகக்கொடுக்கற்பாலது அன்ன

மெனத் தேர்ந்துகொடுக்குந் துறவிகட்கேயல்லது (உடற்பற்
றுடைய ஏனையோர்க்கு), கூற்றினை கடக்கும் ஆறு எளிதோ -
இயமனைக் கடந்துகொள்ளும்விதம் எளிமையதாமோ? (அரி
தாம்.) எ - று.

நீலி - நீலநிறப்படிவத்தன், ஒடு ஒற்றுமைப்பொருளது. * “பி
றப்பறுக்கலுற்றார்க்கு உடம்பும் மிகை” யேனும் முத்திசித்திக்
கும்வரையும் கடவுள் வழிபாட்டிற்கு வேண்டியிருத்தலின், அத
ன்பொருட்டு உடலோம்புவார்க்கல்லது போகாதிதுகர்ச்சியின்
பொருட்டு ஒம்பும் தேகாபிமானிகளுக்குக் கூற்றைக்கடத்தலரி
தென்பதாம். யோசனை ஈண்டு நெடுந்தூரத்தின்மேற்று. மாலு
மென்னும் உயர்வு சிறப்பும்மைதொக்கது. மாலுமெனவே ஏனை
யோரனுக்கு எளிதுகொல்லோ? என்பது கருத்து. அத்த
கையகையையும் தமக்கெதிர் குவித்த திருப்பாவாடைபோன்று
விளங்கத் திகழும் சோணசைலரென்க. (௫௫)

தோற்றிடும் பிறவி யெனுங்கடல் வீழ்ந்து துயர்ப்
பிணி யெனுமலை யலைப்பக், கூற்றெனு முதலை விழுந்
குமுன் னினது குகைகழற் கரைபுக விடுப்பா, யேற்
றிடும் விளக்கின் வேறுபட் டகத்தி னிருளெலாந் தன்
பெய ரொருகாற், சாற்றினு மொழிக்கும் விளக்கெ
னுஞ் சோண சைலனே கைலைநாயகனே.

(இ - ள்.) ஏற்றிடும் விளக்கின் வேறுபட்டு - உலகின்கண் ஏற்
றிவைக்கும் விளக்கிற்கு மாறுபாடுடையதாய், தன் பெயர் ஒரு
கால் சாற்றினும் - தனது திருநாமத்தை ஒருமுறை உச்சரிப்பி
னும், அகத்தின் இருள் எலாம் ஒழிக்கும் விளக்கு எனும் சோண
சைலனே கைலைநாயகனே - உள்ளத்தினை மறைத்தலைச்செய்
தறையும் ஆணவாதி மலவிருட்கூட்டமுற்றும் கெடுத்தருளும்
விளக்கிதென்று அன்பர்களாற் றுதிக்கப்பெறும் சோணசைல

ரே! கைலைநாயகரே!, தோற்றிடும் பிறவி எனும் கடல் வீழ்ந்து - உதிக்கும் பிறப்பென்னும் கடலில் விழுந்து, துயர் பிணி எனும் அலை அலைப்ப - துன்பினைவிளைக்கும் பிணிகளாகிற அலைகள் (இடையே) அலைத்தலைச்செய்ய, கூற்று எனும் முதலை விழுங்கு முன் - இயமனென்னும் முதலையனுகி உட்கொள்ளும் முன்னரே, குரை கழல் கரை புக விடுப்பாய்-தேவரீரது ஒலிக்கும் வீரக்கழலணிந்த திருவடியென்னுங் கரையிலடையுமாறு (அடியேனைச்) சேர்த்தருளவேண்டும். எ-று.

கழல் - தானியாகுபெயராய்த் திருவடியை உணர்த்திற்று. குரைகழல் - வினைத்தொகையின் புறத்துப்பிறந்த அன்மொழித் தொகையுமாம். விளக்கின் இன் ஐந்தனுபு நீக்கப்பொருளது. அளவுபடாமையின் பிறவியைக் கடலென்றும், மேன்மேலும் மூண்டெழுதலின் பிணியை அலையென்றும், “மூர்க்கனுமுதலையுங் கொண்டதுவிடா” என்றபடி தான் பற்றியவுயிரை மீளவிடாமையின் இயமனை முதலை யென்றும், உருவகித்தார். வேறுபடுதலாவது - ஏற்றிடும் விளக்கு தன்னையெதிர்ப்படும் புறவிருளொன்றே ஒழிப்பதாகத் தான் அதற்குமாராய் எதிர்ப்படாது கரந்துறையும் மலமென்னும் அகவிருளையும் தன்பெயருரைத்த மாத்திரத்தானே ஒழித்தல். இதது * “இல்லகவிளக்கது இருள் கெடுப்பது - நல்லகவிளக்கது நமச்சிவாயவே” என்பதனுணுமுணர்க. (ருசு)

கந்தர மிருந்து மடகுநீ ரயின்றுங் கரநிலத் தமைத் திரு பதமு, மந்தர நிமிர்த்து நின்னிலை யறியா ரரும் பவ மொழியுமோ வுரையா, யிந்திரன் வனத்து மல்லிகை மலரி னிண்டைசாத் தியதென நிறைந்த, சந்திரன் முடிமேல் வந்துறுஞ் சோண சைலனே கைலைநாயகனே.

* ஐனாடையவடிகள்தேவாரம் நமச்சிவாயப்பதிகம். அ.

(இ-ள்.) இந்திரன் வனத்து மல்லிகை மலரின் இண்டை சாத்தியது என் - இந்திரன் தனது நந்தனவனத்துமலர்ந்த மல்லிகை மலரினற்றொடுத்த கொண்டைமாலையைச் சாத்தியதுபோல, நிறைந்த சந்திரன் முடிமேல் வந்ததும் சோணசைலனே கைலைநாயகனே - பூரணசந்திரன் திருமுடியின்கண் வந்துநிலவப்பெறும் சோணசைலரே! கைலைநாயகரே!, நின் நிலை அறியார் - தேவரீரது உண்மைநிலையினை உணரப்பெறுதவர்கள், கந்தரம் இருந்தும் - மலைக்குகைகளில் வசித்தும், அ-கு ரீர் அயின்தும் - இலைகளையும் சலத்தையும் புசித்தும், கரம் நிலத்து அமைத்து இருபதழம் அந்தரம் நிமிர்த்தும் - கரங்களைப் பூமியிலுன்றி இருகால்களையும் உயரத்துக்கியும் (கந்தவங்களைக் காலவனாயின்றிச் செய்யினும்), அரும்பவம் ஒழியுமா உரையாய் - அவர்களுடைய அரியபிறவிகள் அகலுமோ தேவரீரே திருவாய் மலர்ந்தருள்வீராக. எ - று.

நிலையாவது - தன்வயத்தினுதன்முதலிய எண்குணமுடைய ராய் ஆன்மாக்களுக்கு வீடுபேறளித்தற்பொருட்டு நிக்கிரகானுக்கிரகம்பூண்டு அமருமியல்பு. கடவுணிலையறியாதா ரியற்றும் கர்மயோகங்கள் பயன்படாவென்பது கருத்து. அரும்பவம் என்புழி அருமை கடுமைமேற்று; அருந்துயரென்புழிப்போல.()

கூம்புறு கரமு மலர்ந்திடு முகமுங் கொண்டுநின்றனைவலம் புரிவோர், மேம்படு சரண மலர்ப்பொடி மேனி மேற்படிந் பவம்பொடி படுமே, பூம்பொழிற் புகலிக் கிறைவனா னிலஞ்சேர் புண்ணியத் தலங்களினடைந்து, தாம்புனை பதிகந் தொறும்புகழ் சோணசைலனே கைலைநாயகனே.

(இ - ள்.) பூ பொழில் புகலிக்கு இறைவன் - மலர்ச்சோலைகள் புடைசூழும் சீர்காழிக்குத் தலைவராகிய திருஞானசம்பந்த முர்த்தினாயனார், நால் நிலம் சேர் புண்ணியம் தலங்களின்

அடைந்து - நால்வகைநிலத்தைச்சார்ந்தனவாய் புண்ணியவிருத்
திக்குக்காரணமாகிய தலங்களிலெழுந்தருளி, தாம் புனை பதிகந்
தொறும் புகழ் சோணசைலனே கைலைநாயகனே - தாம் துதித்
கும் பதிகங்கொடொறும் புகழ்ந்து பாடப்பெறும் சோணசைல
ரே! கைலைநாயகரே!, கூம்புறு கரமும் மலர்ந்திடு முகமும்
கொண்டு - குவித்த கைகளும் மலர்ந்த முகமுமுடையராய்,
நின்றனை வலம் புரிவோர் மேம்படு சரணம் மலர் பொடி-தேவ
ரிரைப் பிரதக்ஷிணஞ்செய்பவருடைய மேன்மைவாய்ந்த திரு
வடிமலரின்கணெழும் துளி, மேனிமேல் படிஸ் பவம் பொ
டிபடுமே - (அடியேனது) சரீரத்திற்படப் பெறுவேனேல் என
து பிறப்பும் அழிவடைந்திடுமே! (அங்நனம் பெற்றேனில்லை
யே!). எ-று.

“ஒடுகிழுந்து சீப்பாயு மொன்பதுவாய்ப் புண்ணுக் - கிடும
ருந்தை யானறிந்து கொண்டேன்—கடுவருந்துந், தேவாதி தே
வன் நிருவொற்றி யூர்த்தெருவிந், போவா ரடியிற் பொடி.”
என்றார் பட்டினத்தடிக்களுமாகலின் உடையொழிக்கு மருந்து
அடியார்களின் பாததுளியேதலால், ‘பொடிமேனிமேற்படிந்
பவம்பொடிபடுமே’ என்றும், சும்பந்தமுர்த்திகளருளிய ஒவ்
வொரு திருப்பதிகங்களிலும் ஒன்பதாவதுபாடலில் இத்தல
விபவத்தையே கூறுதலால் ‘பதிகந்தொறும்புகழ் சோணசை
லம்’ என்றும் கூறினார். கூம்புறுகரம் என்றதற்கு முரண்பட
மலர்ந்திடுமுகம் என்றலின் முரண்டொடை. ஏகாரம் தேற்
றம்; அசையுமாம். நால்வகைநிலம் - குறிஞ்சி முல்லை மருதம்
நெய்தல்.

(௫அ)

கானமே மருவும் விலங்கினுங் கடையேன் கற்பவை
கற்றிலேன் விடய, ஞானமே யுடையே னறிஞரைக்
காணி னுணிலே னுய்யுநா ஞுளதோ, வானமே யளவு

* பட்டினத்தடிகள்.

நெடுங்கிரி மலய வாதமோ துறுபவர் கட்டுத், தான
மே யுதவ வளர்ந்திடுஞ் சோண சைலனே கைலைநா
யகனே.

(இ-ள்.) வானம் அளவும் நெடும் மலயகிரி வாதம் மோதுறு
பவர்கட்டு - ஆகாயமளாவிய நீண்ட மலயமலையிற் றோன்றும்
தென்றலால் தாக்கப்பெற்றவர்கட்டு, தானம் உதவவே வளர்ந்
திடும் சோணசைலனே கைலைநாயகனே - வசிக்குமிடம் தந்
தருளுதற்கே ஓங்கிய சோணசைலனே ! கைலைநாயகனே!, கற்
பவை கற்றிலேன் - ஓதியுணர வேண்டியவற்றை ஓதியுணர்ந்
திலேன், விடயம் ஞானமே உடையேன் - (கண்டு கேட்டு உண்டு
உற்று உயிர்த்து அறிதலாகிய) விவதய வுணர்ச்சியையே உடை
யேன், அறிஞரை காணின் நாணிலேன் - ரினதடியாரான அறி
ஞரைக் காணப்பெறில் நாணில்லேன் (ஆகையால்), காணமே
மருவும் விலங்கினும் கடையேன் உய்யும் நாள் உளதோ - காட்
டிலேயே தங்கும் மிருகக்கூட்டத்தினுங் கடைப்பட்டவனாகிய
(நாயேன்) உய்தலடையுந்தினமும் உண்டோ? (அறியேன்) என்று.

கற்பவை-ஈண்டு ஞானநூல்கள். * “கற்க கசடறக் கற்பவை”
என்பதும் இக்கருத்ததே. கற்பவைகளைக் கற்றலாதிவின்மை
யின் ‘விலங்கினுங்கடையேன்’ என்றும், தென்றலால் மொத்து
ண்டு திகைத்து வாடிவருந்தினர்க்கு அவ்வாதனை நிவிர்த்திப்
பான் தானமளித்துத் தவம்பெருக்குவித்தலின் ‘தானமே யுதவ’
என்றுங்கூறினார். எதுகையேகாரம் நான்கனுள் மூன்றாவது
அசை, ஏனையவைபிரிநிலை; தேற்றமுமாம். தானமுதவவே என
ஏகாரம் பிரித்துக் கூட்டப்பட்டது. (ருக)

விழைவொடு மறஞ்செய் துய்கவென் றுணாக்கும்
விதியினைக் கவளமுண் கெனவுங், கழைகளி நெடுநில்
பாணையின் முனிந்து கடக்குமென் பவமொழிந் திடு

மோ, மழைமுகில் வந்து தவழ்ந்துவிண் படரு மலி
தரு புகையென வெழுந்து, தழலுரு வுண்மை விளக்
குறுஞ் சோண சைலனே கைலைநாயகனே.

(இ-ள்.) மழை முகில் வந்து தவழ்ந்து - நீர்முகந்த கருமுகி
லணுகிப்படிந்து, விண் படரும் மலிதரு புகை என எழுந்து -
ஆகாயத்திற் செல்லும் மிக்க புகைபோல மேற்கிளம்பி, தழல்
உரு உண்மை விளக்குறும் சோணசைலனே கைலைநாயகனே -
தேவரீர்கொண்ட இம்மலையுருவம் அக்கினிசொருபு மென்பதை
உண்மைப்படப் புலப்படுத்தப் பெறும் சோணசைலரே! கை
லைநாயகரே!, விழைவொடும் அறம் செய்து உய்க என்று உரைக்
கும் விதியினை - அன்பினோடும் சிவபுண்ணியஞ்செய்து உய்த
லடைவாயென்று கூறும் விதியை, கவளம் உண்க எனவும்
கழை சுளி நெடு நல் யானையின் - கவளத்தை உண்ணுவாயென்
று (பாகன்) உரைக்கவும் (அதுசெய்யாது மிகவருந்தி) மூங்
கிலைமுறிக்கச்செல்லும் நீண்ட நல்லிலக்கணமமைந்த யானையி
னைப்போல, முனிந்து கடக்கும் என் பவம் ஒழிந்திரிமோ -
வெறுத்து (விடயங்களிற்) செல்லும் எனது பாவமும் நீங்கு
மோ? (அறியேன்.) ஏ - று.

விதியாவன - இவை செயற்பாலவென வேதசிவாகமங்க
ளில் விதிக்கப்பட்டவை. விதியினை முனிந்து கடக்குமென
இயையும். முனிதல் - வெறுத்தல்; அது அருளும் சினமுமன்றி
இடைநிகர்த்தாதல். உண்க வென்பதன் ஈறு தொக்கது. கழை
கரும்புமாம். நெடுமை - ஒன்பான்முழ நீட்சியுடைமை; இரு
கொம்மை இருகொம்பு நெற்றி தலை முதலு என்னும் ஏழிட
வயர்ச்சியெனினும் பொருந்தும். நன்மை - இலக்கணநிறைவு.
தரு இடவருவமைதி.

(சூ0)

வாத்திய முழங்கச் சிவிகையுங் கரியு மாறியூர்ந்
துலவிவாழ்ந் தவரு, மேத்திய மொழியோ டிரக்கை

யா னின்குற் றேவலே வாழ்வென வறிந்தேன், பாத்திய மணிகள் கொண்டிழைத் திலங்கும் பாரவா சிகைமணி மேகஞ், சாத்திய தெனவில் வளைந்துறுஞ் சோண சைலனே கைலைநா யகனே.

(இ-ள்.) பாத்திய மணிகள் கொண்டு இழைத்து இலங்கும் பாரம் வாசிகை - ஆராய்ந்தெடுத்த மணிகளால் பதிக்கப்பட்டுப் பிரகாசிக்கும் பரிய திருவாசிகையொன்றினை, மணி மேகம் சாத்தியது என வில் வளைந்து உறும் சோணசைலனே கைலைநாயகனே - மணிகளைப்பொழியும் மேகங்கொணர்ந்து சாத்தியதுபோலுமென்று நினைக்குமாறு (இந்திரதனுசெனப்படும்) வில்வளையப்பெற்ற சோணசைலனே! கைலைநாயகனே!, வாத்தியம் முழங்க சிவிகையும் கரியும் மாறி ஊர்ந்து - பஞ்சகருவிகளும் ஒலிக்கப் பல்லக்கிலும் யானையிலும் (வேண்டியவாறு) மாறிமாறி யேறிச்சென்று, உலவி வாழ்ந்தவரும் - எங்குஞ் சஞ்சரித்து வாழ்தலையடைந்த செல்வப் பெருக்குடையவரும், ஏத்திய மொழியோடு இரக்கையால் நின் குற்றேவலே வாழ்வு என அறிந்தேன் - (தேவரீரது சிற்றேவலுடையவர்பால்) துதிமொழிகளோடு நின்று யாசிக்கக் காணுதலின் உமது சிற்றேவலே பெருவாழ்வெனத் துணிந்தேன். எ-று.

பெருஞ்செல்வரும் தமக்குநேர்ந்த குறைவறுக்கும்படி முனிவராதியர்பால் யாசித்துழலுதலை ஞாலாலும் அனுபவத்தாலும் அறிதலின் 'நிள்குற்றேவலே வாழ்வென வறிந்தேன்' என்றார். வாழ்ந்தவரும் ஊழால் வறியராசித் தம்பாலேற்றவரிடத்துந்தாம் சென்றிரத்தலும் குற்றேவலுடையவர் தேவரும்வணங்க வாழ்தலும் காண்டலின், 'குற்றேவலேவாழ்வெனவறிந்தேன்' என்னலுமாம். வாத்தியம் - தோற்கருவி தொனைக்கருவி நரம்புக்கருவி கஞ்சக்கருவி மிடற்றுக்கருவி என்பன. பாத்தல் - ஈண்டுத் தேர்ந்தெடுத்தல். கொண்டு மூன்றும்வேற்றுமைச்

சொல்லுருபு. வாசிகை - மூர்த்தங்களுக்குமேல் பிரணவாகாரமாகவிளங்க அணிவதொரு அலங்காரக்கருவி. இந்திரத்துசு பலவர்ணத்ததாதலால் பலமணிகள் கொண்டிழைத்த திருவாசிகையாகக் கூறினர். மணி நீர் பொன்பு மண் கல் தீ இவற்றை முறையே பொழியும் சம்வர்த்தம் ஆவர்த்தம் புட்கலாவர்த்தம் சங்காரித்தம் துரோணம் காளமுகி நீலவர்ணம் என்னும் மேகமேழனுள் ஈண்டு மணிமேகமென்றது சம்வர்த்தத்தை. இதனை, * “சம்வர்த்த மாவர்த்தம் புட்கலா வர்த்தஞ் - சங்காரித்தந் துரோணம் காளமுகி - நீல வருணமேழ் மேகப் பெயரே. மணிநீர் பொன்பு மண்கற்றியென் - றெழுவகை மேகம் பொழிமாரி யேழே.” என்பவற்றானு முணர்க. (சூக)

குலத்தினிற் பிறந்து மலகினூல் கற்றுங் குணத்தினிற் சிறந்துநல் விரத, பலத்தினிற் கவர்ந்து நின்னடியவர்க்குப் பரிவிலார் கதியிலா தவளோ, கலத்தினிற் பொலிந்த விமையமீன் றெடுத்த கன்னிநுண் ணிடை மிசைக் களபா, சலத்தினிற் குறுதி கொடுத்திடுஞ் சோண சைலனே கைலைநாயகனே.

(இ - ள்.) கலத்தினில் பொலிந்த இமையம் ஈன்றெடுத்த கன்னி - ஆபரணங்களால் விளங்கிய இமையமலைபெற்ற கன்னிகையாகிய உமையம்மையின், நுண் இடைமிசை களப அசலத்தினிற் - நுண்ணிய இடையின்மேலனவாகிய களபம் பூசிய மலைபோலுந் தனங்களுக்கு, உறுதி கொடுத்திடும் சோணசைலனே கைலைநாயகனே - உறுதியைத் தந்தருளும் சோணசைலனே! கைலைநாயகனே!, குலத்தினில் பிறந்தும் - நற்குலத்தில் உதித்தும், அலகு இல் நூல் கற்றும் - அளவிறந்த கன்னுல்களை ஆராய்ந்தும், குணத்தினில் சிறந்தும் - நற்குணங்களில் மேம்பட்டும், நல் விரதம் பலத்தினில் கவர்ந்தும் - உயர்

ந்த விரதபலங்களில் வேட்கைப் பெருக்கமடைந்தும், நின் அடியவர்க்கு பரிவு இலார் கதி இலாதவரோ - உமது தொண்டர் கட்கு அன்பில்லாதவர்கள் கதியடையப் பெறுதவர்களே யாவர்கள். ஏ - து.

கவர்தல் - வேட்கைப்பெருக்கம். உம்மைகள் எண்ணெய் உயர்வு சிறப்புமாம். கதியிலாதவரோ இதில் ஏகாரம் தேற்றம். பரிவினார் கதியிலாரென்பதனை * “ஈசனுக் கன்பில்லா ரடிய வர்க்கன் பில்லா ரொவ்வயிர்க்கு மன்பில்லார் தமக்குமன் பில்லார் - பேசுவதென் னறிவில்லாப் பிணங்களைநா மிணங்கிற் பிறப்பினிலு மிறப்பினிலும் பிணங்கடுவர் விடுநீ” என்பதனானு மறிக. கதி - முத்தி; ஆதாரமெனினும் ஒன்றும். கலத்தினிற் பொலந்தகன்னி எனமுடிக்க. களப அசலம் - களபாசலம்; தீர்க்கசந்தி. உறுதியயத்தல் - தாம் உருகுதலடைந்து அவைக்குத் திண்மையுடைமையைத் தருதல். (சுஉ)

மூடக விருளோ டுன்னையின் றுண்ண முலையா சாலகற் றுவலென், சூடரு மொழியா லடைந்தனன் றமியேன் சூள்வழு வாதூநீ யருளாய், வீடுறுங் கவரி கீழ்விழ வறல்கார் மிசையனம் பன்றிதா மாறித், தா டலை துருவ வடைதனோர் சோண சைலனே கைலைநா யகனே.

(இ - ள்.) வீடுறும் கவரி கீழ் விழ கார் மிசை உறல் - உச்சியி லிருந்து நழுவிவ கவரிமான் கீழேவிழ மேகம் (கீழிருந்து) உச்சியிலேறுதல், அன்னம் பன்றி தாம் மாறி - (முன்னர் முடியையும் அடியையுந்தேடிய) அன்னமும் பன்றியுந் தங்களுக்குள் அம்முறைமாறி, தாள் தலை துருவ அடைதல் நேர் சோணசைலனே கைலைநாயகனே - திருவடியையும் திருமுடியையும் தேடிக்காணச் செல்லுதலை ஒத்திருக்கப்பெறுஞ் சோணசைலனே!

* சிவஞானசித்தியார் சுபதீகம் பன்னிரண்டாஞ்சுத்திரம்.

கைலைநாயகரோ!, அகம் மூடி இருளோடி உன்னை இன்று உண்ணமுலை அரசால் அகற்றுவல் என் சூள்தரும் மொழியால் - (அடியேனது) மனத்தை மூடியுள்ள ஆணவவிருளோடி 'நினை இத்தினம் அபீதகுசாம்பாளுடைய தலைவராகிய அருணாசலே சரால் நீக்குவேன்' என்னுஞ் சபதமொழி கூறிவிட்டேனாதலால், தமிழேன் அடைந்தனன் - துணையற்றவனான யான் தேவரீரை அடைக்கலமாக அடைந்தனன், நீ சூள் வழுவாது அருளாய் - தேவரீர் அச்சபதம் தவறுதலடையாவண்ணம் (அடியேற்கு) அருளவேண்டுகின்றனன். எ-று.

உன்னை இன்று உண்ணமுலை அரசால் அகற்றுவலென்னும் சூள்மொழி இருளோடி பகர்ந்து தமிழேன் அடைந்தனன், (ஆகையால்) நீ அருளாய் எனக் கூட்டிக்கொள்க. என் வினைத் தொகை. தரு - இடவழுவமைதி. வீடுதல் - ஈண்டு வீழ்தல். தருவல் - தேடல். (சுங்)

ஐயதுண் மருங்குன் மாதர்மேல் வைத்த வாதர வுன்பதாம் புயத்து, மெய்யுறு நறுமென் கலவையின் விருப்பு வெண்டிரு நீற்றிலும் வருமோ, கொய்யுறு தினைவீழ்ந் திடுபசுங் கிள்ளைக் குழுக்கடோ ரணமென வெழுந்து, தையலர் கடியப் பறந்துறுஞ் சோணசைலனே கைலைநாயகனே.

(இ - ள்.) கொய்யுறு தினை வீழ்ந்திடு பசும் கிள்ளை குழுக்கள் - அறுக்கத்தக்க தினைக்கதிர்களில் மொய்க்கும் கிளிக்கூட்டங்கள், தையலர் கடிய தோரணம் என எழுந்து பறந்துறும் சோணசைலனே கைலைநாயகனே - குறப்பெண்கள் (கவண்கற்களாதிவற்றால்) ஓட்டலும் பசிய தோரணம் கட்டினும் போல ஒழுங்காகப் பறந்துசெல்லும் சோணசைலனே! கைலைநாயகரோ!, ஐயம் துண் மருங்குல் மாதர்மேல் வைத்த ஆதரவு உன்பத அம்புயத்தும் - (உண்டோ இன்றோவெனச்) சந்தே

கம்வினைக்கும் துண்ணிய இடையினையுடைய மாதர்பால்வைத்
துள்ளவிருப்பம் தேவரீர் திருவடித்தாமகாளிடத்தும், மெய்
உறும் நறும் மெல் கலவையின் விருப்பு - சரீரத்தில் மிகவும்
பூசும் நறிய மெல்லிய கலவைச்சாந்தில் வைத்துள்ள விருப்
பம், வெண் திருநீற்றிலும் வருமோ - வெள்ளியவிபூதியின்கண்
ணும் அடியேனுக்கு உண்டாகுமோ? (அறியேன்.) எ-று.

* “தத்தையங் கணையார் தங்கண்மேல் வைத்த தயாவைநா
றுயிரங் கூறிட் - டத்திலங் கொருந் துன்கண்வைத் தவருக்
கமருல களிக்குநின் பெருமை” என்றார் ஆன்றோரும். பத
அம்புயம் - பதாம்புய மென்றதல் தீர்க்கசந்தி. (சுசு)

கனலினூ டமைத்த விழுதென வருகக் கற்றதின்
துள்ளமென் கரங்கள், புனலுமாய் மலருங் கொடுநினை
ப் பூசை புரிந்தில வென்செய்கோ வுரையாய், சினவு
நோய் மருந்து வேறுகொண் டிருக்குஞ் சிலம்புக ண
ணவுட் கொள்வோர், சன்னநோய் மருந்தா யெழுந்
திடுஞ் சோண சைலனே கைலைநா யகனே.

(இ - ள்.) சினவும் நோய் மருந்து வேறு கொண்டு இருக்
கும் சிலம்புகள் நாண - வருத்தும் நோய்களுக்கேற்ற மருந்து
களைத் தமக்கு வேறுகக்கொண்டுள்ள மலைகளெல்லாம் நாண
முற்றெழிய, உள் கொள்வோர் சன்னம் நோய் மருந்து ஆய்
எழுந்திடும் சோணசைலனே கைலைநாயகனே - உள்ளத்திற்றி
யானிப்பவருடைய பிறவீநோயைப் போக்கும் மருந்தாகி யோ
ங்கிய சோணசைலனே! கைலைநாயகனே!, என் உள்ளம் கனலின்
ஊடு அமைத்த இழுது என உருக கற்றது இன்று - என்மனம்
அழலினிடையே இருத்திய வெண்ணெய்போலத் (தேவரீர்
விஷயமாக) உருகக்கற்றதில்லை, என் கரங்கள் புனலும் ஆய்

* கருவூர்த்தேவர் திருவிசைப்பா கங்கைகொண்ட
சோளேச்சரப் பதிகம் - அ.

மலரும் கொடு நினை பூசை புரிந்தில - என்கைகள் தீர்த்தமும்
ஆய்ந்த மலருங்கொண்டு தேவரீரைப் பூசைசெய்தில, என்செய்
கோ உரையாய் - யான் என்செய்யக்கடவேனோ தேவரீரே கட
டனையிடுவீராக. எ-று.

செய்கு தன்மையொருமை வினைமுற்று. கு விகுதி. ஓ வினா
வொடு இரக்கம். சினவல் - அதனதுகாரியமாகிய வருத்தலை
புணர்த்தி நின்றது. உட்கொள்ளல் - சிந்தித்தல். எளிதிலேநீக்
கத்தகும் சாமானியனோய்களையும் தாமேநீக்குந்தெய்வீகம் தம
க்கின்மையால் அந்நோய்களைநீக்கும் சஞ்சீவியாதிமருந்துகளைத்
தாம் வேறே கொண்டிருக்க; நீங்காத பிறவினோயையும் இச்
சோணசைலம் சிந்தனைமாத்நிரத்தானே நீக்குதல்பற்றி மற்
றையமலைகள் நானுவவாயின என்பது கருத்து. (சுரு)

ஊழுறு மணிப்பொற் கோயில்போய் வாவ னுறக்
கொடுத் தாங்குநிற் புணர்த்தாப், பாழுறு மனம்பே
ரவாக்குடி யிருப்பப் பண்ணுமென் கண்ணுநண் ணு
வையோ, வீழுறு மெயினர் கிழங்ககழ் குழியும் வே
ழம்வீழ் குழிகளு நிரம்பத், தாழுறு மருவி பொன்
சொரி சோண சைலனே கைலைநாயகனே.

(இ - ள்.) எயினர் வீழுறும் கிழங்கு அகழ் குழியும் - குறவர்
கள் விரும்புங் கிழங்குகளைக் களைந்தெடுத்தகுழிகளும், வேழம்
வீழ் குழிகளும் நிரம்ப - யானைகள் வீழும்படி வேடர்களால்
அகழ்ந்துவைத்த குழிகளும் நிரம்புதலடையும்படி, தாழுறும்
அருவி பொன் சொரி சோணசைலனே கைலைநாயகனே - ஒழு
காநின்ற அருவிகள் பொன்னைச் சிந்துகின்ற சோணசைலரே!
கைலைநாயகரே!, ஊழ் மணி உறும் பொன் கோயில் வாவல்
போய் உற கொடுத்த ஆங்கு - வரிசையாக அரதனங்கள் பதிக்
கப்பெற்ற பொற்கோயிலை வவால்கள் சென்று வாசஞ்செய்யு
மாறு (அவற்றிற்கு) வீடாகக் கொடுத்தது போல், நின் புணர்த்

தா பாழ் உறும் மனம் பேர் அவா குடி இருக்க பண்ணும் என்
கண்ணும் நண்ணுவையோ - தேவரீரையிருத்தி வழிபடாது
பாழ்ப்பட்டொழியு மனத்தின்கண் பேராசையைக் குடியிருக்கச்
செய்யும் கீழ்மையுடைய அடியேனிடத்தும் எழுந்தருளியிருப்
பீரோ? (அறியேன்.) எ-று.

உம்மை இருத்தவேண்டியமனதில் பேராசைகளைக் குடியே
ற்றியது தேவரீரை இருத்தவேண்டிய மணிமயமான மந்திரத்
தில் வவாலைக் குடியேற்றினதுபோலும் என்பது திரண்ட
பொருள். ஊழ்-வரிசை. சிவிறி விசிறியென எழுத்துமாறுதல்
போன்று வாவல் வவாலென மாறிவழங்கும். வீழ்நூம் தாமூறு
மென்பன ஒருசொல் நீர்மையன. வீழ்குழியெனக் காரியத்
தைக் காரணமாக வுபசரித்தார். (சூசு)

பைம்மறிப் படுப்பி னுள்ளறி யாமற் பணிநிறுந் துகி
ல்புனை மடவார், மெய்ம்மிசைக் கருந்தோல் கண்டுவி
ந் துழலும் வினையினே னுய்யுநா ளுளதோ, செம்ம
லர்ப் பதம்பா தலங்கடந் திடவான் றிருமுடி கடப்பி
னு மூவர், தம்மியற் செப்பி னடங்குறுஞ் சோண
சைலனே கைலைநா யகனே.

(இ - ள்.) செம் மலர் பதம் பாதலம் கடந்திட - செந்தா
மரை மலர்போலும் திருவடிகள் பாதலத்தைக் கடந்து செல்
ல, திருமுடி வான் கடப்பினும் - திருமுடி தேவலோகத்தைக்
கடந்து செல்லினும், மூவர்தம் இயல் செப்பின் அடங்குறும்
சோணசைலனே கைலைநாயகனே - ஆளுடைய பிள்ளையாராதிய
மூவர்களுடைய இலக்கண மமைந்த தேவாரத் திருமுறை
களுக்குள் அடங்கிவிளங்கும் சோணசைலரே! கைலைநா
யகரே!, பை மறிப்படுப்பின் - பையினே மேனோக்கி மகிழாது
திருப்பி அதன் உள்ளமைதியை நோக்குதல்போல, பணி நிறும்
துகில் புனை மடவார் உள் அறியாமல் - ஆபரணங்களும் நல்ல

வஸ்திரங்களும் அணிந்த மங்கைய ரகத்தமைந்த இழிவுகளை நோக்குறாமல், மெய் மிசை கரும் தோல் கண்டு உவந்து உழலும் வினையினேன் - (அவ்விழிவு தோற்றாதபடி அழகுதோன்ற) உடலில் மேற்செறிந்த பெரியதோலினை நோக்கி மகிழ்ந்தலையும் திவினையேன், உய்யும் நாள் உளதோ - பிழைப்புறுங் காலமும் உண்டாங்கொலோ ? (அறியேன்.) ஏ - று.

மறிப்படுப்பு - திருப்பல். * “தோற்போர்வை மேலுந் துணைபல வாய்ப் பொய்ம்மறைக்கு - மீப்போர்வை மாட்சித் துடம்பா னுன் - மீப்போர்வை, பொய்ம்மறையாக் காமம் புகலாது மற்ற தனைப் - பைம்மறியாப் பார்க்கப் படும்” என்றார் பிறரும். இன்- உவம உருபு. நறுமை - நன்மை. கருமை - பெருமை. † “பாதா ள மேழினுக்கீழ் சொற்கழிவு பாதமலர் - போதார் புனைமுடியு மெல்லாப் பொருண்முடிவே” எனவியக்கப்பெற்ற திருமேனி யேனும், அது மூவர் தேவாரங்களால் இத்தன்மைத்தென மதிக்கப்படுதலின், ‘மூவர்செப்பி னடங்குறும்’ என்றார். அறிவான் மதித்தல் பற்றியே தெய்வப்பலவரும் ‡ “சுவையொளி யூறே சை நாற்றமென் றைந்தின் - வகைதெரிவான் கட்டே யுலகு” என்ப துணர்க. செப்பு - சொல். (திசைச்சொல்) இது கருவி யாகுபெயர் ; செய்யுளுக்காகலின். இரட்டிற் மொழிதலாய்ச் சிமிழைமுணர்த்தலுமறிக. பைம்மறிப்படுத்தியென்னும் பாடத் திற்கு, பைம்மறிபோலாக்கியெனப் பொருள்கொள்க. (சுஎ)

செக்குறு திலத்தின் வருந்துபு பிறக்குஞ் செல்லலு நாடியின் பிணிப்பு, நெக்குற வறிவு கலங்குசாக் காடு நினைதொறு முளம்பதைக் கின்றேன், மொய்க்குறு முகில்கண் டரிகரி யென்னு முழக்கமு மரகர வெண்

* நாலடியார் - தூய்தன்மை - உ.

† திருவாசகம் திருவெம்பாவை - ௧௦. ‡ திருக்குறள் - ௨௭.

னுந், தக்கவர் முழக்கு மெதிரொழுந் சோண சைல
னே கைலைநர் யகனே.

(இ - ள்.) அரி மொய்க்குறும் முகில் கண்டு கரி என்னும்
முழக்கமும் - சிங்கமானது தவழும் மேகத்தினைக்கண்டு இது
யானையென்று கருதி ஒலிக்கும் ஒலியும், தக்கவர் அரகரஎன்னும்
முழக்கும் எதிரொழும் சோணசைலனே கைலைநாயகனே - நற்ற
குதியினையுடைய மேலோர் ஹரஹர வென்று துதிக்கு மொலி
யும் ஒன்றற்கொன்று எதிராக எழப்பெறும் சோணசைலரே!
கைலைநாயகரே!, செக்கு உறு திலத்தின் வருந்துபு பிறக்கும்
செல்லலும் - செக்கிலுற்ற எள்ளினைப்போல (யோனிவாயினெ
ருக்குண்டு) நைந்து உதிக்கும் துன்பமும், நாடியின் பிணிப்பு
நெக்குற அறிவு கலங்கு சாக்காடும் - நரம்புகளின்கட்டுக்களுக்கு
லையச் சிந்தனைமயங்குதற்கேதுவாகிய மரணத்துன்பமும், நினை
தொறும் உளம்பதைக்கின்மேன் - சிந்திக்குந்தோறும் மனம்
துடிப்புறுகின்றனன். (என்செய்வேன்!) எ-று.

கருவினி லுறையுங்கால் எய்தும் கருப்பாசயப்பையுறுத்தல்,
அதிற்சலம்பூரித்தல், உதராக்கினியால்வேவுதல், பிரகுதவாயு
முறித்துத்தள்ளுதல் என்னும் நால்வகைத் துன்பத்தினும்
யோனித்துவாரத்தினெருக்குண்டு உதித்தற்றுன்பம் மிகக்கொ
டிய தென்பார் 'செக்குறுதிலத்தின் வருந்துபு பிறக்குஞ் செல்
லல்' என்றும், மரணத்துன்பம் அதனினும் கொடியதென்பார்
'அறிவுகலங்கு சாக்காடும்' என்றும், இவற்றைச் சுருதியாலும்
பிரத்தியகூத்தாலும் அறிந்திருத்தலின் இவ்வேதனையை எவ்
வாறு கடப்போமென்னும் ஏக்கம் இடையிடையே நிகழாநிற்ப
தென்பார் 'நினைதொறு முளம்பதைக்கின்மேன்' என்றுங் கூறி
னார். ஒருபால் அரிகரி என்னுமுழக்கமும் ஒருபால் அரகர
வென்னு முழக்கமும் இகலி எழுமெனவும் பொருள்பட்டு முர
ண்டொடையாய் நிற்பதுணர்க. நெக்குற மொய்க்குறு என்ப

வை ஒருசொல் நீர்மையன. கு சாரியை. ஹ என்னுமெழுத்து முதலில் அகரமும் இடையில் ககரமும் ஆகுமாதலால் அரகர என வந்தது. (சுஅ)

மரணமும் பிறவித் துயருநீங் குறநூல் வாய்ச்சிலம் பிக்கருள் புரிந்த, கருணியென் றுனைவந் தடைந்தன னினிநின் கருத்தினை யின்னதென் றறியேன், முரணி பம் பருஉக்கை தலைமிசை யெடுப்ப முழைக்கரும் பாம்பென மணித்தேர்த், தரணியுள் வெருவி யகன் றிடுஞ் சோண சைலனே கைலைநாயகனே.

(இ - ள்.) முரண் இபம் பருஉ கை தலைமிசை யெடுப்ப-வலிமையுடைய யானைகள் தமது பருத்த துதிக்கைகளைத் தலை யினிந்துதுக்க, முழை கரும்பாம்பு என - அனையினின்றெழும் கரும்பாம்பென அச்சந்து, மணி தேர் தரணி உள் வெருவி அகன்றிடும் சோணசைலனே கைலைநாயகனே - மணிகசிதமான தேரினையுடைய சூரியன் மனமருண்டு நீங்கப்பெறும் சோண சைலரே! கைலைநாயகரே!, வாய் நூல் சிலம்பிக்கு மரணமும் பிறவி துயரும் நீங்குற - வாயினால் துண்ணுலிழைக்கும் சிலந் திப்பூச்சிக்கு இறப்புத்துன்பமும் பிறப்புத் துன்பமும் ஒழிய, அருள் புரிந்த கருணி என்று வந்து உனை அடைந்தனன்-கிருபை பாலித்த காருணிய சொருபியென்று கருதிவந்து தேவாரை அணுகினேன், இனி நின் கருத்தினை இன்னது என்று அறியேன் - இனி உமது திருவுளக்குறிப்பை இத்தன்மையதென உணரேன். எ-று.

சிலம்பிக்கருணியது சீகாளத்தியிலும் திருவானைக்காவிலும். சிலம்பிக்கென்புழி கருணையைவிசேடிக்கும் உயர்வுசிறப்பும்மை தொக்கது. கருணி - கருணையுடையவன், இது வடநூன்முடிபு. கருத்தாவது - பிறப்பிறப்பைக்கடப்பித்தல் வேண்டுமென்பதும் அல்லது அவற்றில் உழல்வித்தல்வேண்டுமென்பதுமாகிய

திருவுள்ளக்கிடை. பரு பருஉ வென இன்னிசையளபெடை
யாய் நின்றது. இராசுவென்னுங் கரும்பாம்பு திங்களையும் கே
துவென்னுஞ் செம்பாம்பு ஞாயிற்றினையும் பற்றுவதாகவும்
இனம்பற்றி இதுவும் வருத்தவந்ததோ வென்னும் அச்சத்தால்
வெருவினானென்க. தரணி - சூரியன். (சூசு)

அங்கையின் வைத்த கூர்ங்கனன் மழுவா லருவி
னைக் காடற வெறிந்து, மங்கலில் பத்தி வித்திட வடி
யேன் மனத்தினைத் திருத்துநா னுளதோ, பொங்குறு
செக்கர் கருவிசும் புறவேள் புரத்தெரி கதுவிட நோ
க்கித், தங்குத லொப்ப நின்றிடுஞ் சோண சைலனே
கைலைநா யகனே.

(இ-ள்.) வேள் புரத்து எரி கதுவிட நோக்கி தங்குதல் ஒப்பு-
மன்மதனது சரீரத்தில் அக்கினி பற்றும்படி நோக்கி யமர்தல்
போல, பொங்குறு செக்கர் கரு விசும்பு உற - அதிகரித்த செ
வ்வானம் கரிய ஆகாயத்திற்பொருந்த (அதற்கெதிரில்), நின்றி
டும் சோணசைலனே கைலைநாயகனே - அமர்ந்தருளும் சோண
சைலரோ! கைலைநாயகரோ!, மங்கலில் பத்தி வித்திட - சூன்றுத
லில்லாத அன்பென்னும்வித்தினை விதைத்தற்பொருட்டு, அங்கை
யின் வைத்த கூர் கனல் மழுவால் அரு வினை காடி அற எறிந்து-
தேவரீர் அகங்கையிற்கொண்ட கூரிய அனல்வடிவான பரசா
புதத்தால் கொடிய வினைக்காடுகளைப்! பற்றறவெட்டியெறிந்து,
அடியேன் மனத்தினை திருத்தும் நாள் உளதோ - அடிமைப்
பட்ட எனது மனப்புலத்தினைத் திருத்தமாக்கும் நாளும் உண்
டோ? (அறியேன்.) எ-று.

பத்தியை வித்தென்றதற் கிணங்க மனத்தைப் புலமென்னு
மையின் ஏகதேச வருவகம். நல்வினை சுவர்க்காதி யின்பங்களை
யும், தீவினை நரகாதி துன்பங்களையும் பயப்பனவாய் ஞானத்
தைத்தடுத்திப் பந்தமுறுத்தலில் பொன்விலங்கும் இருப்புவின

ங்கும் போல்வனவாகலின் இருவினையும் பிறப்பிற்கு ஏதுவாதல் பற்றிப் பொதுப்பட அருவினை என்றார். அருமை - ஈண்டுக் கொடுமை. கரியவாகாயம் கருநிறம்பெற்ற மன்மதனுக்கும் செக்கர் அவனுடலிற் பற்றிய அக்கினிக்கும் சோணசைலம் அவ னெதிரினின்றருளிய சிவபெருமானுக்கும் ஒப்பாக்கியவாறு. விசம்பு - மேகமண்டலமுமாம். (௭௦)

சுருக்குமைப் புலனும் விரிக்குமூ தறிவுந் துன்னு நல் லினமுநீத் தகன்றே, யிருக்கும்வெங் கயவ ரின முமென் றருளி யென்னைநின் னடிமைசெய் தருள்வா ய், முருக்குமங் கதமா மணியுமிழ்ந் தகன்ற முழைத முற் றெனவுளம் வெருவித், தருக்குமொண் புலிசென் றுறமருள் சோண சைலனே கைலைநா யகனே.

(இ - ள்.) அங்கதம் முருக்கும் மா மணி உமிழ்ந்து அகன்ற முழை - பாம்புகள் (இருளை) கெடுக்கும் ஒளிவாய்ந்த பெரிய மணிகளைக் கக்கிச்சென்ற குகைகளை, தழற்று என உளம் வெ ருவி - அம்மணியி னொளிகண்டு இது தழலுடையதென மனம் பயந்து, தருக்கும் ஒண் புலி சென்று உற மருள் சோணசைல னே கைலைநாயகனே - செருக்கிய அழகிய புலிகள் (அம்மலை முழையிற்) சென்றிருத்தற்கு மருண்டுஓடும் சோணசைலனோ! கைலைநாயகனோ!, சுருக்கும் ஐம்புலனும் - (விடயங்களிற் செல் லாது அடக்கும் ஐம்புலனும், விரிக்கும் மூது அறிவும் - நற்று றைகளில் விரித்துச் செலுத்தக்கூடிய உயரிய உணர்வும், துன் னும் நல் இனமும் - வாழ்தற்குரிய அன்பர்கூட்டமும், நீத்து அகன்று இருக்கும் வெம் கயவர் இனமும் - அகன்று நீக்கத்தக்க வெவ்வி யகீழ்மக்கட் கூட்டமும், என்று அருளி என்னை நின் அடிமை செய்து அருள்வாய் - எக்காலத்திலெனக்கருளித் தமிழேனை உமது திருவடிகளுக்கு அடிமையாக்கிக்கொண்டருள் வீர்? (கட்டளையிடவேண்டும்.) எ-று.

ஐம்புலச்சுருக்கமும் முதறிவுவிரிவும் நல்லினந்துன்னலும்
கயவரினம் நீத்தகன்றிருத்தலும் வேண்டுமென்பார், ஒவ்வொன்
றையும் முன்பின்னாக்கிச் சாதூரிய நயந்தோன்ற முரண்டொ
டையி னுரைத்தனர். 'நீக்குறுமயல்' 'நீங்கியநேயத்தவர், என
இந்தாலினும், * "இலாதவெண்கோவணத்தான்" என இங்ஙன
மே பிறுண்டும் இவ்வாசிரியர் உரைத்தருள்வதுணர்க. முருக்கும்
அங்கதம் - கொல்லும் பாம்பு எனலுமாம். தழ்ந்து - ஒன்மன்
படர்க்கைக் குறிப்புவினேமுற்று. து - விகுதி. (எக)

அந்தரி குமரி யஞ்சலி கௌரி யம்பிகை மனோன்ம
னி மதங்கி, சுந்தரி யுமையுண் னாமுலை யெனநின் று
ணைவியை வாழ்த்துமா றருளாய், வந்தரி சுருதி மரு
ங்கினிற் பாட வயங்குதும் புருவுநா ரதனுந், தந்திரி
யிசையாழ் பாடுறுஞ் சோண சைலனே கைலைநா யக
னே.

(இ - ள்.) அரி மருங்கினில் வந்து சுருதி பாட - வண்டுகள்
அருகணந்து சுதிபாட (அச்சுதியைத் தழுவிக்கொண்டு), வய
ங்கு தும்புருவும் நாரதனும் தந்திரி யாழ் இசை பாடுறும் சோ
ணசைலனே கைலைநாயகனே - கீர்த்திவாய்ந்த தும்புருவும்
நாரதரும் நரம்புகளோடுகூடிய யாழினைக்கொண்டு இசைபா
டிப்பரவும் சோணசைலனோ! கைலைநாயகனோ!, அந்தரி - மே
லான முத்திராட்டினை யுடையவளே!, குமரி - யௌவனமுடை
யவளே!, அஞ்சலி - (சரணம்புக்கடியவர்கட்கு) அபயந்தருப
வளே!, கௌரி - சொர்ணமேனியளே!, அம்பிகை - உலகுக்குத்
தாயே!, மனோன்மனி - மனோதீதமானவளே!, மதங்கி - இசை
பாடியமரும் திருக்கோலத்தவளே!, சுந்தரி - நல்லழகினை யுடை
யவளே!, உமை-காப்பவளே!, உண்ணாமுலை - அபீதகுசத்தவ
ளே!, என நின் துணைவியை வாழ்த்தும் ஆறு அருளாய் - என்று

தேவரீருடையதுணைவியாராகிய அம்பிகையை வாழ்த்தும்படி அருள்வீராக. எ-று.

கௌரி - வெண்ணிறத்தருமாம். கௌரம் - பொன்மை, வெண்மை. திருவருட்சொருபியாகிய தேவியைவழிபடாது தேவரீரையேவழிபட்டுப் பேரின்பமெய்திய பிருங்கிமுனிவரைப்போலும் ஆற்றலெய்தப்பெறுதார் அத்திருவருட்சத்தியானே தேவரீரை அடையப்பெறுத லியல்பாகலின் ஏனைப்பேறுகளோடு அச்சத்திவழிபாடும் எளியேற்குவேண்டுமென்பார், 'துணைவியைவாழ்த்துமாறருளாய், என்றார். அரி - வண்டு. சுருதி - சுதி. நாரதர் முனிசிரோஷ்டளோனும் மிகமுயன்று நெடுநாட்பயின்று தும்புருவோடு இசையிலொத்தாராகலின், அச்சிறப்புத்தோன்மத் தும்புருவை முற்கூறுவர். (எஉ)

நீக்குறு மயலு் நிலைத்தபே ரறிவு நின்றிரு வடிமலர்க் கன்பு, காக்குறு மனமு முடையமெய்த் தொண்டர் கணத்தினு ளெனைவிடுத் தருளாய், தேக்குறு மிரா லிற் கன்னல்காட் டிவபோற் றென்றல்வந் தசைதொறு மெல்லத், தாக்குறு காந்த டுடுப்பலர் சோண சைலனே கைலைநாயகனே.

(இ - ள்.) தேக்கு உறும் இரூலில் கன்னல் காட்டுவபோல் - (தேன்) நிரம்புதலுள்ள கூடாகியவட்டத்தில் நாழிகையைக் காட்டுங் குறிப்பினைப்போல, தென்றல் வந்து அசைதொறும் மெல்ல தாக்குறு காந்தள் - தென்றற்காற்றுவந்து வீசுந்தோறும் மெல்ல மோதும் காந்தள் மொட்டானது, துடுப்பு அலர் சோணசைலனே கைலைநாயகனே - துடுப்பென இதழ்கள் விரியப்பெறும் சோணசைலனே! கைலைநாயகனே!, நீக்குறும் மயலும் - நீக்கும் மயலினையும், நிலைத்த பேர் அறிவும் - திடம் பெற்ற மிக்கவுணர்வினையும், நின் திருவடி மலர்க்கு அன்பு காக்குறும் மனமும்-தேவரீருடைய திருவடித் தாமரைகளில் அன்பு

அமையச்செய்யும் சித்தத்தையும், உடைய மெய் தொண்டர் கணத்தினுள் எனை விடுத்து அருளாய் - உடையவராகிய உண்மையடியவர்கூட்டத்திலே தாழ்ந்த அடியேனையும் சேர்த்தருள்வீராக. எ - று.

சிவபெருமானை வழிபட்டு அடையும் பேற்றினை அவரடியவ னாவழிபட்டும் அடையலாமென்பது திருநீலகண்டயாழ்ப் பாணநாயனார் அப்பூதியடிகளுையனார் பெருமிழலைக்குறும்ப நாயனா ராதியோரால் வெளிப்படுதலின், 'தொண்டர்கணத்தினு ளெனைவிடுத்தருளாய்' என்றார். தொண்டர் தந்தொண்டராய் தும்பேற்றினை * "வனையார் பசியின் வருந்தார் பிணியின் மத னைம்புக் - கினையார் தனங்கண் டிரங்கிரில் லாரிப் பிறப்பினில் வந் - தனையார் நரகினுக் கென்கட வார்பொன் னலர்ந்தகொன் றைத் - தனையா னிடைமரு தன்னடி யாரடி சார்ந்தவரே." என் பதனுமுணர்க. நீக்குறுமயல்-மயலினீக்கம். மலர்க்கு வேற்று மைமயக்கம். தேக்கு - நிறைவு. தேக்கமரத்தூற்ற இறால், அல் லது தேன்செறிந்த குறிய இறால் எனப்பிரித்தலும் உண்டு. நாழிகையை அறிந்துகோடற்கு அக்காலத்தில் அமைத்துவழங் கப்பட்டதொரு இயந்திரத்தைச்சுட்டி வர்ணித்தபடி. உவமை கார்தளரும்பு தாக்குதலளவிற்கே; மலர்தற்கின்று. அன்றி, இப்பொழுதுவழங்கும் கடிகாரம் இன்னுலாசிரியர்காலத்தே புதிதாகப்போந்து இந்நாட்டிலே உலவத்தொடங்கிற்றாகலின், இதுநோக்கியுணர்த்ததொரு கற்பனையெனக்கொண்டு, வெள் றியதேன்கூடு கடிகாரக்கருவிக்கும், அதில் மெல்லத்தாக் கும் கார்தள்மொட்டு மெல்லப்புடைபெயரும். நிலைமுள்ளுக் கும், அதில் முறுக்குடைந்து துடிப்பெனவிரியுந்தனியிதழ் வினாந்துலவுமுள்ளுக்கும், தாக்குதலோசை அதனொலிக்கும் ஒருபுடை உவமித்ததென்னலுமொன்று. (எங்)

பவமிலே மினியா மென்றிது மாந்து பயமற விருந்
திடப் பத்தி, நவமிலே மடியே மென்செய்வா னிருந்
து நாளினை வறிதொழிக் கின்றே, மவமிலே மிமை
யா விழியினுற் காண்கை யால்வலங் கொளவடி நிலந்
தோய், தவமிலே மெனவான் சுரர்தொழுஞ் சோண
சைலனே கைலைநா யகனே.

(இ - ள்.) இமையா விழியினுல் காண்கையால் அவமிலேம் -
இமையாநாட்டத்தாம் றரிசிக்கப்பெறுதலின் வீண்செய்கையில்
லேம், வலம் கொள அடி நிலம் தோய் தவமிலேம் என - (ஆன
ல்,) பிரதக்ஷிணஞ் செய்யமாத்திரம் பாதங்கள் பூமியிற்றேயப்
பெறும் தவமொன்றுஞ்செய்திலேமென்று, வான் சுரர் தொழு
ம் சோணசைலனே கைலைநாயகனே - சுவர்க்கத்துறையும் தே
வர்கள் (வருந்தித்) தொழப்பெறுஞ் சோணசைலரே! கைலைநா
யகரே!, யாம் இனி பவம் இலேம் என்று இறுமாந்து பயம் அற
இருந்திட - யாம் இனிப்பிறத்தல் இன்மையுடையோமென்று
இறுமாப்படைந்து அச்சமற்றிருத்தற்கு, பத்தி நவம் இலேம் -
அன்பாகிய புதுமை இல்லாதவராயினேம், என் செய்வான்
இருந்து நாளினை வறிது ஒழிக்கின்றேம் - யாதுபலன் ஈட்டு
தற்கோ இந்நிலவுலகினிருந்து நாட்களை வாளா போக்குகின்ற
னம் (அந்தோ!) எ - று.

முனைத்தற்கரிய எனது பாரைமனத்தே பத்திமுனைக்கப்பெ
றுவதுபுதுமை; அப்புதுமைபெறின் பிறப்பைக்கடக்கலாமென்
பார், 'பவமிலேமென்றிருந்திடப் பத்திநவமிலேம், என்றும்,
அதுபெறாக்கால் காலக்கழிவேயன்றி ஈட்டும்பலன் சிறிதுமின்
றென்பார், 'என்செய்வானிருந்து நாளினைவறிதொழிக்கின்றே
ம்' என்றும், கண்களாற்கதுவப்பெறாத் கடவுளைக் கண்களா
இமையாவிழியாற் காணப்பெறுதலும் கால் நிலந்தோய வலம்
வருதலுமே தவமும், அங்ஙனம்பெறுமையே அவமுமாகவின்,

அசு

சோணசைலமாலையுரை.

காணப்பெறுதலிற்றவமும் வலம்வருதலில் அவமுமுடையமென்பார், 'அவமிலேம் தவமிலேம், என்றாரென்றுங்கூறினார். (1)

கண்கணிற் பரிந்து கண்டுவப் பனவே கைகணிற் றொழுபவே செவிகள், பண்களிற் புகழும் புகழ்ச்சி கேட் பனவே பதரினை வலம்புரி வனவே, யெண்குபுற் றிடப்ப வெழுமணி கரவா விருந்துசென் றிருள்க வர் வனபோற், றண்கதிர்க் கற்றை கான்றிடுஞ் சோண சைலனே கைலைநாயகனே.

(இ-ள்.) என்கு புற்று இடப்ப எழும் மணி - கரடிகள் புற்றினைத் தோண்டிதலால் அப்புற்றிலிருந்து வெளிப்படும் அரவின் மணிகள், கரவா இருந்து சென்று இருள் கவர்வன போல் - ஒளித்திருந்து வெளிவந்து இருளைக் கவர்கின்றனபோல், தண்கதிர் கற்றை கான்றிடும் சோணசைலனே கைலைநாயகனே - குளிர்ந்த கிரணக் கூட்டங்களை வீசப்பெறும் சோணசைலரே! கைலைநாயகரே!, கண்கள் பரிந்து நின் கண்டு உவப்பனவே - எனது நேத்திரங்கள் தேவரீரை விரும்பித் தரிசித்து மகிழத்தக்கவைகளே, கைகள் நின் தொழுபவே - கரங்கள் உம்மை வணங்குத்தக்கவைகளே, செவிகள் பண்களில் புகழும் புகழ்ச்சி கேட்பனவே - காதுகள் (அடியவர்களால்) பண்களோடு புகழ்ந்து துதிக்கப்படும் கீர்த்திகளைக் கேட்கத்தக்கவைகளே, பதம் நினைவலம் புரிவனவே - கால்கள் உம்மை வலம்புரியத்தக்கவைகளே (ஆகையால் ஆண்டருள்வீராக.) எ - று.

ஏகாரம்நான்கும் பிரிநிலை; வேறொன்றும் செய்யத்தக்கன வல்லவெனப் பொருள்படுதலின். இருள்கவர்வனபோற் கதிர்க் கற்றை காலுதலாவது - இருட்செறிவுபோலும் கரடியினிற்ம் தோன்றாதபடி கதிர்பரப்பல். (எரு)

நிணந்திகழ் வடிவேற் காளையே யென்று நேரிழையவர்விழைந் திடுவோர், குணந்திரி தளிரின் மடியவே

கண்டுங் கொடியனேன் வாழ்வுவந் திருந்தேன், மணந்திமிர் மகளிர் சிலம்பொடு மைந்தர் வார்கழ நுவக்கிட வலம்போய்த், தணந்திடு மமையத் தறிந்துநாண் சோண சைலனே கைலைநா யகனே.

(இ - ள்.) மணம் திமிர் மகளிர் சிலம்பொடு - களபமணிந்த மங்கையர்களின் காற்சிலம்பினோடு, மைந்தர் வார் கழல் துவக்கிட - ஆடவர்கள் (காலிற்கட்டிய) பெரிய வீரக்கழல் மாட்டிக் கொள்ள (அதனை அறியாதாராகி), வலம் போய் தணந்திடும் அமையத்து அறிந்து நாண் சோணசைலனே கைலைநாயகனே - பிரதக்ஷிணமாகச்சென்று தமதிடஞ்செல்லப் பிரியஞ்சமயத் துணர்ந்து நாணிநிற்கப்பெறுஞ் சோணசைலரே! கைலைநாயகரே!, நிணம் திகழ் வடிவேல் காணையே என்று - ஊன்செறிந்த கூரிய வேலேந்திய இளம்பருவமுடைய முருகக்கடவுளே இவரென்று, நேர் இழையவர் விழைந்திடீவோர் - தக்க பூண்களையணிந்தமங்கையர்களால் விரும்பப்படுவோராகிய ஆடவர்கள், குணம் திரி தளிரின் மடிய கண்டும் - தன்மைமாறிய தளிர் போல (யெளவனாதிகள்மாற முதிர்ந்தவராய்) இறந்தொழிவதைப் பிரத்தியக்ஷமாகநோக்கியும், கொடியனேன் வாழ்வு உவந்து இருந்தேன் - கொடியேனாகியயான் இத்தகைய வாழ்வை நல்வாழ்வெனக் களித்திருந்தனன் (இஃதென்ன அறியாமை.) எ - று.

தளிரெனப்பெயர்பெற்ற வொன்றே இலை பழுப்பு சருகெனப் பெயர்மாறி மடிதல்போல, முன்னர்ப் பாலரெனப் பெயர்பெற்ற அழகினரும் குமாரர் தருணர் விருத்தரெனப் பெயர்பெற்று மடிவரென்று இளமையாதிகளின் நிலையாமையையும், தணந்திடுமமையத் தறிந்து என்றமையின், சிலம்புந்கழலும் துவக்குண்டது முன்னரறியாமை சனநெருக்கத்தாலென்று வழிபடுவோர் மிகுதியையும் விதந்தபடி. ஏகாமிரண்டும் முறையே

தேற்றமும் அசையுமாம். விழைந்திடுவோர் என்பது * “செயப் படு பொருளைச் செய்தது போலத், தொழிப்படக் கிளத்தலும் வழக்கியன் மரபே” என்ற சூத்திரவிதியால் படு விஞ்சியும் வாழ் வென்புழி இழித்தற்பொருள்பயக்கும் இகரச்சுட்டும் தொக்கன. உம்மை இழிவுசிறப்பு. கழல் அரவிற்படம்போல மைந்து கொக்கிபோன்றிருத்தலின் துவக்குங்கருவியாயிற்று. வார்கழல் - கச்சாலிறுக்கப்படுங் கழலுமாம். (எசு)

மாந்தளிர் கவற்று மணிச்சிலம் பழிகள் வடுவகிர் பொருவுமவா னெடுங்கண், காந்தளி னிமைக்கு மங் கையென் றவலக் கன்னியர்ப் புகழ்வினை யறுமோ, பூந்திரை சுருட்டிங் கடல்கடை குநரொண் பொறியர வின்றிமா தவர்க்குச், சாந்துய ரகற்று மருந்தருள் சோண சைலனே கைலைநாயகனே.

(இ - ள்.) பூ திரை சுருட்டிங் கடல் - பொலிவுபெற்ற அலை களை மடக்கிவிசுஞ் சமுத்திரமும், கடைகுநர் - அதனில் மத் திட்டிக் கடைகுநரும், ஒள் பொறி அரவு இன்றி - அழகமைந்த துத்திகளையுடைய பாம்பும் (ஆகியஇவைகள்) இல்லாமலே, மாதவர்க்கு சாம் துயர் அகற்றும் மருந்து அருள் சோணசைல னே கைலைநாயகனே - தம்மையடைந்த தவத்தினருக்கு மர ணத்துன்பத்தை யொழிக்கும் மருந்தினைத் தந்தருளுகின்ற சோணசைலரே! கைலைநாயகரே!, மணி சிலம்பு அடிகள் மாந் தளிர் கவற்றும் என்று - மணிகசிதமான சிலம்பணிந்த கால் கள் தேமாந்தளிரினையுங் கவலச்செய்யுமெனவும், வாள் நெ டும் கண் வடு வகிர் பொருவும் என்று - ஒளிபெற்ற நீண்டகண் கள் மாம்பிஞ்சின் பிளப்பினை நிகர்க்குமெனவும், அங்கை காந் தளின் இமைக்கும் என்று - அகங்கை காந்தள்மலர்களைப் போலப் பிரகாசிக்குமெனவும், அவலம் கன்னியர் புகழ் வினை

அறுமோ - வீணை மக்கையரை வியந்துதிரியும் தீவினை தமியேனை விட்டொழியுமோ? (அறியேன்.) எ-று.

மேற்கூறியதுபோலக் குணந்திரிந்து வேறுபடும் அங்கக் களைப்பற்றிக் கன்னியர்களைப் புகழ்வீனையறுமோ எனவே, என்றும் ஓரியல்பினதாகிய நித்தியாநந்தசுகத்தைப்பாவிக்கும் தேவரீரைப்புகழும் நல்வீனையுறுமோ என வேண்டினமைதானே போதரும். உபகரணங்களால் தேவர்க்கு அழுதிந்த மந்தரம் போலாது மாதவர்க்குத் தானே தனித்து அதனைத்தரும் இச் சோணசைலம் அதனின் மேம்பாடுடையதெனக் கூறியவாறு. மிர்த்தையொழிப்பது யாதேனும் அது அமிர்தமாமென்பார் 'சாந்துயரகற்றாமருந்து' என்றார். என்று என்பது மேலிடங்கலினுங் கூட்டப்பட்டது. (எள)

சிந்தனை கலங்கி யிணைவிழி யிருண்டு செவிகளுஞ் செவிடுபட் டைம்மே, லுந்திட வுயிர் போம் பொழுதுரின் வடிவ முளங்கொளும் பரிசெனக் கருளாய், மந்தர சைலந் தருவிடங் களத்து வைத்திடத் தினி லிம சைலந், தந்திடு மமுதை வைத்திடுஞ் சோண சைலனே கைலைநாயகனே.

(இ-ள்.) மந்தரம் சைலம் தரு விடம் களத்து வைத்து - மந்தரமலைதந்த காளகூடத்தைக் கண்டத்தலைமைத்து, இமம் சைலம் தந்திடம் அமுதை இடத்தினில் வைத்திடும் சோணசைலனே கைலைநாயகனே - இமாசலவரசன் பெற்றருளிய அம்பிகையாரென்னும் அமுதை வாமபாகத்தி லமைத்தருளுஞ் சோணசைலரே! கைலைநாயகரே!, சிந்தனை கலங்கி - சித்தம் பேதித்து, இணை விழி இருண்டு-இரண்டிவிழிகளும் பஞ்சடைந்து, செவிகளும் செவிடுபட்டு - காதுகளிரண்டும் செவிடாகி, ஐமேல் உந்திட - கோழை மேலேறி வாயாற்பாய, உயிர் போம் பொழுது - உயிர் இவ்வுடலினின்றும் நீங்குங்காலத்தில், நின்

வடிவம் உளம் கொளும் பரிசு எனக்கு அருளாய் - தேவாரரு
டைய திருவுருவத்தை மனத்திற்றியர்னிக்குந்தன்மையை என்
றனக்கருள்வீராக. எ - று.

உடலினை உயிர் துறக்குங்காலத்து இந்திரியாதிகளின் தொ
ழில்களெல்லாம் மங்குமென்பதை * “புலனைந்தும் பொறிகலங்
கி நெறிமயங்கி யறிவழிந்திட் டைமே லுந்தி-யலமந்த போதாசு
மஞ்சேலென் றருள்செய்வான்” எனவும், † “ஒண்ணுளே யொ
ன்பது வாசல் வைத்தா யொக்க வடைக்கும்போ துணர மாட்
டேன்” எனவும் வருவனவற்றானும், சிவகிருபையால் இக்காலத்
திற்பயின்றுவந்த பழக்கத்தாலல்லது இறுதிக்காலத்திலே சிவ
த்தியான வுணர்ச்சி நிகழாதாகலின் அப்பயிற்சி நிலைபெறுமாறு
ஆன்றோ ரெல்லாம் பலகாலும் பெருமானைப் பிரார்த்தித்து
வேண்டிக்கோட வியல்பென்பதனை, ‡ “அங்கத்தை மண்ணுக்
காக்கி யார்வத்தை யுனக்கே தந்து - பங்கத்தைப் போக மாற்
றிப் பாவித்தேன் பரமா ரினைச் - சங்கொத்த மேனிச் செல்
வாசாதன னாயே னுன்னை - யெங்குற்ற யென்ற போதா விந்
குற்றே னென்கண் டாயே” என்பதனானும் அறிக. இருமலைகள்
தந்த விடத்தையும் அமுதத்தையும் தம்பாற்கொண்டுள்ள ஒரு
மலையுருவரெனச் சாதுரியநயந்தோன்ற நிக்கிரகாநுக்கிரகமு
டைமை குறிப்பித்தபடி. (எஅ)

நயங்கொளு மலரா னின்றிரு வடியை நாடொறு
முயிருணுங் கூற்றம், பயங்கொள வகலா தருச்சனை
புரிந்து பரகதி யடையுநா ளுளதோ, வயங்கொளும்
விடயப் பெரும்பகை கடந்து வானநா டாண்டிட ம
திப்போர், சயங்கொள வடைதற் கரணமாஞ் சோண
சைலனே கைலைநா யகனே.

* ஆளுடையபின்னையார் தேவாரம் திருவையாறு - க.

† ஆளுடையவரசுதேவாரம், திருப்புகலூர் - க.

‡

”

”

பொது - அ.

(இ - ள்.) வயம் கொளும் விடயம் பெரும் பகை கடந்து - (இதிகாறும் தம்மை) வெற்றிகொண்ட விடயங்களாகிய பெரும் பகைகளைவென்று, வானம் நாடு ஆண்டிட மதிப்போர் - முத்தி நாட்டினை ஆள விரும்பும் ஞானிகள், சயம் கொள அடைதற்கு அரணம் ஆம் சோணசைலனே கைலைநாயகனே - அப்பகையினை வெல்வான் அடைதற்குரிய காவலிடமாகிய சோணசைலனே ! கைலைநாயகனே!, உயிர் உணும் கூற்றம் பயம் கொள - (காலவரையறை நோக்கி) உயிர் கவரும் இயமன் (என்னைக் கவர் தற்கு) அஞ்சும்படி, நாடொறும் அகலாது நின் திருவடிபைய நயம்கொளும் மலரால் அருச்சனை புரிந்து - தினமும் விட்டுநீங்காமல் தேவரீர் திருவடிகளை நல்ல புஷ்பங்களால் அருச்சித்து, பரகதி அடையும் நாள் உளதோ - திருவடிப்பேறாகிய மேம்பட்ட முத்தியைப்பெறுங்காலமும் உண்டோ? (அறியேன்.) எ - று.

நயமாவது புழுக்கடி மயிர்சிக்கல் முடங்கல் பழமையாதல் வாடல் முதலிய சூழ்நிலைகலவாது மணமுடைத்தாய் அப்பொழுது அலர்தலுடைமை. பரகதி திருவடிக்கீழ்ப் புக்கிருத்தலென்பதை * “உன்னடிக்கேபோதுகின்றேன்” என்ற அருட்பாவாலறிக. பகைகடிந்து நாடாளவென்கினுர்க்கு மலையரணும் வேண்டுமாகலின் விடயப்பகை கடப்பார்க்கு அரணுக்கினர். (எக)

பிரம்பொரு கரங்கொண் டடிப்பநந் தீசர் பெருங்கல்வீழ் பாசியி னிமையோர், சிரம்பொர வொதுங்கி நெருங்குநின் னவையிற் றீயனே ன்ணையுநா ஞ்ளதோ, வரம்பொர வகன்ற விலங்கிலை நெடுவே லமர்த் தகட் கிரிமக ளிணைக்குஞ், சரம்பொர விருந்து விளங்குதுஞ் சோண சைலனே கைலைநா யகனே.

* ஆளுடையவரசுதேவாரம் திருப்புகழார்.

(இ-ள்.) அரம் பொர அகன்ற இலக்கு இலை நெடு வேல் - அரத்தாற்றேய்த்தலால் விசாலித்ததாய் விளங்கும் இலைவடிவு வாய்ந்த நீண்டவேலினையும், அமர்த்த கண் கிரிமகள் - போரிட்டு வென்ற திருக்கண்களையுடைய டர்வதவர்த்தனியம்மையின், இணை குஞ்சரம் பொர இருந்து விளங்குதும் சோணசைலனே கைலைநாயகனே - இரண்டு தனங்களாகியயானைகள் தாக்கப் பெற்றுவிளங்குஞ் சோணசைலரே கைலைநாயகரே!, நந்திசர் பிரம்பு ஒரு கரம் கொண்டு - நந்திசேசர் பொற்பிரம்பினை ஒரு கரத்திற்குங்கி, இமையோர் சிரம் பொர அடிப்ப - தேவர்களின் மணிமுடியிற் றுக்குமாறு மோத, பெரும் கல் வீழ் பாசியின் ஒதுங்கி நெருங்கும் - பெரியகல் தன்னிடையில் வீழ்ப் பெற்ற பாசியினைப்போல இடைந்து உடனே கூடிக்கொள்ளத் தக்க, நின் அவையில் தீயனேன் அணையும் நாள் உளதோ - தேவரீரது அத்தாணிமண்டபச் சபையிலே தீவினையேனும் வரப் பெறும் நாளும் உண்டோ? (அறியேன்.) எ - று.

சிரம்பொர வொதுங்கல் முடியொடு முடிதாக்க விலகல் என்னுமொன்று. அமர்த்தல் அதன் காரியமாகிய வெற்றியையுணர்த்தி நின்று. குஞ்சரக்கோட்டினைக் குஞ்சரமென்றார். (.)

காமரை முனிந்த முனிவரர் புகுமெய்க் கதியிடைப் புகவிடுத்திடினும், பாமர னிவனென் றிருளினுய்ப் பினுநின் பதமல ரன்றிலே றுளதோ, வாமரை பொருந்து முலகுள குவட்டு மலைகள்போ லாதுண முலையாந், தாமரை பொருந்து மானுள்வாழ் சோண சைலனே கைலைநாயகனே.

(இ-ள்.) வாம் மரை பொருந்தும் உலகு உள குவட்டு மலைகள் போலாது - தாவிச்செல்லும் மானினங்கள் தம்பாலுறையப்பெற்ற உலகின்கணுள்ள மத்தைச் சிகரமலைகளை நிகராது, உண்ணமுலை ஆம் தாமரை பொருந்தும் மானுள் வாழ் சோண

சைலனே கைலைநாயகனே - உண்ணமுலையென்னும் தாம
ரையரும்புகளையுடைய (உமாதேவியாரென்கின்ற) மானுள்ளே
வாழாரின்ற சோணசைலரே! கைலைநாயகரே!, காமரை முனி
ந்த முனிவரர் புகும் மெய்கதியிடை புக விடுத்திடினும் - மன்
மதரைவெற்றிகொண்ட முனிவர்களடையும் உண்மையாகிய
முத்தியிற்சேர்ப்பினும் (அன்றி), இவன் பாமரன் என்று இரு
ளின் உய்ப்பினும் - இவன் அஞ்ஞானியென்று நாகத்திற்செ
லுத்தினும், நின் பதம் மலர் அன்றி வேறு உளதோ - உமது
திருவடித் தாமரைகளையெல்லாது வேறுகதியுண்டோ? (இல்
லை.) எ - று.

* “நாகம்புகிணு மெள்ளேன் திருவரு ளாலே யிருக்கப் பெ
றின்” என்றருளினர் மணிவாசகப்பெருமானும் ஆகலின்,
உடையானையல்லது அடிமைக்கு உறுதுணையின்மையால் தே
வரீர் திருவுளமுவந்த நிறுவிய கதியே சிறியேற்கு உயர்கதியாவ
தென்பார், ‘கதியிடைப்புகவிடுத்திடினும் இருளினுய்ப்பினும்
பதமலரன்றி வேறுளதோ’ என்றும், மாண்களைப் புறத்தே
கொண்டுள்ள ஏனைமலைக்கு மாறுபட நிற்பதொன்றென்பார்
‘மானுள்வாழ்’ என்றும் கூறினார். எவராலும் வெலற்கரிய
னென்னும் பெருமைதோன்றக் காமனென்னாது காமரென்றார்.
எனவே, அவனையும்வென்ற முனிவர்பெருமை கூறவேண்டாதா
யிற்று. துறக்கமுதலிய பொய்க்கதிகளை விலக்குதற்கு ‘மெய்க்க
தி’யென விசேடிக்கப்பட்டது. † “ஒருமுலை சுரந்த தீம்பா லுண்
புழி மழலைத் தீஞ்சொன் - முருகனுக் கென்றே யீன்ற முதல்வி
வைத் திருந்த மந்தைத் - திருமுலை வருடு வான்போற் நிரள்
புழைக் கரத்தா லுண்ணும் - வரிநுதற் களிற்றின் செந்தா மரை
யடி வணங்கு வாமே.” எனவும், ‡ “பன்னிரு கமலக் கையும்

* திருவாசகம் திருச்சதகம் - உ. † சங்கரதாராயணர்
கோயிற்புராணம் ‡ கோளத்திபுராணம்பாபிரம்.

பற்பல தொழில்விளைப்பத் - தன்னமர் தாய்முலைப்பா றுன்க
வா னிருந்துண் ணுங்கால்” எனவும் கவிகள்வர்ணிக்கினும், வள்
ளத்திற் கமந்தளித்தனரென்பதேபுராணசித்தமாகலின் உண்ணு
முலை யெனப்பட்டன என்க. மரை - ஒருவகைமான். தனங்க
ளென்னும் தாமரையரும்புகளைக்கொண்ட மானென்றது விளங்
கவைத்தல். தாமரைபொருந்துமானென்பது தாவும் மரைகள்
பொருந்தியதொருமானெனப் பிறிதொருநயந்தோன்றலின்ற
து. தேவியாரை மானெனல் மலையில் வளர்ந்தமையினென்க.
* “திருமுகம் கமலமிணைவிழி கமலஞ் செய்வவாய் கமலரித்
திலந்தாழ் - வருமுலை கமலந் துணைக்கரந் கமலம் வலம்புரி
யுந்திபொற் கமலம் - பெருகிய வல்குன் மணித்தடங் கமலம்
பிழநடைத் தாள்களுந் கமல - முருவவட் கவ்வா றுதலி னன்
தே யுயர்ந்தது பூவினுட் கமலம்” என்பவாகலின் உறுப்புக்களா
கப் பத்துத்தாமரைகளையுடைய உண்ணுமுலையென்னும் மானெ
னினும் பொருந்தும். (அக)

தொடுக்குமா கமங்க ளெலாஞ்சொலைந் தெழுத்துந்
துணர்ந்தநெஞ் சிருக்கையாற் பகைபைப், படைக்கை
தா னிருந்து மஞ்சறு மவர்போற் பகட்டுமா மறலியை
வெருவேன், மடக்குவார் கலாப மயிறுயி லெழுந்து
மருவலர் வேங்கைமீ தகவத், தடக்கைவா ரணங்கள்
பிளிறிடுஞ் சோண சைலனே கைலைநாயகனே.

(இ-ள்.) மடக்கு வார் கலாபம் மயில் - வளைக்கத்தக்க நீண்ட
தோகையினையுடைய மயில்கள், துயில் எழுந்து மரு அலர்
வேங்கை மீது அகவ - நித்திரைதெளிந்து மணமலர்களுையுடைய
வேங்கைமரங்களின்மீதிவர்த்து அஞ்சிக்கூவும்படி, தட கை வா
ரணங்கள் பிளிறிடும் சோண சைலனே கைலைநாயகனே - பெரு

மைவாய்ந்த துதிக்கையையுடைய யானைகள் பெருமுழக்கஞ் செய்புஞ் சோணசைலரே! கைலைநாயகரே!, தொடுக்கும் ஆக மங்கள் எலாம் சொல் ஐந்து எழுத்தும் - தேவரீராலருளிச் செய்யப்பட்டுள்ள வேதாகமாத்ரி கலைகளனைத்தும் புகழ்ந்து கூறும் ஸ்ரீ பஞ்சாக்கரங்களையும், துணிந்த நெஞ்ச இருக்கை யால் - தெளிந்துள்ள மனமென்னுங்கருவி அடியேனிடத்திருத் தலால், படை கை இருந்தும் பகையை அஞ்சுறும் அவர்போல்-தக்க ஆயுதங்கள் கரத்திலிருந்தும் சத்துருக்களை அஞ்சுவார் போல, பகடு மா மறலியை வெருவேன் - மகிடவாகனனாகிய கரிய இயமனை அஞ்சேன். எ-று.

* “அஞ்செழுத்தே யாகமமு மண்ண லருமறையு - மஞ்செழுத்தே யாதிபுரா ணம்மனைத்து - மஞ்செழுத்தே, யானந்த தாண்டவமு மாறறுக் கப்பாலா-மோனந் தவாமுத்தியும்” என் பது தூற்றுணிபாகலின், பஞ்சாக்கரம் சிவம் சத்தி ஆன்மா திரோதம் மலம் என்னும் ஐம்பொருளியல்பை விளக்குவனவா ய் எவற்றிற்கும் மூலமெனப்படுமென்பார் ‘ஆகமங்களெல்லாஞ் சொலைந்தெழுத்து’ என்றும், † “அண்ணன் முதலா மழகா ரெழுத்தஞ்சு - மெண்ணி விராப்பகலற் றின்பத்தே - நண்ண, வருளானதுசிவத்தை யாக்கு மணுவை - யிருளா னவைத்ர வி ன்று.” எனத்துணிந்து முறைப்படி இனிதோதுவாரை அணுகு தற்கும் இயமனும் அவன்றுதரும் அஞ்சுவராக அத்தகைய இய மனையான் அஞ்சுவன் கொலோவென்பார் ‘மறலியையஞ்சேன்’ என்றும் கூறினார். வேதம் ஆகமம் புராணமுதலிய கலைகளனைத் தையுமே ஆகமப்பிரமாணமென வழங்கலானும், ‡ “வேத நான் கினு மெய்ப்பொரு ளாவது-நாத னும நமச்சி வாயவே” என்றற் றொடக்கத்துச் சுருதியுடைமையானும், ஆகமமென்பது வே

* உண்மைவிளக்கம் - சச. † ஸு. - சஉ. ‡ ஆருடைய மனையார் தேவாரம் நமச்சிவாயத்திருப்பதிகம் - க.

தாசுமாத்ரி கலைகளனைத்தையுஞ் சட்டிநின்றது. தொடுத்தல் - சொல்லும் பொருளுமையச் செறித்தல்; தொடையென்னும் பெயருடைமையானுமுணர்க. ஐந்தெழுத்துமென்பதில் உம்மை இனைத்தென்றறிபொருளில்வந்த முற்றும்மை. § “அச்சங் கிளவிக் கைந்து மிரண்டு - மெச்ச மிலவே பொருள்வயி னான” என்பது ஒத்தாகலின் உருபுவிரித்துழியும் பகையை மறலியை என இரண்டனுருபே விரித்தார். படை - படுத்தற்கருவி; அது கையினின்றும் ஏவப்படுதலின் அஸ்திரமென்றும், கையிலேயே நிலைபெறுதலின் சஸ்திரமென்றும் இருதிறப்படும். (படுத்தல் - கொல்லுதல்.) பகட்டல் - வெருட்டல்; மா - தேகப்பருமை எனலுமாம். தான் - அசை. மின்னற்கோடுடைமை மழைமத முடைமை கருநிறமுடைமையாதியவற்றால் யானை மேகம் போலுதலின், அதனொலியை மேகமுழக்கெனக்கருதி மயில்கள் ஒலித்து ஆடும்படி அது பிளிறுமெனினும் ஒன்றும். தடவென்பது பெருமையுணர்த்தும் உரிச்சொலாதலை || “தடவுங் கயவு நளியும் பெருமை” என்பதனானும், இயமனும் தூதருமஞ்சுதலை § “இயமன் தூதரு மஞ்சுவ ரின்சொலா - னயம்வந் தோதவல் லார்தமை நண்ணினால்” என்பதனானும் அறிக. (அஉ)

நிந்தியா துடல முழுதுநீ றணிய நேசியா தமல வைந் தெழுத்துஞ், சிந்தியா துழலு மெனைக்கொடுங் கூற்றென் செய்யுமோ வறிந்திலேன் றமியேன், வந்தியா வரவ மன்றிடைக் கண்ட மலர்சிலம் படியை மண் ணுணிபோய்ச், சந்தியா தயர வொளித்திடுஞ் சோண சைலனே கைலைநா யகனே.

(இ - ள்.) அரவம் வந்தியா மன்றிடை கண்ட மலர் சிலம்பு அடியை - பதஞ்சலிமுனிவர் வழிபட்டுச் சிற்றம்பலத்திலே தரி

§ தொல்காப்பியம் சொல் - ௧௦௦. || ஷே - ௩௨௦.

§ ஷே நமச்சிவாயத்திருப்பதிகம் - ௪.

சிக்கப்பெற்ற வியாபகமான சிலம்பணியணிந்த திருவடிகளை, மண் உணிபோய் சந்தியாது அயர ஒளித்திடும் சோணசைலனே கைலைநாயகனே - உலகையுண்டதிருமால் வராகவடிவாய்த் தேடிச் சென்று காணப்பெறுது சோர்வடையும்படி மறைத்தருளிய சோணசைலரே! கைலைநாயகரே!, உடலம் நீந்தியாது - சரீரத்தை இகழ்ந்து விடாமலும், (உடலம்) முழுதும் நீறு அணிய நேசியாது - அச்சரீரமுற்றும் திருநீற்றினைப் பூச அன்புறமலும், அமலம் ஐந்து எழுத்தும் சிந்தியாது - மலரீக்கம் பெறுதற்கு ஏதுவாகிய பஞ்சாக்கரங்களையும் தியானியாமலும், உழலும் எனை - வாளா அலையுந்தீயேனை, கொடும் கூற்று என் செய்யுமோ தமிழேன் அறிந்திலேன் - கொடிய இயமன் என் செய்வனோ? யான் அறிந்திலேன். எ - று.

உடலம் மலபாண்டமாய் நிலைபெறின்றி அழிதல்கண்டும் அதனைப்பேணுதலில் அவாவற்றிலேனென்பார் 'உடலநீந்தியாது' என்றும், அவ்வியல்புடைய அவ்வுடலம் நீங்குமுன்னோ முத்திக்கு முதற்சாதனமாகிய திருநீற்றை அன்புற்றணியப்பெற்றிலேனென்பார் 'உடலமுழுதுநீறணியநேசியாது, என்றும், * 'நீல்லவர் தீய றொது நச்சினர் - செல்லல் கெடச்சிவ முத்தி காட்டுவ' என்பதறிந்தும் உச்சரித்திலேனென்பார் 'அமலவைந்தெழுத்துஞ் சிந்தியாது, என்றும், இவ்வியல்புடையனா இயமன் தனது துதனையேவித் தண்டித்தல் ஒருதலையென்பார் 'கூற்றென்செய்யுமோ' என்றும், திருமால் கற்பாந்தத்திலே எவ்வுலகங்களையும் உயிரையும் தமதுதரத்துட்பொதிந்து, பாலகன்போல் அறிதுயிலமர்வொன்பது புராணசித்தமென்பார் 'மண்ணுணி' என்றும், இத்தகைப்பெருந்தகைமை வாய்ந்தும், இவர் சயனமாகிய ஆதிசேஷாவதாரமெனப்படும் பதஞ்சலிமுனிவரது வழிபாடுநோக்கித் தந்திருவடிகளைத் தரிசிப்பித்தருளித்

* ஆளுடையவிண்ணாயர் தேவாரம் தமச்சிவாயபதிகம் - ச.

செருக்குற்றமையால் இவர்க்கு மறைத்தருளினொன்பார், 'சந்தியாதயரவொளித்திடும்' என்றுங் கூறினார். உடலம் தாப்பிசையாய்நின்றது; தாப்பு இசை-ஊசல் (போல இருமருங்குஞ் செல்வதொரு) சொல். அவமதியாது திருநீற்றை உடலமுழுது மணியவென ஒருமுடிபாக்கலுமாம். அமலம்பெறுதற்கேதவாதிய ஐந்தெழுத்தை அமலவைந்தெழுத்தென்றது காரியத்தைக் காரணமாகவுபசரித்தல். வந்தியா வினையெச்சம். மலர் வினைத் தொகை. மண்ணுணி வினைப்பெயர். அரவங்கண்டவடிவைய மண்ணுணியென்னுமொருசெந்து காணாதயரவெனப் பிறிதொருநயந்தோன்றற்கு மண்ணுணியென்றார். மண் - ஈண்டு உலகின்மேற்று. (அங்)

மங்கையர் பாரக் கொங்கையங் குவட்டு மதர்விழிக் கடலினு மளகக், கங்குலி னூடுஞ் சென்றவென் மனத்தைக் கதியிடை நடத்துமா மெளிதோ, செங்கதிர் காலே மாலையுந் தங்கச் சிலம்புள வெனக்கடும் பகலிற், தங்குற நீடி நின்றிடுஞ் சோண சைலனே கைலைநாயகனே.

(இ - ள்.) காலையும் மாலையும் செங்கதிர் தங்க சிலம்பு உள என - காலையும் மாலையும் சூரியனமர்வதற்கு உதயகிரி அத்தகிரியென்னும் மலைகளிருக்கின்றன எனத்திருவுளங்கொண்டு, கடும் பகலில் தங்குற நீடி நின்றிடும் சோணசைலனே கைலைநாயகனே - உச்சிப்போதில் உறைவதற்கே உயர்ந்துரின்ற சோணசைலனே! கைலைநாயகனே!, மங்கையர் பாரம் கொங்கை அங்குவட்டும் - பெண்களுடைய கணத்ததனங்களாகிய அழகிய மலைகளிடத்தும், மதர் விழி கடலினும் - களிப்புவாய்ந்த விழி ஊளாகிய இருளினகத்தும், சென்ற என் மனத்தை கதியிடை நடத்தும் ஆறு எளிதோ - ஓடியுழலப்பெற்ற எனதுமனத்தினே

முத்திரெறியிற்செலுத்துவது எளிதாமோ? (எளிதன்று.)
எ - று.

சாயாத்தகைமையினாலும் பருமையினாலும் மலை முலைக்கும், குளிர்மையினாலும் பரப்பினாலும் கடல் கண்களுக்கும், கருமையினாலும் பரவியிருத்தலினாலும் இருள் கூந்தலுக்கும் உவமையாதலால், அங்ஙனமே உருவகித்தனர். கவளமிருக்கவும் கழைசுளிக்கும் யானைபோலக் கதியிருக்கவும் மலையிலும் கடலிலும் இருளிலும் கண்மூடி ஓடியுழலும் என்மனத்தை நன்னெறிப்படர்வித்தல் அருமையே என்பார் 'எளிதோ' என்றார். ஊடு ஏழனுருபு. சூரியமண்டலம்வரை ஒங்கியுயர்ந்திருத்தலின் உச்சிப்போதிற்றங்குற ரீடிநின்றதாகக் கூறியபடி. (அச)

கண்டிகைக் கலனே கலனென விழைந்து காயமே லணிந்துவெண் ணீற்றுப், புண்டரக் குறிசேர் றுதலொடு நினையான் பூசனை புரியுமா றருளாய், முண்டகச் செழும்பு வெனவிளக் கெரியு முடிமிசை முத்துமேற் கட்டித், தண்டிரைக் கங்கை யாறுசேர் சோணசைலனே கைலைநா யகனே.

(இ-ள்.) செழும் முண்டகம் பூ என விளக்கு எரியும் முடிமிசை - செழுவிய செந்தாமரைமலர் போலக் (கார்த்திகைத்) தீபம்பிரகாசிக்கும் திருமுடிமேல், தண் திரை கங்கை யாறு முத்துமேற்கட்டி சேர் சோணசைலனே கைலைநாயகனே - தண்ணிய அலைகளையுடைய ஆகாய கங்காந்தியானது முத்தாலலங்கரித்த விதானம்போலச் சேர்ந்து விளங்குஞ் சோணசைலரே! கைலைநாயகரே!, கண்டிகை கலனே கலன் என விழைந்து காயமேல் அணிந்து - உருத்திராக்க வடத்தையே உயர்ந்த ஆபரணமென விரும்பி உடலிலணிந்து, வெண் திரு நீறு புண்டரம் குறிசேர் றுதலொடு - வெள்ளிய விபூதியா லணியப்பெற்ற திரிபுண்டரக் குழியையுடைய நெற்றியினோடு, நினை யான் பூசனை புரியும்

ஆறு அருளாய் - தேவரீரை அடியேன் பூசனைசெய்யும்படி திரு வருள் பாலிப்பீராக. எ - று.

சிவவழிபாடுடையார்க்கு இன்றியமையாச் சாதனமாயுள் ளது விபூதியென்பார் ஓளவையாரும் * “நீதில்லா நெற்றிபாழ்” என்றராகலின், நீறணியப்பட்டே நெற்றி திகழவேண்டுமென் பது தோன்ற, ‘நீற்றுக்குறிசேர் நுதலொடு, என்றும், உடற் பொறையாய் முடியும் மற்றை ஆபரணங்கள்போலாது உருத் திராக்கவடம் தன்னைப் புனைந்தோரது வினையகற்றுவதாயும், சிவாராதனஞ் செய்வோர்க்குச் சிவபதமளிப்பதாயும், வெயர் வையாதிவயற்றால் விபூதி அகலுங்காலத்தும் தானிலவிப் புனை ந்தோரது சிவபத்தி மிகுதியை விளக்குவதாயும், இருப்பதென் பது தோன்ற, ‘கண்டிகைக்கலனே கலனெனவணிந்து, என் றுங் கூறினர். ஏகாரம் பிரிநிலை; தேற்றமுமாம். புண்டரமா வது பிறைபோல மூன்று இரோகைப்பட அணிவது. மேற்கட் டி - முத்துமுதலியவற்றாலமைத்து நீழல்செய்யுமாறு மேலே கட்டப்படுவது. இதில் உவமவுருபு தொக்குநின்றது. வினையகற் றுவதாய்ச் சிவபதமளித்தலை † “ஆயிரங் கலனுடம் பனைத்துந் தாங்கினு-மாயிரும் பொறையலால் வருவ துண்டுகொ-ளையகன் விழிமணி யொன்றொர் நாளுடன் - மீயணின் திடில்வினை யாவும் வீயுமே.” எனவும், ‡ “பூனாமற் கண்டியினைப் பூசைபுரி வார் பலத்தைக் - காணு னெனவே கழறுமறை-நாணுதே - பூண்டு சிவ பூசைபுரி வார்புகுந்து மேற்புரத்துக் - காண்டிருப்ப ரீசன் கழல்.” எனவும் வருவனவற்றனுணர்க. (அரு)

நாவினைந் தெழுத்து மந்திர மலாத நவிற்நுவோர் தமையுநீ யிருப்பப், பாவினங் கொடுபுன் மனிதரைப் புகழும் பாமரர் தமையுமென் றொழிவேன், கோவி

* தல்வழி - உச. † சீகாளத்திபுராணம் கன்னியர்சருக் கம் - ஐ. ‡ உருத்திராக்கவிகிடம் - அச.

னம் புரப்பக் குன்றமன் றெடுத்த குன்றமம் பாடகக் குன்றம், தாவினஞ் சிலையென் றெடுத்திடுஞ் சோணசைலனே கைலைநா யகனே.

(இ-ள்.) அன்று கோ இனம் புரப்ப குன்றம் எடுத்த குன்றம் அம்பு (என்று) - (இந்திரன் கன்மழை பெய்வித்த) அன்று பசுநிகைகளைக் காக்குமாறு கோவர்த்தனமலையைக் குடையாக எடுத்தருளிய நீலமலைபோன்ற கண்ணனையே நமது கணையென்றும், ஆடகம் குன்றம் தாவில் நம் சிலை என்று எடுத்திடும் சோணசைலனே கைலைநாயகனே - சொர்ணமயமாகிய மேருவே கெடுதலற்ற நமதுவில்லென்றும் தாங்கியருளிய சோணசைலனோ! கைலைநாயகனோ!, ஐந்து எழுத்து மந்திரம் (இருப்ப) அலாத நாவின் நவிற்றுவோர் தமையும் - (சிமந்த) ஸ்ரீபஞ்சாக் கரமந்திரம் இருக்கவும் அதனையுச்சரி யாது அஃதல்லாதபிற மந்திரங்களை உச்சரிக்கும் வீணனையும், நீ இருப்ப பா இனம் கொடு புன் மனிதரை புகழும் பாமரர் தமையும் - (பாடலையேற்றுப் பலனைத்தரத்) தேவரீர் இருக்கவும் பாக்களும் பாவினங்களும் ஆகிய இவற்றால் புல்லிய மனிதரை வாளாபுகழும் அறிவிலிகளையும், என்று ஒழிவேன் - என்றுநீங்கி (உமது அடியவர் கூட்டத்துட் புக்கிருப்பேனே) அறியேன்? எ -று.

சிவபத்தி விசிட்டமில்லார் தம்மையேயன்றித் தம்மையடைந்தானாயும் கெடுக்கவல்லராகலின், அத்தகையரை அஞ்சாநின்பது ஆன்றோரியல்பு; * “கோணிலா வாளி யஞ்சேன் கூற்று வன் சிற்ற மஞ்சே-னீணிலா வணியி னானே நினைந்துரைந் துருகி நெக்கு - வாணிலாங் கண்கள் சோர வாழ்த்திரின் றேத்த மாட்டா - வாணலா தவனாக் கண்டா லம்மநா மஞ்ச மாறே” என்றருளினர் திருவாதவூரடிகளும். இருப்பவென்பது முன்னுங் கூட்டப்பட்டது. பா - வெண்பா ஆசிரியப்பா கலிப்பா

வஞ்சிப்பாவென நால்வகைப்படும். இனம் இந்நான்கன் விகத்
பமாய்க் குறள்வெண்பாமுதற் பலதிறப்படும் என்க. ஒழிதல் -
ஈண்டு அதனோடு அதன்காரியமாகிய அடியவர்கூட்டஞ்சேர்த
லையும் உணர்த்திரின்றது. திரிபுரதகனகாலத்தில் அம்பு திரு
மாலும் அதனது ஈர்க்கு வாயுவும் அதனுனி அக்கினியுமாயமை
யினும் சொருபம் திருமாலேயாதல்பற்றி அவனாயே அம்பென்
றார். (அக்)

திங்களும் கதிரு மிலங்கிய மானுந் திகழ்பெரும்
பூதமோ னார்துங், கங்குலும் பகலுங் கடந்தநின் வடி
வங் கண்டிகண் களிக்குநா னுளதோ, பொங்குருங்
குலியக் கலயவா ரழலிற் புகையெனச் சரோருக
வல்லி, தங்குவண் டெழுபூம் பொய்கைகுழ் சோண
சைலனே கைலாநா யகனே.

(இ-ள்.) பொங்கு குங்குலியம் கலயம் ஆர் அழலில் புகை
என - பொலிவுற்ற குங்குலியக்கலயத்தில் அமைந்த அக்கினியி
லெழும் புகையினைப்போல, சரோருகம் அல்லி தங்கு வண்டு
எழு பூ பொய்கை குழ் சோணசைலனே கைலாநாயகனே -
செந்தாமரைமலரின் அகவிதழில் வதியும் கருவண்டிகள்கிளம்பி
மேற்செல்லும்படியான மலர்க்குளங்கள் நெருங்கப்பெற்ற சோ
ணசைலனே! கைலாநாயகனே!, திங்களும் கதிரும் இலங்கு இய
மானும் - சோமனும் சூரியனும் துலங்கும் ஆன்மாவும், திகழ்
பெரும் பூதம் ஓர் ஐந்தும் - யாவும் தோற்றுதற்குக் காரண
மாகிய பிருதிவி அப்பு தேயு வாயு ஆகாயமென்னும் மாபூதங்க
ளைந்தும், கங்குலும் பகலும் கடந்த - இரவும்பகலும் ஆகிய இப்
பகுப்பினைக்கடந்து விளங்கிய, நின் வடிவம் கண்டு - தேவரீ
ருடைய நிஷ்கள அகண்டாகாரவடிவத்தினைச்சேவித்து, கண்
களிக்கும் நாள் உளதோ - எனது நேத்திரங்கள் மகிழ்வுறுங்
காலமும் உளதாங்கொலோ? (அறியேன்) எ - று.

பிரபஞ்சப்பொருளனைத்தையும் ஈண்டுக்கூறிய திங்களாதிய எண்வகைப்பொருள்களுடங்கி அவ்வெண்வகையையும் அங்கமாகக்கொண்டது பெருமானுடைய சகளரூபமெனவும், அவ்வெண்வகையையும், அவற்றால் இரவுபகலாய்க்கூறுபடும் காலத்தவமாதியவற்றையுங் கடந்துநிற்பது நிஷ்களரூபமெனவும் கூறுவது ஸூற்றுணிபாகவின், அந்த நிஷ்களரூப தரிசனையை வேண்டிப் பிரார்த்தித்தபடி. திங்களாதிய அங்கமாதலை “நிலநீர் நெருப்புயிர் நீள்விசும்பு நிலாப்பகலோன் - புலனாய் மைந்தனோ டெண்வகையாய்ப் புணர்ந்துநின்றான்” என்பதனுமறிக. இயமானனுமென்புழி னகரம் தொக்குநின்றது. யாவும் திகழ்தற்குக் காரணமாகிய மாபூதங்களைத் திகழ்பெரும் பூதமென்றது காரியத்தைக் காரணமாக உபசரித்தலாம். திகழ்தல் - (ஈண்டுத்) தோற்றுதல். யாவுமென்பது அவாய்நிலையால்வந்தது. (அவாய்நிலை - ஒருசொல் மற்றொருசொல்லை அவாவிரிந்தல்.) குங்குலியக்கலயம் தாமனாமலர்களுக்கும் ஆரழல் அகவிசுழ்களுக்கும் புகை வண்டுகளுக்கும் உவமித்தபடி. (அஎ)

பொறியெனப் புலன்க ளெனக்கர ணங்கள் பூதங்க ளெனவிலா தடங்க, வறிவெனத் தமிழேற் கொரு மொழி யுதவி யருவினைக் குறும்பற வெறியாய், செறிமுலைக் கரியுஞ் சிற்றிடை யரியுஞ் சேரமா துமைதினங் கட்டுந், தறியெனக் கவின்பெற் நிலங்குறுஞ் சோண சைலனே கைலைநாயகனே.

(இ-ள்.) செறிமுலை கரியும் சிறு இடை அரியும் - நெருங்கிய தனங்களாகிய யானைகளையும் சிறிய இடையாகிய சிங்கத்தையும், சேர உமை மாது தினம் கட்டும் தறி என - சேரும்படியும், உமாதேவியார் நாடோறும் பிணிக்கப்பெறும் தானுவென்னும் படி, கவின் பெற்று இலங்குறும் சோணசைலனே கைலைநாயகம்

னே - அழகமைந்துதிகழும் சோணசைலரோ! கைலைநாயகரே!, பொறி என புலன்கள் என கரணங்கள் (என) பூதங்கள் என இலாது - பொறிகளைந்தும் தன்மாத்திகைகளைந்தும் அந்தக்கரணங்கள் நான்கும் பூதங்களைந்தமாகிய இவற்றின் றேற்றமில்லாது, அடங்க அறிவு என ஒருமொழி தமிழேற்கு உதவி - முற்றும் ஞானசொருபமாகவே (தோற்றும்படி) ஒரு உண்மைவாக்கியத்தைத் துணையற்றவெளியேனுக்கு உபதேசித்து, அருவினை குறும்பு அற ஏறியாய் - கொடியவினைகளால் விளையுந்தீமைகளை முற்றும் சேதித்தருள்வீராக. எ -று.

அடங்க அற என்பன முழுதுமென்னும்பொருளான. என மூன்றும் எண்ணிடைச்சொற்கள். இது கரணமென்புழியும் கூட்டப்பட்டது. இனி, இந்திரியாதிகளே ஆன்மாவென மயங்குதலில்லாது அச்சிந்தனை கெட்டொழிய, ஆன்மா அறிவுசொருபமெனத்துணியுமாறு ஒருமொழியுதவியெனினும்ஒன்றும். யானையாதிய விலங்குக ள்ணையப்பெறும் மற்றைமலைகள்போலாது அம்பிகையி னவயவங்கள் அனுதினமும் அணையப்பெறுவதென்பார் 'முலைக்கரியும் இடையரியுங் கட்டுந்தறி' என உருவகித்துக்கூறினார். யானைக்கோட்டினையும் சிங்கவிடையினையும் இணையாக வுவமிக்கப்படும் முலையையும் இடையையும் யானைசிங்கங்களென்றது இலக்கணை. (அஅ)

பொன்னிடத் தடைந்த மணியென வடைந்து புண்ணியர்க் கருளுநின் பதங்க, ளென்னிடத் திரும்பினடைந்தசெம் மணிபோ லெய்திய தம்மலோ வியப்பே, மன்னிடக் கடலு ளடங்கும்வெற் பன்றி மலையரு மருட்பெருங் கடலைத், தன்னிடத் தடக்கு மலையெனுஞ் சோண சைலனே கைலைநாயகனே.

(இ-ள்.) மன்னிட கடலுள் அடங்கும் வெற்பு அன்றி - நிலைபெறச் சமுத்திரத்தினுள்ளே ஓடுங்கிய பிறமலைகளை நிகர்க்

காது, மலைதரும் அருள் பெரும் கடலை தன் இடத்து அடக்கும் மலை எனும் சோணசைலனே கைலைநாயகனே - இமையமலை தந்த கிருபைக்கடலாகிய உமாதேவியாரைத் தன்னிடப்பாகத்தி லொடுக்கிக்கொள்ளும் மலையெனவியக்கப்படுஞ் சோணசைல ரே! கைலைநாயகரே!, பொன் இடத்து அடைந்த செம்மணி என - சொர்ணத்தின்பாற்சேர்ந்த செவ்விய அரதனம் ஒப்ப, புண்ணியர்க்கு அடைந்து அருளும் நின் பதங்கள் - தரும் விரு த்தியுடையவர்பாற் சார்ந்து அவர்க்குக்கிருபைபாலிக்கும் தேவ ரீருடைய திருவடிகள், இரும்பின் அடைந்த செம்மணி போல்- இரும்பின்பாற்சேர்ந்த செவ்விய அரதனம் ஒப்ப, என் இட த்து எய்தியது அம்ம ஓ வியப்பே - அடியேன்பா லணுகியது வியப்பினும் வியப்பே. எ -று.

பொன்னிடத்தடைதற்குரிய செம்மணி இரும்பிலடையாவா றுபோலப் புண்ணியர்பாலடைதற்குரிய திருவடிகள் என்னிடத் தடைவன அல்லவாகவும், அருட்பெருக்காலடைந்தமை வியப்பி னும் வியப்பென்பதாம். அம்ம ஓ என அடுக்கிய இடைச்சொற் கள் வியப்பின் மிகுதிப்பொருள்பட நின்றன. எம்மலையும் கட லின் உள்ளிடத்தடங்குவனவாக, இம்மலை கடலைத் தன்னிடத்த டக்குவதென்றமை முரணணி. இவ்வணி இந்நூலில் மிக்கிரு த்தலின் இவ்வாறு முன்னும் பின்னும் முரணத்தொடுத்தன வெல்லாங் கொள்க. எல்லையிறந்த கருணைப்பெருக்கினொன் பார் தேவியாரை அருட்பெருங்கடலென்றார். (அக)

நீங்கிய நேயத் தவர்க்கறி வரிய நெடியவ நெஞ்சு கன் றிடாத, தேங்கிய சோதி மன்றுளா நிவவென் சிந்தையு ணடப்பரின் பதங்க, னோங்கிய மூங்கிற் றலைமிசை மலர்வீழ்ந் துழுமளி புரியிருன் மருவித், தாங்கிய வால வட்டநேர் சோண சைலனே கை லைநா யகனே.

(இ-ள்.) மலர் வீழ்ந்து உழும் அளி புரி இறால் - (தேனைக்க
வர) மலரின்கட்படிந்து கிண்டும் வண்டினங்களமைத்த தேன
டை, ஓங்கிய மூங்கில் தலைமிசை மருவி - உயர்ந்து வளர்ந்த
மூங்கிலின் உச்சியிலே பொருந்தி, தாங்கிய ஆலவட்டம் நேர்
சோணசைலனே கைலைநாயகனே - (அடியவர்கள்) ஏந்திய
ஆலவட்டத்தை ஒத்திருக்கப்பெறுஞ் சோணசைலரோ! கைலைந
யகரோ!, நேயத்து நீங்கிய அவர்க்கு அறிவு அரிய - அன்பின்
கிய அறிவிலிகட்கு அறிதற்கருமையுடையனவும், நெடியவன்
நெஞ்சு அகன்றிடாத - விஷ்ணுமூர்த்தியின் உள்ளக்கமலத்தில்
விலகாதனவும், சோதி தேங்கிய மன்றுள் ஆடுவ - ஒளியதிகர்
த்த திருச்சிறந்தமலத்தில் இருத்தம்புரிவனவுமாகிய, நிற்பத
கள் என் சிந்தையுள் நடப்ப - தேவரீருடைய திருவடிகள் அடி
யேனது மனத்திலே சஞ்சரிப்பன (ஆதல்வேண்டும்.) எ-று.

ஆதல்வேண்டுமென்பது சொல்லெச்சம். திருவடிகள் அந்
வரியனவும் அகன்றிடாதனவும் ஆடுவனவும் நடப்பனவுமாகி
யிருக்கின்றனவெனலும் ஒன்று. இறால் ஆலவட்டத்திற்கும் மூங்
கில் காம்புக்கும் உவமை. ஆலவட்டம் - ஆலிலைவடிவாயமைத்
ததொரு உபசாரக்கருவி. ஆல இதில் அகரம் சாரியை. (கூ0)

எழுபதாம் புல்லும் புனலுமெவ் விடத்து மிருந்திட
நினைத்தவன் விடத்தே, விழைவொடு வந்து தோன்
றுநீ யிருப்ப வீணின்மா னுடர்பிறந் துழல்வார், மொ
ழிதரு கருணை மலையெனும் பெயரன் மொழியொரிஇ
வேற்றுமைத் தொகையைத், தழுவுற நின்று வளர்ந்
திடுஞ் சோண சைலனே கைலைநா யகனே.

(இ-ள்.) மொழிதரு கருணைமலை எனும் பெயர் - (அன்பர்க
ளால்) விதந்துகூறும் கருணைமலையெனப்படும் (தேவரீர்க்குரிய)
திருப்பெயரானது, அன்மொழி ஓரிஇ வேற்றுமைத் தொகை
யை தழுவுற - அன்மொழித்தொகையென்னும் இலக்கணத்தை

விட்டு வேற்றுமைத்தொகையென்னும் இலக்கணத்தைத்தழுவு
ம்படி, நின்று வளர்ந்திடும் சோணசைலனே கைலைநாயகனே-
நிலைபெற்று வளர்ந்தோங்கிய சோணசைலரே ! கைலைநாய
கரே!, புனலும் எழு பசும் புல்லும் எவ்விடத்தும் இருந்திட -
தீர்த்தமும் அதிற்றோன்றிவளரும் பசிய அறகும் எவ்வெவ்வி
டங்களினும் (எளிதிற்கிடைக்க) இருக்கவும், நினைத்த அவ்விடத்
தே விழைவொடு வந்து தோன்றும் நீ இருப்ப - தியானித்த
அவ்வவ்விடங்கடோறும் காதலோ டெழுந்தருளிவந்து காட்சித்
ரும் தேவரீர் இருக்கவும், மானுடர் வீணில் பிறந்து உழல்வார் -
மனிதர்கள் (அவற்றைக்கொண்டு அபிதேகித்தும் அருச்சித்தும்
தேவரீரையடையாமல்) வாளா (இறந்தும்) பிறந்தும் உழல்கின்
றனர் ! (இஃதென்ன அநியாமையோ ? அநியேன்.) எ - று.

எவ்விடத்துமிருந்திட தோன்றுநீ இருப்ப என்பன விரும்
பில் பெறற் கெளிமைதோன்ற நின்றன. பிறந்துழல்வரென்ற
மையின் அதன்ரொடர்ச்சியாகிய இறத்தலும் உபலக்ஷணத்தாற்
கொள்ளப்படும். கொள்ளவே, வழிபாடுடையார் இயமவாதனை
க்குரியராகி இறந்துபிறந்துழலாரென்பது தானேபோதரும்.
இக்கருத்துப்பற்றியே வாசிசமூர்த்திகளும் * “கற்றுக் கொள்
வன வாயுள நாவுள - விட்டுக் கொள்வன பூவுள நீருள-கற்றைச்
செஞ்சடை யானுள னுமுளோ - மெற்றுக் கோநம னுன்முனி
வுண்பதே” என்றருளினரென்க. உழல்வாரொன்பது காலமயக்
கம். சிவபெருமானைச் சுட்டி வழங்குந் கருணைமலே என்னும்
பெயர் இம்மலைவடிவம் ஆவதன்முன்னர்க் கருணையாகியமலே
யையுடையவரென்றும், மொழிமாறி மலைபோலுங்கருணைய
யுடையவரென்றும், முறையே பண்புத்தொகைப்புறத்தும் உவ
மைத்தொகைப்புறத்தும்பிறந்த அன்மொழித்தொகையதாய்
நின்று, மலைவடிவமைந்தபின்னர்க் கருணையையுடையமலையெ

* ஆளுடையவரசுதேவாரம் பொது திருக்குறுத்தொகை-சு.

(இ-ள்.) மலர் வீழ்ந்து உழும் அளி புரி இரால் - (தேனைக்கவர) மலரின் கட்டிப்படிந்து கிண்டும் வண்டினங்களமைத்த தேனடை, ஓங்கிய மூங்கில் தலைமிசை மருவி - உயர்ந்து வளர்ந்த மூங்கிலின் உச்சியிலே பொருந்தி, தாங்கிய ஆலவட்டம் நேர் சோணசைலனே கைலைநாயகனே - (அடியவர்கள்) ஏந்திய ஆலவட்டத்தை ஒத்திருக்கப்பெறுஞ் சோணசைலனோ! கைலைநாயகனோ!, நேயத்து நீங்கிய அவர்க்கு அறிவு அரிய - அன்பினீங்கிய அறிவிலிகட்கு அறிதற்கருமையுடையனவும், நெடியவன் நெஞ்சு அகன்றிடாத - விஷ்ணுமூர்த்தியின் உள்ளக்கமலத்தில் விலகாதனவும், சோதி தேங்கிய மன்றுள் ஆடுவ - ஒளியதிகர்த்த திருச்சிற்றம்பலத்தில் நிருத்தம்புரிவனவுமாகிய, நின்றபதங்கள் என் சிந்தையுள் நடப்ப - தேவரீருடைய திருவடிகள் அடியேனது மனத்திலே சஞ்சரிப்பன (ஆதல்வேண்டும்.) எ-று.

ஆதல்வேண்டுமென்பது சொல்லெச்சம். திருவடிகள் அறிவரியனவும் அகன்றிடாதனவும் ஆடுவனவும் நடப்பனவுமாகியிருக்கின்றனவெனலும் ஒன்று. இரால் ஆலவட்டத்திற்கும் மூங்கில் காம்புக்கும் உவமை. ஆலவட்டம் - ஆலிலைவடிவாயமைத்ததொரு உபசாரக்கருவி. ஆல இதில் அகரம் சாரியை. (கூ0)

எழுபசும் புல்லும் புனலுமெவ் விடத்து மிருந்திட நினைத்தவவ் விடத்தே, விழைவொடு வந்து தோன்றுநீ யிருப்ப வீணின்மா னுடர்பிறந் துழல்வார், மொழிதரு கருணை மலையெனும் பெயரன் மொழியொரீஇ வேற்றுமைத் தொகையைத், தழுவுற நின்று வளர்ந்திடுஞ் சோண சைலனே கைலைநாயகனே.

(இ-ள்.) மொழிதரு கருணைமலை எனும் பெயர் - (அன்பர்களால்) விதந்துகூறும் கருணைமலையெனப்படும் (தேவரீர்க்குரிய) திருப்பெயரானது, அன்மொழி ஒரீஇ வேற்றுமைத் தொகையை தழுவுற - அன்மொழித்தொகையென்னும் இலக்கணத்தை

விட்டு வேற்றுமைத்தொகையென்னும் இலக்கணத்தைத்தழுவு
ம்படி, நின்று வளர்ந்திடும் சோணசைலனே கைலைநாயகனே-
நிலைபெற்று வளர்ந்தோங்கிய சோணசைலரே ! கைலைநாய
கரே!, புனலும் எழு பசும் புல்லும் எவ்விடத்தும் இருந்திட -
தீர்த்தமும் அதிற்றோன்றிவளரும் பசிய அறுகும் எவ்வெவ்வி
டங்களினும் (எளிதிருக்கிடக்க) இருக்கவும், நினைத்த அவ்விடத்
தே விழைவொடு வந்து தோன்றும் நீ இருப்ப - தியானித்த
அவ்வவ்விடங்கடோறும் காதலோ டெழுந்தருளிவந்து காட்சித்
ரும் தேவரீர் இருக்கவும், மானுடர் வீணில் பிறந்து உழல்வார் -
மனிதர்கள் (அவற்றைக்கொண்டு அபிடேகித்தும் அருச்சித்தும்
தேவரீரையடையாமல்) வாளா (இறந்தும்) பிறந்தும் உழல்கின்
றனர் ! (இஃதென்ன அறியாமையோ ? அறியேன்.) ஏ -று.

எவ்விடத்துமிருந்திட தோன்றுநீ இருப்ப என்பன விரும்
பில் பெறற் கெளிமைதோன்ற நின்றன. பிறந்துழல்வரென்ற
மையின் அதன் றோடர்ச்சியாகிய இறத்தலும் உபலக்ஷணத்தாற்
கொள்ளப்படும். கொள்ளவே, வழிபாடுடையார் இயமவாதனை
க்குரியராகி இறந்துபிறந்துழலாரென்பது தானேபோதரும்.
இக்கருத்துப்பற்றியே வாசிசமூர்த்திகளும் * “கற்றுக் கொள்
வன வாயுள நாவுள - விட்டுக் கொள்வன பூவுள நீருள-கற்றைச்
செஞ்சடை யானுள னாமுளோ - மெற்றுக் கோநம் னான்முனி
வுண்பதே” என்றருளினரென்க. உழல்வாரென்பது காலமயத்
கம். சிவபெருமானைச் சுட்டி வழங்குந் கருணைமலை என்னும்
பெயர் இம்மலைவடிவம் ஆவதன்முன்னர்க் கருணையாகியமலை
யையுடையவரென்றும், மொழிமாறி மலைபோலுங்கருணையை
யுடையவரென்றும், முறையே பண்புத்தொகைப்புறத்தும் உவ
மைத்தொகைப்புறத்தும் பிறந்த அன்மொழித்தொகையதாய்
நின்று, மலைவடிவமைந்தபின்னர்க் கருணையையுடையமலையெ

* ஆளுடையவரசுதேவாரம் பொது திருக்குறத்தொகை-க.

ன இரண்டனுரூபம் பயனுந்தொக்கதாய் வேற்றுமைத்தொகை யைத் தழுவிற்றென்றபடி. தரு - இடவழுவுமைதி. ஒருவி என் பது ஈறுகெட்டு இடையுக்கரமிகரமாய் அளபெடுத்தது; வெருவி என்பது வெரீஇ என்றயவாறுபோல. (சுக்)

வேணவா வகன்று நின்றிரு வடியின் மெய்ம்மை யன் படைந்துபொய்ப் பிறவி, நானுவா ரினங்கண் டிறும்படி தூய ஞானநாட் டம்பெற வருளாய், சே னுலா மதியந் தவழ்பெருங் குடுமிச் சிலம்புகள் சிறு துரும் பாகத், தானுவா யெழுந்து வளர்ந்திடுஞ் சோண சைலனே கைலைநா யகனே.

(இ - ள்.) சேண் உலாம் மதியம் தவழ் பெரும் குடுமி - ஆகாயத்திலுலாவும் சந்திரன் ஊர்ந்துசெல்லப்பெற்ற பெரிய சிகரங்களையுடைய, சிலம்புகள் சிறு துரும்பு ஆக - மலைகளெல் லாம் சிறிய திரணமென்று மதிப்பனவாகும்படி, தானுவாய் எழுந்து வளர்ந்திடும் சோணசைலனே கைலைநாயகனே - அக் கினி ஸ்தம்பாகாரமாக ஒங்கியுயர்ந்த சோணசைலரே! கைலைநா யகரே!, வேணவா அகன்று - (பிரபஞ்சத்தைப் பற்றியெழும்) வேட்கைப் பெருக்கத்தின்கீ, நின் திருவடியில் மெய்ம்மை அன்பு அடைந்து - தேவரீர் திருவடிகளில் உண்மையெய்ம் பொ ருந்தி, பொய் பிறவி நானுவார் இனம் கண்டு உறும்படி - நிலை பேறில்லாத செனனத்தை யடைதலில் நாணி வருந்தும் அன் பர் கூட்டத்தை யறிந்து அவருடன் மருவிவாழும்படி, ஞாய ஞானம் நாட்டம் பெற அருளாய் - பரிசுத்தமான ஞானக்கண் களை அடியேன் பெறுமாறு தந்தளிப்பீராக. எ-று.

* “செய்யுண் மருங்கின் வேட்கை யென்னும் - ஐயெனினுதி யவாமுன் வரினே - மெய்யொடுங் கெடுத லென்மனார் புலவர் - டகார ணகார மாதல் வேண்டும்” என்பது சூத்திரமாத

* தொல்காப்பியம் எழுத்து உயிர்மயங்கியல் - அசு.

லால், வேட்கை அவர் என்பன வேணவாவென்றாகி வேட்கைப் பெருக்கத்தை யுணர்த்துவதோர் மொழியாய் நின்றன. வேட்கை - பொருண்மேற் றேன்றும் பற்றுள்ளம் ; அவர் - அப் பொருளைப் பெறவேண்டுமென்று மேன்மேனிகழும் ஆசை. வேட்கையும் அவராவும் என உம்மைத் தொகையாகவும், வேட்கையாலுண்டாகிய அவாவென மூன்றனுரையும் பயனுற் தொக்க தொகையாகவும் கொள்வர். காணுதல் - ஈண்டு அறிதலின் மேற்று. ஞானநாட்டம் பெற்றாலல்லது உலகிக்குஞ்சி இலைமறை காய்போல் மறைந்துள்ள சிவஞானியரைக் காண்டலும் அவர் குறிப்பறிந் தொழுகலும் முடியாவாகலின் ஞானநாட்டம் விரும்பினு ரென்க. (கஉ)

நின்னையே நோக்கி விடாதகட் புலனு நின்னையே நினைக்குநெஞ் சகமு, நின்னையே துதிக்கு நாவுமென் றருளி நின்றிரு வடியின்வைத் தருள்வாய், தன்னையே றினர்க்குச் சகமெலாங் காட்டுந் தரணியோ டிகலிமே வினர்க்குத், தன்னையே காட்டு மலையெனுஞ் சோண சைலனே கைலைநாயகனே.

(இ - ள்.) தன்னை ஏறினர்க்கு சகம் எலாம் காட்டும் தரணி யோடு இகலி - தன்மேல் இவர்தார்க்கு உலகையும் அதன்க ட்டோன்றும் பொருள்களையுமேகாட்டும் மலைகளோடு மாறு பட்டு, மேவினர்க்கு தன்னையே காட்டும் மலை எனும் சோண சைலனே கைலைநாயகனே - தன்கண்ணடைந்தார்க்குப் (புறப் பொருளொன்றையும் காட்டாது) தன்னிலையொன்றுமே காட்டியருளும் மலை ஈதென்று அடியவர்கள் துதிக்குஞ் சோணசை லரே ! கைலைநாயகரே !, நின்னையே நோக்கி விடாத கண் புல னும் - தேவரீரையே தரிசித்துக்கொண்டு அதில் விலகாதுள்ள கண்ணிந்திரியமும், நின்னையே நினைக்கும் நெஞ்சகமும் - தேவ ரீரையே தியானிக்கு மனமும், நின்னையே துதிக்கும் நாவும் -

தேவரீரையே வாழ்த்தும் வாக்கும், என்று அருளி நின் திருவடியின் வைத்து அருள்வாய் - எக்காலம் அளித்தருளி உமது திருவடியின்கண் சேர்த்தருள்வீரோ? (அறியேன்.) எ-று.

ஏகாரம் நான்கும் பிரிநிலையோடு தேற்றம். கட்புலனென்பது கண்ணிற்குரியவிஷயத்தை யுணர்த்தாது ஈண்டுக் கண்ணிற் திரியத்தையே உணர்த்திற்று. இம்மையில் திரிகரணங்களையும் உம்முடைய வாக்கி, மறுமையில் திருவடிப்பேறு பாலித்தல் வேண்டுமென்பது கூருத்து. திருவடிப்பேறே பரமுத்தியாதல் பற்றி வாசீசமூர்த்திகளும் * “சிறுமா னேந்திதன் சேவடிக்கீழ்ச்சென்றம் - சிறுமாந் திருப்பன் கொலோ” என்றருளினர். தரணி - மலை. தன்னையே காட்டலாவது - பசுநிலையுணர்வை உண்டாக்கிப் பதிலிலையை அறிவித்தல். (கூட)

மின்வணங் கவருஞ் செஞ்சடா டவியும் விளங்கொளி மார்பும்வா னுலக, மன்வணங் குறுநின் பதாம்புய மலரு மனங்குடி யிருக்குநா னுளதோ, பொன்வணம் புரியுங் காகமொன் றினைப்பொற் பொருப்பென வடைபொரு ளனைத்துந், தன்வணம் புரியும் பொருப்பெனுஞ் சோண சைலனே கைலைநாயகனே.

(இ - ள்.) பொன் பொருப்பு காகம் ஒன்றினை பொன் வண்ணம் புரியும் என - மேருமலையானது (தன்னையடைந்த) காக்கைப்புள்ளொன்றினையே பொன்னிறமாகச்செய்யும் (இஃதொருவியப்போ? வியப்பன்று:) என்று, அடை பொருள் அனைத்தும் தன்வண்ணம் புரியும் பொருப்பு எனும் சோணசைலனே கைலைநாயகனே - (தன்னை) அடைந்த பொருளனைத்தினையும் தன்மயமாக்கும் மலையீதென்று அன்பர்கள் கொண்டாடப்பெறுஞ் சோணசைலரே! கைலைநாயகரே!, மின் வண்ணம் கவரும் செம் சடாடவியும் - மின்னலினிறமும் மிகவிரும்பும் செவ்விய

சடைக்காரும், விளங்கு ஒளி மார்பும் - பிரகாசிக்கின்ற காந்தி
பெற்ற திருமார்பும், வான் உலகம் மன் வணங்குதும் நின் பதா
ம்புயம் மலரும் - விண்ணுலகத்தவராலும் மிகவும் வழிபடப்
பெறும் தேவரீருடைய திருவடித் தாமரைமலர்களும், மனம்
குடி இருக்கும் நாள் உளதோ - அடியேனது உளத்தில் அமர்ந்
துறையுங் காலமும் உண்டோ? (அறியேன்.) எ-து.

கவர்தல் - வேட்கைப்பெருக்கம். மின்னொளியையும் தன்வய
மாக்கும் எனலுமாம். மின்வணம் வானுலகமென்புழி உயர்வு
சிறப்பும்மைகள் தொக்கன. உலகம் - இடவாகுபெயர். மன்
மிகுதிப்பொருள் தருவதோ ரிடைச்சொல். உம்மைகள் எண்
ணின்கணின்ற உயர்வுசிறப்பின. எதிரவைதழீஇயவென ஏனைத்
திருவுறுப்புக்களையும் கோடலும் ஒன்றும். வண்ணம் மூன்
றும் இடைக்குறைந்தன. சடாடவி பதாம்புயம் வடமொழிச்
சந்தி. பொன்னிறத்தவும் கருநிறத்தவுமாகிய பறவைகள் தன்
பாலெய்தின் மேருவானது தன்னிறப்பறவைகளை வேற்றுமைப்
படுத்தும் ஆற்றலின்றிக் கருநிறக்காக்கையொன்றையே தன்
னிறத்ததாக்கும்; சிவசொருபமாகிய இச்சோணசைலமோ தன்
மயத்தபொருள் ஒன்று மின்மையின், அடைந்த உயிர்ப்பொரு
ளனைத்தையும் தன்மயம் ஆக்காநிற்குமென்பார், 'அடைபொரு
ளனைத்தும் தன்வணம் புரியும்' என்றார். இங்வனமே பிறரும்
* "பொன்னிறப் புறவுங் கருநிறக் காக்கையு-மன்னுமா லிமைய
வரைப்புறஞ் சேர்ந்தழி - யிருநிறப் பறவைக்கு மொருநிற னல்
லதை - நிறம்வேறு தெரிப்ப துண்டோ" என விதந்திருப்பது
ணர்க. காகமொன்றினை யென்பது காகமுதலிய வற்றையேய
ல்லது எவற்றையும் வேற்றுமைசெய்யுமாற்றல் உளதன்றென
இழித்தற்பொருள்பட நின்றது. அனைத்துமென்பதில் உம்மை
முற்றும்மை. தன்வணம்புரிதல் - தற்சொருபமாக்கல். (கூசு)

* சிதம்பரமும்மணிக் கோவை - ஈ.

குருமணி மகுடம் புனைந்துல காளுங் கொற்றவ
ராதலி னென்கட், கருமணி யெனுநின் றெண்டர்குற்
தேவல் கருதியாட் பட்டிட லினிதே, பெருமணி
விசம்பி னுச்சியி னெழுந்த பிள்ளையங் கதிரென வர
வந், தருமணி யொளிவெண் மதியுறுஞ் சோண சை
லனே கைலைநாயகனே.

(இ-ள்.) பெரு மணி விசம்பின் உச்சியின் எழுந்த - பெரிய
கருமையுடைய ஆகாயத்தின் உச்சியிற்றேன்றிய, அம் பிள்ளை
கதிர் என - அழகிய இளஞ்சூரியனென்று உலகினர் கூறும்படி,
அரவம் தரும் மணி ஒளி வெண் மதி உறும் சோணசைலனே
கைலைநாயகனே - பாம்புகளுமிழ்ந்த செம்மணிகளின்காந்திகள்
வெள்ளிய சந்திரனின் படியப்பெறுஞ் சோணசைலனே ! கைலை
நாயகனே !, குரு மணி மகுடம் புனைந்து உலகு ஆளும் கொற்
றவர் ஆதலின் - நிதமமைந்த அரசனங்கள் பதித்த கிரீடத்தை
யணிந்து உலகினை ஆட்சிபுரியும் அரசராயிருத்தலினும், என்
கண் கரு மணி எனும் நின் தொண்டர் குற்றேவல் - எனது கண்
களின் கருமணிபோலும் (அருமைவாய்ந்த) தேவர்களுடைய
அடியவர்களின் சிற்றேவலையே, கருதி ஆள் பட்டிடல் இனிதே -
(பொருளெனக்) கருதி (அவ்வடியவர்கட்கு) அடிமைப்பட்டுவா
ழுதல் இன்பம் பயத்தலுடையதே. எ-று.

கண்ணிற்கருமணி இது நல்லது இது தீயதெனப் பொருள்
களை விளக்குமாறுபோல, இதுபொய்ப்பொருள் இதுமெய்ப்
பொருளெனத் தெளிவித்தலின் தொண்டரைக் கண்ணின் கரு
மணியென்றார். பெருந்துன்பிற் கேதுவான உலகாட்சியினும்
பெருமின்பிற் கேதுமான அடியவர் ஏவலையே பொருளெனக்
கொள்ளுதல் இனிமையுடைத்தென்பதனை * “குடைகொண்டிவ்
வைய மெலாங்குளிர் வித்தெரி பொற்றிகிரிப் - படைகொண்

டிக்றெறும் பார்த்திவ ராவதிற் பைம்பொற் கொன்றைத் -
தொடைகொண்ட வார்சடை யம்பலத் தான்றெண்டர்க் கேவ
ல்செய்து, கடைகொண்ட பிச்சைகொண் டென்டிங்கு வாழ்தல்
களிப்புடைத்தே” என்பதனுமறிக. அரவச்செம்மணியொளி
பாய்தலின் சந்திரன் சிவந்து இளஞ்சூரியனெனவிளங்காநிற்ப
னென்பது. மணிவிசம்பு - மணிசொரியும் மேகமுமாம். கொற்
றவர் கொற்றமென்னும்பண்படியாகப்பிறந்தபெயர். (கரு)

சிம்புளாய் மடங்க லெறுழவலி கவர்ந்த திறலுமுப்
புரஞ்சுடு விறலு, மம்புயா தனத்தன் முடிகளைந்திட்ட
வடலுமேத் தினர்க்கிட ருளதோ, வும்பர்மா மதியி
லங்கையி லிருந்த வுழைகுதித் திருப்பவா ரழல்வான்,
றம்பமா யெழுந்து நின்றிடுஞ் சோண சைலனே
கைலைநா யகனே.

(இ - ள்.) அம் கையில் இருந்த உழை - தேவரீர் திருக்கரத்
திலிருந்த மான்கன்றானது, உம்பர் மா மதியில் குதித்து இரு
ப்ப - ஆகாயத்திலமர்ந்த பூரண சந்திரனிடத்துத் தாவித் தங்
கும்படி, வான் ஆர் அழல் தம்பம் ஆய் எழுந்து நின்றிடும் சோ
ணசைலனே கைலைநாயகனே - வானளவும் நிரம்பிய அக்கினித்
தம்பாகாரமாய் ஒங்கி நிலைபெறுஞ் சோணசைலரே! கைலைநா
யகரே!, சிம்புளாய் மடங்கல் எறுழ் வலி கவர்ந்த திறலும் -
சரபப்புள்வழுவமாய் நாரசிங்கத்தின் மிக்கவன்மையைப்போக்
கிய வெற்றியையும், முப்புரம் சுடு விறலும் - திரிபுரத்தைத்
தகித்த வெற்றியையும், அம்புய ஆதனத்தன் முடி களைந்திட்ட
அடலும் - தாமரை ஆசனத்தராகிய பிரமதேவரது நடுமுடி
யைக் கிள்ளிய வெற்றியையும், ஏத்தினர்க்கு இடர் உளதோ -
(அன்போடு) துதித்த தொண்டர்கட்குத் துன்பம் உளதாங்
கொலோ? (முக்காலத்தும் உளதாகாது.) எ - று.

சிவபெருமான் கொண்ட இருபத்தைந்து மூர்த்தங்களுள்
கோரமூர்த்தங்களை இடரொழிவிக்கும், மிராமூர்த்தங்களைச்

சித்தியெய்தற்கும், சாந்தமூர்த்தங்களைச் சாந்தியெய்தற்கும், வழிபடவேண்டுமென்பது னுற்றுணிபாகலின், ஈண்டுக்கூறிய உக்கிரமூர்த்தங்களின் வெற்றிகளைத் துதிக்கில் இடரெய்தா வென்பார் 'இடருளதோ?' என்றார். இதனை, * "கோரமுடன் மிச்சிரநற் சாந்தமென மூவகையாக் குலவு மண்ண - லேர்பெறு மூர்த் தங்களிவற் றெய்தியவெம் பாவனோ யிரிக்க வேண்டிற் - சீர்மருவுங் கோரத்தைச் சித்தியெய்த வேண்டிடினமிச் சிரத் தைச் செவ்வே - யார்தருசார் தியைவேண்டிற் சாந்தத்தைப் பூசனைநன் காற்ற வேண்டும்." என்பதனுனுமறிக. மிசிரம் - கோரமும் சாந்தமும் கலந்தன. சந்திரனிடத்துள்ள களங்கத் தைமுயலென்றும் மாணென்றுக்கூறுவது கவிமரபாதலால் சிவ பெருமான் தமதுகரத்துள்ள மான் தாங்கொள்ளும் அழல்வடி விற்கஞ்சிச் சந்திரனிடத்தமர அவ்வுருக்கொண்டதாக வர்ணித்தனனொன்க. † "எழும் வலியாகும்" என்பது சூத்திரமாக லின், எழும் வலி என அடுக்கிய இரண்டும் ஒருபொருட்பன் மொழியாம். சில முடிபில் தொழிற்பெயரே பகுதியாதலு முண்டாகலின் இருப்பவென்பதில் இருப்பு பகுதியென்க. (கக)

அஞ்சலென் றவலக் கொடியனேன் றனைநின் னடி யரிற் கூட்டுக வுலகி, னஞ்சமுண் டிருண்ட கண்ட மென் றுனது நற்கள மிகழ்பவ ருளரோ, வஞ்சமைங் கரன்கொண் டிளவலோ டிகலிவலங் கொள்வா தின் னும்வந் துறினுந், தஞ்சமென் றிடாது நின்றிடுஞ் சோண சைலனே கைலைநா யகனே.

(இ - ள்.) ஐங்குரன் இளவலோடு இகலி - விநாயகக்கடவுள் இளைய பிள்ளையாருடன் மாறுபட்டு, வஞ்சம் கொண்டு வலம் கொள் வாது இன்னும் வந்து உறினும்-உள்ளேகபடத்தைக்கொ

* வாயுசங்கிதை ஞானயோக முதலியவுரைத்த அத்தியாயம் டுந்.

† தொல்காப்பியம். சொல். ஈ.அ.அ.

ண்டு பிரதக்ஷிணஞ்செய்யத் துணியும் வாதம் இன்னமும்ஒருமுறை நேரினும், தஞ்சம் என்றிதாது நின்றிடும் சோணசைலனே கைலைநாயகனே - (வலம்வருதல் முன்போல) எளியதாகுமென்னுதபடி அகன்றுபருத்துள்ள சோணசைலரே! கைலைநாயகரே! உனது நல் களம் - தேவரீருடைய செவ்விய திருக்கழுத்தை, நஞ்சம் உண்டு இருண்ட கண்டம் என்று - விஷத்தையருந்திக் கறுத்த கழுத்து (ஈதென்று), உலகில் இகழ்பவர் உளரோ - உலகத்திலே இகழ்ச்சிகூறுவாரும் உண்டோ? இல்லை: (அது போலவே அடியேனது சேர்க்கையுடைமைபற்றி அடியவரை இகழ்தல் செய்யாராகலின்), அவலம் கொடியனேற்றனை நின் அடியரில் கூட்டுக - பயனற்றவனாகிய தீயேனையும் உமதுதிருத் தொண்டர் குழாத்துள்ளே சேர்த்தருள்வீராக. எ - று.

கொடிய விடமுடைமைநோக்கி உமது செவ்விய களத்தை இகழாது, உலகிற்கு அவ்விடத்தினுலெய்தும் இடுக்கணகல அதனை அடக்கி ஆண்டமைபற்றிப் புகழுமாறுபோல, கொடியேனையுடைமைநோக்கி உமது செவ்விய அடியவரை இகழாது, இக் கொடியேனால் உலகிற்கு விளையும் இடுக்கணகல அடக்கி ஆண்டமைபற்றிப் புகழ்வாராகலின், அடியவரிற் கூட்டுகவென்ற ரென்பது திரண்டபொருள். உலகைவலம்வந்து முன்னரெய்தி னோர்க்கே கரத்திற்கொண்ட இக்கனியளிப்பமெனப் பெருமானுரைத்தருளலும், அங்ஙனமே முருகக்கடவுள் செல்லுந் தருணத்தில் பெருமானை வலம்வரின் உலகை வலம் வந்ததாமென விநாயகக்கடவுள்மதித்து வலம்வந்து கனிபெற முன்னர்த்துணிர்தாராகலின் 'வஞ்சக்கொண்டி' என்றும், மலையுருவாகிய இப்பெருமானை வலம்வருதற்குள் அவர் மயிலிலிவர்த்து உலகையே வலமாய் வந்துவிடுவாராதலால், அவ்வஞ்சம் இனிப்பலியாதாகலின் 'தஞ்சமென்றிதாது நின்றிடும்' என்றுங் கூறினார். வஞ்சம்-கபடம். தஞ்சம் - எளிமை.

(சுஎ)

அணிந்திடு கலனுஞ் சாந்துமொண் மிகிலு மரிவையர் போகமும் பெறுவான், றுணிந்திடு மனமென் றுணைப்பொரு ளாகத் துணியுமோ வறிந்திலேன் றமியேன், பணிந்திடு மயன்மால் பெருமைக ளனைத்தும் பறவைகொண் டெழுதலாய் முடிந்து, தணிந்திட நிமிர்ந்து நின்றிடுஞ் சோண சைலனே கைலைநாயகனே.

(இ-ள்.) பணிந்திடும் அயன் மால் பெருமைகள் அனைத்தும் - (பரத்துவமுடையரெனப் பலரால்) வணங்கப்பெறும் பிரமவிட்டுனு மூர்த்திகளுடைய பெருமைகளெல்லாம், பறவை கொண்டு எழுதல் ஆய் முடிந்து தணிந்திட - அன்னமும் கலுழனும் ஏந்திச்செல்ல அமர்பவராகி அவரமைதலால் குறைவெய்த, நிமிர்ந்து நின்றிடும் சோணசைலனே கைலைநாயகனே - (அங்கனம் ஏந்திச்செல்ல நொய்தாகாமல்) ஒங்கிலிபெற்ற சோணசைலரே! கைலைநாயகரே!, அணிந்திடு கலனும் சாந்தும் ஒன் துகிலும் அரிவையர் போகமும் பெறுவான் - புனைதற்குரிய ஆபரணமும் கலவையும் அழகிய ஆடையும் மங்கையர் போகமும் பெற விரும்பி, துணிந்திடும் மனம் உனை பொருளாக என்று துணியுமோ தமிழேன் அறிந்திலேன் - (அவற்றையே பொருளாக) நிச்சயித்துள்ள என் மனமானது தேவரீரையே பொருளாக எக்காலத்திற் றெளியுமோ! யான் உணர்ந்திலேன். எ - று.

பொய்ப்பொருள்களை மெய்ப்பொருள்களாகத்துணிந்த என் மனம் அத்துணிவகன்று மெய்ப்பொருளாகிய உம்மையே மெய்ப்பொருளாகத்துணியும் நானும் உளதோ? என்பார், 'என்று துணியுமோ' என்றும், பிரமவிட்டுனு மூர்த்திகள் எளியபறவைகளால் ஏந்தப்பெறுதலின் அவர்பெருமை குறைவெய்தினவாக அங்கனம் தம்பெருமைகுறைவெய்தாதபடி எத்தகைய பொருள்களாலும் ஏத்துதற்கரியதாய் அண்டமுற்றும் ஊடுருவிநின்ற மலையுருவாயினரென்பார், 'நிமிர்ந்துநின்றிடும் சோண

சைலன்' என்றுங் கூறினார். அன்றியும், சிவபெருமான் திருவுருக்கொண்டகாலத்தும் வாகனமாக ஏனையவற்றைக் கொள்ளாது தருமதேவதையையே கொண்டிவிளங்கும் சிறப்புடைமைதோன்ற, * “மாலைக் கலுழனெய் யோனெனத் தாங்க ஏறிவிவர் நோன்மையன்” எனப் பிறுண்டும் இவ்வாசிரியர் விதந்திருப்பதும் உணர்க. முடிந்து-முடிதலால். வினையெச்சத்திரிபு.

பூவுறு தடமு மதியுறு விசும்பும் பூணுறு முறுப்பு நின் றுலகாள், கோவுறு நகரு மென்னவென் மனநின் குரைகழன் மருவுநா ளுளதோ, வோவுறு மனைசெய்பவர்கொள மரந்தாங் கோங்கல்க ணைவுன் னினர்க்குத், தாவுறு முயர்வீ டளித்தருள் சோண சைலனே கைலைநாயகனே.

(இ-ள்.) ஓவுறும் மனை செய்பவர் கொள - (பந்தத்திற்கு ஏதுவாதல்பற்றி அறிஞரால் வெறுத்து) அகற்றப்படும் வீட்டினைக்கட்டுவோர் கொள்ளுமாறு, மரம் தாங்கு ஓங்கல்கள் நாண - பலமரங்களைத் தம்மிடங்கொண்டமலைகள் வெட்க முறும்படி, உன்னினர்க்கு தாவுறும் உயர்வீடு அளித்தருள் சோணசைலனே கைலைநாயகனே - தன்னைத் தியானித்தவர்க்கு (எல்லாராலும்) விரும்பப்படும் உயர்ந்த முத்திவீட்டினைப் பாலித்தருளுஞ் சோணசைலரே! கைலைநாயகரே!, பூ உறு தடமும் - மலர்களை யுடைய நிறைகுளமும், மதி உறு விசும்பும் - சந்திரனையுடைய ஆகாயமும், பூண் உறும் உறுப்பும் - அணிகளணிந்துள்ள அவயவங்களும், நின்னு லகை ஆள் கோ உறு நகரும் என்ன - (நீதிநிலை) நின்னு லகைனை ஆட்சி செய்யும் அரசனையுடைய நகரமும் போலப் (பொலிவுறுமாறு), என் மனம் நின் குரை கழல் மருவும் நாள் உளதோ - அடியேனது மனம் தேவரீருடைய ஒலிபெற்ற கழலணிந்த திருவடியைப்பெற்று வாழும் காலமும் உண்டாங்கொலோ? (அறியேன்.) ஏ - று.

தடமும் விசும்பும் உறுப்பும் நகரும் முறையே, பூவும் மதியும் அணியும் கோவும் பெற்றாலன்றிப் பயன்பெறவாறுபோல, என்மனம் தேவரீர் திருவடிகளைப் பெற்றாலன்றிப் பயனுறு தென்பதூஉம், மற்றையோங்கல்கள் இழிந்தமனையையளிக் கும் ஆற்றலும் தமக்கின்மையால், அதற்குரிய கருவிகள் பல வற்றுள் மரமொன்றையும் வேண்டியோர்கொள்ளத் தாங்கா நிற்ப, இச்சோணசைலம் தன்னைச் சிந்தித்த துணையானே உயர்ந்த வீட்டையெயளித்தல் காண்டலின், தாம் நானுவ ஆயின வென்பதூஉம் கருத்தாகக்கொள்க. கழல்-தானியாகுபெயர். ஓவுதும் தாவுதும் என்பன - செயப்பாட்டுவினைப்பொருளுணர்த்து ம் படுவிகுதிகள் தொக்குகின்றன. பற்றுக்கோடாகாது சின்ன னி லழிந்தொழியும் மனையெனவும், பற்றுக்கோடாய் எந்நாளு ம் நிலைபெறும் வீடெனவும், இவற்றிற்குப் பொருள் கோடலும் ஒன்று. இங்ஙனங்கொள்ளுங்கால் தாவு - பற்றுக்கோடென்க.

சீரணி புகழும் கல்வியுஞ் சிறந்த செல்வமு மில்லவாழ் பவர்க்குப், பேரணி கலமென் புதல்வருந் கதியும் பெறத்துதிப் பவர்க்கருள் பவனீ, நேரணி கதியை மறந்தவர் கண்டு நினைந்துற மிக்கபே ரருளாற், றுரணி முழுதுந் தோன்றிடுஞ் சோண சைலனே கைலைநாயகனே.

(இ-ள்.) அணி கதியை மறந்தவர் - சிறப்பமைந்த முத்தியென்பது (ஒன்றுண்டென்னும் சிந்தனையுமில்லாது) அதனை மறந்தவரும், நேர் கண்டு நினைந்து உற - எதிர்கண்டவுடனே அச் சிந்தனையுடையராய்த் தியானித்து அம்முத்தியையடையும்படி, மிக்க பெரு அருளால் தாரணி முழுதும் தோன்றிடும் சோணசைலனே கைலைநாயகனே - மிகவோங்கிய திருவருள்விசேடத் தால் உலகமுற்றுங்காண விளங்காநிற்குஞ் சோணசைலரே! கைலைநாயகரே!, சீர் அணி புகழும் கல்வியும் சிறந்த செல்வமும் - மேன்மையமைந்த கீர்த்தியும் வித்தையும் (அரசுரிமை

முதலிய) மிக்க ஐசுவரியமும், இல்லில் வாழ்பவர்க்கு பெரு அணிகலம் என் புதல்வரும் கதியும் பெற - இல்லறவாழ்க்கையுடையார்க்குப் பெரியதொரு ஆபரணமாகுமென அறிஞரால் விதந்துகூறப்படும் புத்திரப்பேறும் முத்தியும் எய்தும்படி, துதிப்பவர்க்கு அருள்பவன் நீ - உம்மைத் தோத்திரஞ்செய்பவர் களுக்குத் தந்தளிப்பவர் தேவரீர். எ - று.

ஆகவே, * “வேண்டிவார் வேண்டுவதே ஈவான்” என்றபடி வேண்டியவற்றை அளிக்கத் தேவரீர் சித்தமாகவிருந்தும் உம்மைத் துதித்து இத்தகைய பேறுகளை எய்தாமை எம்போலியர் குற்றமன்றி உமது குற்றமாகலோ என்பது இசையெச்சம். † “மங்கல மென்ப மனைமாட்சி மற்றத - னன்கல நன்மக்கட் பேறு” என்றார் தெய்வப்புவருமாகலின், புத்திரப்பேறின்றியக்கால் இல்லறம் பயன்படாதென்பது தோன்ற, ‘அணிகல மென்புதல்வர், எனக்கூறினரெனவும், ‡ “இகபரந்தந்துலவா வீடுதருவான்” எனப் பேறுகளை இம்மை மறுமை வீடுன மூவகைப்படுத்தலுண்டேனும், மறுமை எனப்படும் சுவர்க்காதி யின்பங்களும் இம்மையின்பம்போலவே நிலையற்றதாக லின் அதனையொழித்து முத்தியின்பத்தையே மறுமையெனக்கொண்டு இரண்டென்னலும் ஞாற்றுணிபென்பது தோன்ற, சுவர்க்காதி யின்பத்தை வேறு விதவாராயின ரெனவும், முத்திவேட்கையில்லாரும் காட்சிமாத்திரத்தானே அவ்வேட்கையுடையராய்த் தியானித்து அதனைப்பெறுமாறு நினைக்க முத்திதருவதாய் நெடுந்தாரத்தர் கண்களுக்கும் தோற்றக்கொண்ட அருளுருவம் இச்சோணசைலமெனவும் கொள்க. இகபரங்களேகொண்டமையை § “எங்கு மீசனைப் பூசை

* ஆளுடையவரசுதேவாரம் - திருமறைக்காடு

திருத்தாண்டகம் - க. † திருக்குறள் - சு0.

‡ திருவிளையாடற்புராணம் தலவிசேடப்படலம் - உ.

§ ஸ்ரீ திருநகரப்படலம் - அக.

ககடி.

சோணசைலமாலையுரை.

செய் திகபர மடைவார்” என்பதனானும், பேறெய்தாமை ஆன்மாக்கள் குறையென்பதனை ஓ “நின்னது குற்ற முளதோ நின்னினை - தெண்ணரும் கோடி யிடர்ப்பகை களைந்து - கண்ணுறு சிற்றத்துக் காலனை வதையா - விறப்பையும் பிறப்பையு மிகந்து சிறப்பொடு - தேவ ராவின் கன்றெனத் திரியாப்-பாவிக டமதே பாவம்” என்பதனானுமறிக. முத்தியையும் சுவர்க்காதி களையுஞ்சுட்டப் பொதுப்படக் கதியென்றாரென்னலும் ஒன்று. மறந்தவருமென்னும் உயர்வுசிறப்பும்மை தொக்கது. கதிமறந் தவர் நினைந்து கதியுறவெனமுடிக்க. கதியுமென்பதில் உம்மை உயர்வுசிறப்பு. ஏனையவை எண்ணுப்பொருளன. (க00)

முற்றிற்று.

சீகாளத்திபுராணம்.

புனையெழில் வடிவி னாளோர் பொதுமகட் கண்ட மைந்தர் மனமெனப் புலவர் நெஞ்ச மருளுமின் றமிழ்ப்பா மாலை சினவிடை யவற்கே சாத்துஞ் சிவப்பிர காச நென்னு முனைவனம் மடிகள் பாத முளரிகள் சென்னி சேர்ப்பாம்.

சிவப்பிரகாசசுவாமிகள் திருவடிவாழ்க.

உ
கணபதிதுணை.
திருச்சிற்றம்பலம்.

* சிவநாமமகிமையுரை.

—o—o—o—
கலிவிருத்தம்.

வேதமாகம் வேறும் பலப்பல
வோதி நாளு முளந்தடு மாறன்மின்
சோதி காணிநுள் போலத் தொலைந்திடந்
தீதெ லாமுஞ் சிவசிவ வென்மினே.

(பொழிப்புரை.) (உலகீர்!) வேதாகமாதிகலை யுணர்ச்சியால்
தொலைதற்கரிய தீங்குமுற்றும் (சூரியனைக்கண்ட இருளிற்றொ
லையுமாகலின்) சிவசிவ வென்னுமந்திரத்தையே உச்சரிப்பீராக.

இதனை, “மறையொரு நான்கும் வல்லோர் மாசிலஞ் செழுத்
தை வல்லோர்-நெயிலிளப் பதித னோன நிகழ்த்துமஞ் செழுத்
தை யோதி - லுமைதரு பாவ நீங்க வுயர்கதி சேர்வ னெனாக்-
கறைமிடற் றிறைவன் தேவி தன்னெடுங் கழறி னானே” என்
னும் வாயுசங்கிதையானுமுணர்க. சோதி - சூரியன்.

விரிந்தும் ஒன்றினுள்ஒன்று அடங்கியும் நிற்கப்பெறுதலின்,
பஞ்சாக்கரத்தின்பேதமாகிய எட்டெழுத்து ஆறெழுத்து நா
லெழுத்து மூவெழுத்து ஈரெழுத்துமுதலியவும் பஞ்சாக்கர
மெனப்படுமென்பது ஆன்றோர்கொள்கை. இதுபற்றியன்றே,
திருமந்திரானுஸாரியரும் சிவன் அருள் ஆன்மா திரோதம் மல
மென்பவற்றை முறையேயுணர்த்தும் சூக்குமபஞ்சாக்கரத்தின்
பாற்படும் என்பதுதோன்றச் சிவசிவவென்னுமந்திரத்தைச்
சூக்குமபஞ்சாக்கரத்து அடக்கியது உமென்க. (க)

* இத்தால் வெளிப்படையாயிரு தலின் பொழிப்புரையாக
எழுதப்பட்டது. பதப்பொருள்முத லிய விரித்துக்கொள்க. இதி
ற்காட்டப்படும் மேற்கோள்கள் ,வ்வவற்றினும் பஞ்சாக்கர
மான்மியத்தும் சிவநாம மான்மி த்துமுள்ளன.

புல்ல ராயினும் போதக ராயினும்
சொல்லி னாவிற் சுருதி விதித்திடு
நல்ல வாகு நவையென் தகற்றிய
செல்ல நீருஞ் சிவசிவ வென்மினே.

(போ - னா.) உயர்ந்தோனோனும் தாழ்ந்தோனோனும் நாவி
னுச்சரிக்கின் சுருதிவிதித்திடும் நல்லனசித்திக்கும், தீயன விலகு
மாகலின் சிவசிவ என்றுச்சரிப்பீராக. எ-று.

இதனை, “உவமையிலா வப்பெயரை நினைக்கிற் கேட்கி
லோதிழிற்பா வப்பகைக ளெல்லா மோட்டித் - தவமுதல்வ னா
குமா திக்க நல்குஞ் சாற்றரிய பேரின்பந் தரும்” என்னும் சிவ
ரஃசியத்தானுமுணர்க. செல்லலைத்தருவனவற்றைச் செல்லலெ
ன்றது காரியவாகுபெயர். என்மின் - முன்னிலைப்பன்மை வினை
முற்று. (உ)

நாக்கி னானு நயனங்க ளானுமிவ்
வாக்கை யானு மருஞ்செவி யானுநம்
மூக்கி னானு முயக்கிய தீவினை
தீர்க்க லாகுஞ் சிவசிவ வென்மினே.

(போ-நா.) ஐம்பொறிகளானும்வரும் தீவினைகளைத் தீர்க்க
லாகுமாதலின் சிவசிவ என்றுச்சரிப்பீராக. எ-று.

இதனை, “இனைய மந்திரத் தியல்புணர்ந் தோர்பொழு திசை
ப்போ - ரனையர் தம்முழைப் புண்ணியம் யாவையு மடங்கும்-
வினையு நீங்குவர் மேதினி புரந்தினி தளிப்பார் - புனையு மேற்ப
தம் புகுவர்முத் தேவரிற் பொலிவார்” என்னும் உபதேசகா
ண்டத்தானுமுணர்க. (ங)

சாந்தி ராயண மாதி தவத்தினுன்
வாய்ந்த மேனி வருத்த விற்றதிடாப்
போந்த பாதக மேனும் பொருக்கெனத்
தீந்து போகுஞ் சிவசிவ வென்மினே.

(போ - நா.) சாந்திராயணமுதலிய தவச்செயல்களால்
சீரத்தைவாட்டியக்காலும் அழியாதுதொடரும்பாதகமும் சி

வநாமோச்சாரணத்தால் விலகுமாகலின் சிவசிவ என்றுச்சரிப்
பீராக. எ-று.

இதனை, “மூவுலகுஞ் சிவநாமம் தனக்கு நேரா மொழிவதனு
க் கொன்றுண்டோ வனாயின் சாரன் - மேவியிருந் தருந்தவங்
கள் புரியும் பேறு மிக்கவிதம் கிணையாக விளம்ப லாமோ”
“சம்புலின்றன் பெயராகு மிரண்டெழுத்து மொருதரஞ்சார்
நிழற்கோடி பவந்தா நீங்கி, யும்பருஞ்சேர் வரியமுத்தி சேர்
வர்” என்னும் சிவரகசியத்தானும் சாந்திராயணமுதலியவற்
றைச் சிவதருமோத்தரம் பரிகாரவியலானுமுணர்க. (ச)

வில்லி தென்ன விளங்குந் திருதுதல்
வல்லி பங்கன் மலரடி காணிய
கல்வி நல்குந் கருத்து மகிழ்வுறுஞ்
செல்வ நல்குஞ் சிவசிவ வென்மினே.

(பொ - னா.) பார்வதிசமேதராகிய பரசிவனது திருவடி
காண்டற்கு ஏதுவாகிய சாஸ்திரவுணர்ச்சியையும் உவத்தற்
கேதுவாகிய ஐசுவரியங்கனையும் தருமாதலின் சிவசிவ என்
றுச்சரிப்பீராக. எ-று.

இதனை, “விரவுசிவ பதம்விரும்புஞ் செல்வ மெல்லா மேவுகி
ன்ற விடமாகு முயிரா னந்தர் - தருமிடமா மேலான முத்தி
வீடு தாமிருக்கு மிடமெனவுஞ் சாற்ற லாமே” என்னும் சிவ
ரகசியத்தானுமுணர்க. (ரு)

திய நாளொடு கோளின் செயிர் தபு
நோய கன்றிடு நூறெனக் கூறிய
வாயுள் பல்கு மறம்வளர்ந் தோங்குறும்
திய திருஞ் சிவசிவ வென்மினே.

(பொ - னா.) தீமையுடையனவாகிய நகூத்திரங்களோடு
நவக்கிரகங்களின் தீங்ககலும், பிறவியாதிய எத்தகையனோயும்
விலகும், ஆயுசும்விர்த்திக்கும், தருமமும்பெருகும், மற்றைக்
கொடுமைவிளைப்பனபலவும் விலகுமாதலால் சிவசிவ என்றுச்
சரிப்பீராக. எ-று.

இதனை, “நமவென்னு நாமத்தை நாவி லொடுக்கிச் - சிவவெ
ன்னு நாமத்தைச் சிந்தையுள் ளேற்றிற் - பவமது தீரும் பரிசும
தற்றூ - லவமதி தீரு மறும்பிறப் பன்றே” என்னும் திருமந்தி
(சு)

வருந்தி யாற்றி வளர்த்த கதிர்த்தலை
பொருந்து வான்பயிர் போற்றுநர் போலவே
விரிந்த வேணியில் வெண்மதி சூழ்பின்
நிரிந்து காப்பன் சிவசிவ வென்மினே.

(பொ - னா.) மிகமுயன்று உண்டாக்கிவளர்த்த கதிர்க
ளைத்தலையிற்கொண்ட பயினை அகலாதுகாக்கும் வறியர்போலச்
சிவபெருமான் (அவாவிப்) பின்றிரிந்து காத்தருளுவராதலால்
சிவசிவ என்றுச்சரிப்பீராக. எ-று.

இதனை, “பண்ணவ னுருவாம் பஞ்சப் பிரமங்கள் பழுதொன்
நில்லா - வண்ணலஞ் செழுத்தின் மன்னி யடைவினி லமரு
மந்த - நண்ணுமஞ் செழுத்துக் கூறு நம்பனே வினைக ளெல்
லாங் - கண்ணறக் களைந்து மாற்றிக் கனிந்தருள் புரிவ னன்
தே” என்னும் வாயுசங்கிதையானு முணர்க. வளர்த்தபயிளொன
இயையும். வெண்மதிசூழ - வினைக்குறிப்புப்பெயர். (எ)

முந்தை யோர்சொன் மொழிந்து சிவனென
நிந்தை தானச் சிவனை நிகழ்த்தினும்
வந்த தீவினை மாற்றுவ னாதலாம்
சிந்தை யோடு சிவசிவ வென்மினே.

(பொ - னா.) முன்னர்ச் சிவனென்னுநாமத்தையுச்சரித்துப்
பின்னர் அச்சிவபெருமானையிகழினும் அந்நாமத்திற்குரிய அப்
பெருமான் உச்சரித்தவனது தீவினையையொழித்தருளுவர் ;
அது அத்தகைய மேன்மையுடையதாகலின் மனவொற்றுமை
யோடு சிவசிவவென்று அதனையே உச்சரிப்பீராக. எ-று.

சிவநிந்தைகூறியோர்சிரசைக் கொய்வதேயல்லது அவர்வாய்
க்கு வேறுபரிகாரம் இன்றென்பது தூற்றுணிபாயினும், சிவநா

மோச்சாரணம் அத்தகையபாவத்தையும் முற்றுமொழித்து முத்தியும்பாலிக்க வல்லதாதல்பற்றி, அந்நாமத்திற்குரிய பெருமான் தம்மையிகழ்ந்த தவறையும்நோக்காது அதனுலெய்திய தீவினையையும் மாற்றாநிற்பொன்பது கருத்தது. இதனை, “விரியும் வேதத்தின் சாரமாய் விரித்தெடுத்தாத்தம் - கரிய வுட்பொருளுடையவா யழிவிலா முத்தி - பரிவின் ருகநன் களிக்குமைத் தெழுத்தினைப் பகர்தம், குரிய நாவின் முத்திவீடுற தொழி குவரோ” என்னும் இலிங்கபுராணத்தானுமுணர்க. ()

நீச ரேனும்வா னீசர் நிகழ்த்தில்வா
 னீச ரேனுஞ் சிவசிவ வென்கிலார்
 நீச ரேயென் றியம்புறு நின்றபு
 தேச னூல்கள் சிவசிவ வென்மினே.

(பொ - ணா.) சிவநாமத்தை யுச்சரிப்போர் புலையராயிருப்பினும் தேவாதிபராவர், உச்சரியார் தேவாதிபராயிருப்பினும் புலையரோயாவர் என்னாநிற்கும், உண்மைப்பொருளை உபதேசிக்கும் னூல்களாகலின், சிவசிவ என்றுச்சரிப்பீராக. எ-று.

இதனை, “சிவசிவ வென்கிலர் தீவினை யாளர் - சிவசிவ வென்றிடத் தீவினை மாளுஞ் - சிவசிவ வென்றிடத் தேவரு மாவர் - சிவசிவ வென்னச் சிவகதி தானே” என்னும் திருமந்திரத்தானுமுணர்க. (க)

எண்ணி நெஞ்சிற் சிவசிவ வென்பவர்
 வண்ண மென்பதங் கிட்டி வணங்கவு
 முண்ண டிங்குவ னெண்ணிறம் கூற்றுவன்
 நிண்ண மீது சிவசிவ வென்மினே.

(பொ - ணா.) சிவநாமோச்சாரணமுடையவர் திருவடிகளை அணுகிவணங்குதற்கும் இயமன் மனநடுங்காநிற்பன், இது சத்தியமாகலின் சிவசிவ என்றுச்சரிப்பீராக. எ-று.

இதனை, “பஞ்ச பாதக ராயினும் பாவமே-தஞ்ச மாகச் சரிப்பவ ராயினு - நஞ்ச யின்றவ னும முறைப்போ - லஞ்ச மஞ்ச மென் னெஞ்சக மஞ்சமால்” என இங்ஙனம் இயமன் தூலனுக்குணர்த்தியிருப்பது உபதேசகாண்டத்தானு முணர்க. . (க0)

அறுசீர்க்கழிநெடிலடியாசிரியவிருத்தம்.

இழிவுதுபுன் கருமநெறி யினனென்னுங் கொலைவேட னென்னும் பொல்லாப், பழிமருவு பதகனெனி னும்பதித னென்னுமிகப் பகரா நின்ற, மொழியவற்று ளவசனாய்ச் சிவசிவவென்றெருமுறைதான் மொழியி லன்னேன, செழியநறு மலரடியின் துகளன்றோ வெங்கன்குல தெய்வ மென்ப,

(பொ-னா.) எத்தகைய இழிஞராயினும் தாங்கூறும் வாக்கியங்களுள்ளே தம்வசமிலராய் ஒருதரம் சிவசிவ எனக்கூறின, அன்னோர் திருவடித்துக்கள்களே எமதுகுலதெய்வ மென்பர் அவர்தகையையுணர்ந்த அறிஞர். எ-று.

சிவசிவவென்பது இரக்கக்குறிப்பின்கண்ணும் வருமாகலின் அங்ஙனம் அபுத்தியூர்வமாக மொழியினுமென்பார் 'பகராரின்ற மொழியவற்றுள் அவசனாய்மொழியினும்' என்றார். "உன்னை யான் சிவனெனவே பாவிக் கின்றே னுனக்கிணையா வுலகத்திலொருவ ரில்லைப் - பன்னுமனத் தினின்றோன்றும் படிபா வங்கள் பண்ணியதல் லாற்றருமஞ் செய்தி லாயே - யிந்திலையுற் றனை யிறக்குங் காலந் தன்னி னிறைவர்சிவ நாமங்கா துறப்பெற்ற யா - லன்னதனும் செய்யுப்பாவ மெல்லாநீங்கி யம்புவி யிற் சீவன் முத்த னெனவுற் றாயே" என விர்தநாட்டவதரித்த சூத்திரகுலத்தரொருவரைத் திருமால் வியந்திருப்பது சிவரகசியத்தானு முணர்க. என்ப வென்பதை எனப்படுவன வெனக்கொண்டு தூலாசிரியர் கூற்றாக்கலும் ஒன்று. அதிபாதகராயினோரும் சிவநாமோச்சாரணத்தால் அப்பாதகங்களினீங்கிச் சிவகதியெய்தி னமைபற்றிச் சிவரகசியம் உபதேசகாண்டம் இலிங்கபுராணம் வாயுசங்கிதை முதலியவற்றுள்ளும் தலபுராணங்களுள்ளும் பம்பலசரித்திரமுள்ளன ; உய்த்துணர்க; விரிக்கிற்பெருகும். ()

சிவநாமமகிமையுரை முற்றிற்று.

பரிசோதனபத்திரம்.

பக்கம்.	பாட்டு.	வரி.	பிழை.	திருத்தம்.
ச	க	க	மேரு	மேருப்
கக	கக	உரு	பாலிப்	பாலிப்
உக	கஅ	கஅ	நிழுவடி	நிருவடி
உங	கக	க	கலே	கலே
ஙக	ஙச	கரு	குரவர்	குறவர்
ருக	சக	உ௦	இருள்	களை இருள்
ருச	சஅ	கரு	வியிற்றி	வயிற்றி
குக	ருரு	உ௦	யோசனையில்	யோசனையின்
கங	ருக	கஉ	ஐந்தனுபு	ஐந்தனுருபு
கரு	ருஅ	கஅ	தலால்	யாதலால்
எங	கக	உஎ	கொடுத்த	கொடுத்து
செ	செ	உக	ததுபோல்	தாற்போல
எக	எக	கரு	இருளை	இருளைக்
அஅ	எஅ	அ	மஞ்சே	வஞ்சே
க௦	அ௦	கக	ணர்த்தி	முணர்த்தி
கஉ	அக	கரு	பத்துத்தா	பன்னிருதா
கக	அக	உ௦	அறியேன் ?	அறியேன்
க௦க	அஎ	க	யுயிர்	புயிர்

கங - வது செய்யுள் விசேஷவுரையில் 'துயரம்' இதில் அம் தொழிற்பெயர் விசுதியுமாம், என்றும், உக - வது செய்யுள் விசேஷவுரையில் மேகரஞ்சனியைப்பாடி என்றும், ஙக - வது செய்யு ளுரையில் 'காவடியைப் பூமியிலிறக்கி நிற்பவரை' என்றும், சொல்லும் மலரும் கருவியாகுபெயர் ; பாடலையும் மாலையையும் உணர்த்தலின், என்றும், அஉ-வது செய்யுளுரையில் 'புரிபஞ்சாக்கரங்களும்' திடம்பெற்ற என்மனத்தில் (வெல்லுங்கருவியாக) இருத்தலால், என்றும் திருத்திக்கொள்க.

KOVILGODI
KOVILGODI - 630 207
(NEAT) K. R. KUDI
(PHONE: -436846)

உ
வி ள ம் ப ர ம்.

இப்புத்தகம், சென்னை - முத்தியாலுப்பேட்டை
தம்புசெட்டிவீதியில், புஷ்பரதசெட்டியார் கம்பெனி
யிலும், ரிப்பன் அச்சுயந்திரசாலையினும், சிதம்பரம்
சைவப்பிரகாசவித்யாசாலை உபாத்தியாயர் ம-ரா-ராஜி
நா. சிவராமச்செட்டியாரிடத்தினும் விலைக்குப் பெற
றுக்கொள்ளலாம். தபாற்கூலி பிரத்தியேகம்.

ஆப்பைண்டு விலை அணு - ரூ.
காலிகொபைண்டு விலை அணு - ரூ. 2.